

CHUYỆN TÌNH

Kem Lirvi

Phần 1: Cuộc gặp gỡ của hai đứa trẻ và một con gấu. Phần còn lại...

Coling Darling

THÔNG TIN EBOOK

Kindle Kobo Vietnam

www.facebook.com/groups/yekindlevietnam

Keep Calm
and
Read a Book

Tên sách

Chuyện Tình Kem Kiwi - Kiss The Rain

Tác giả

Dương Thụy

Ebook

2020 kindlekobovn

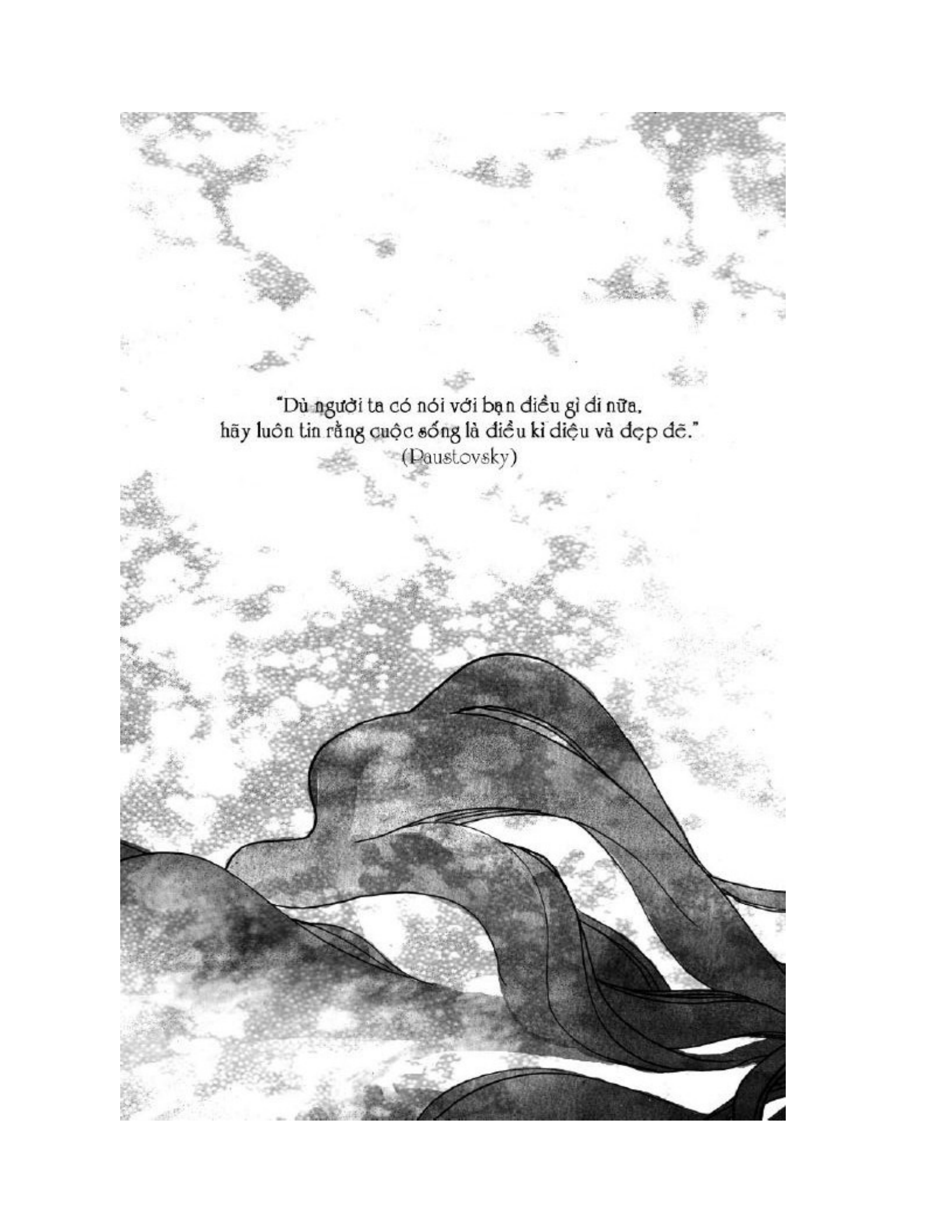
tve-4U

CÙNG ĐỌC, CÙNG CHIA SẺ

MỤC LỤC

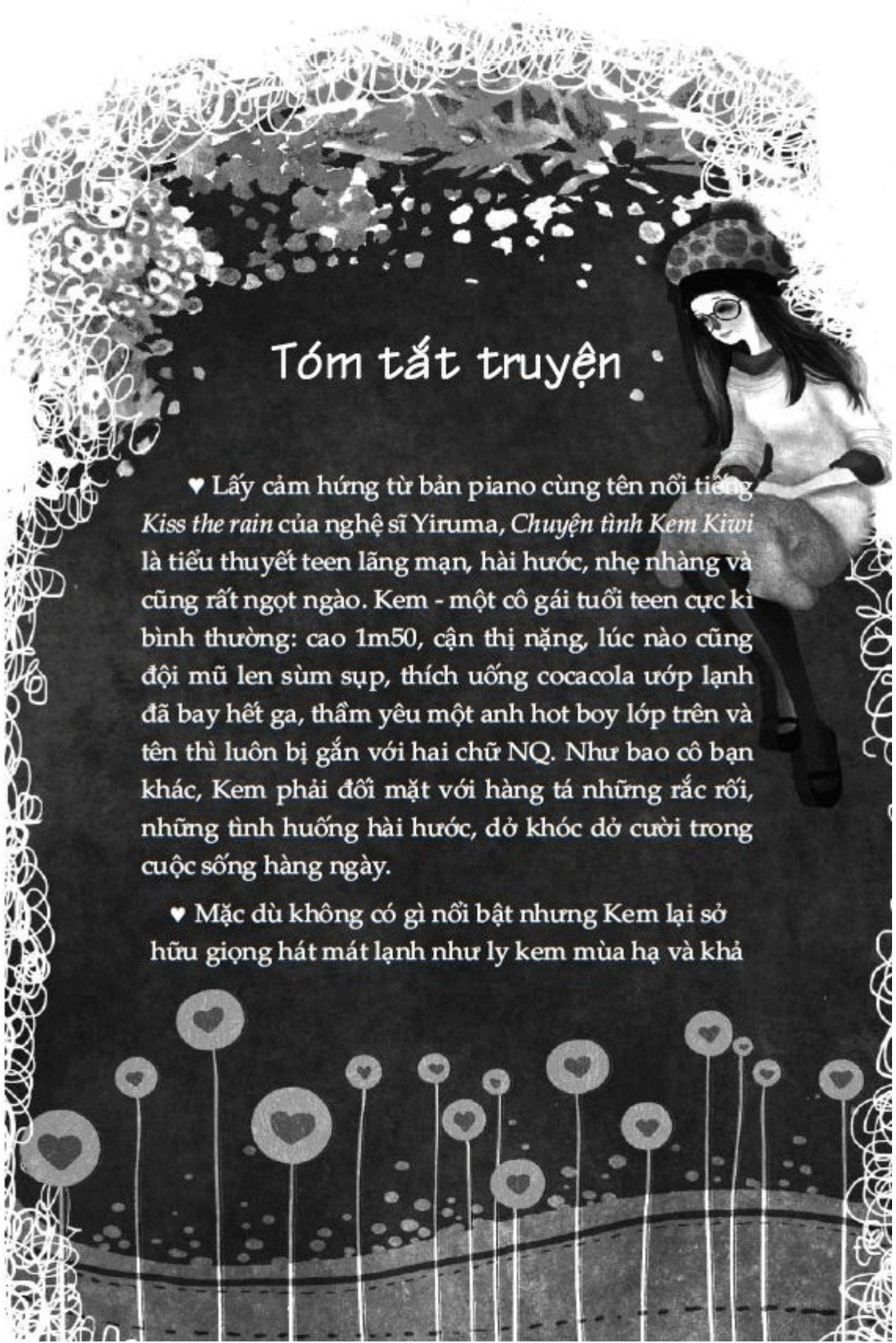
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32

33
34
35
36
37
38
39
40

"Dù người ta có nói với bạn điều gì đi nữa,
hãy luôn tin rằng cuộc sống là điều kì diệu và đẹp đẽ."
(Dostovsky)

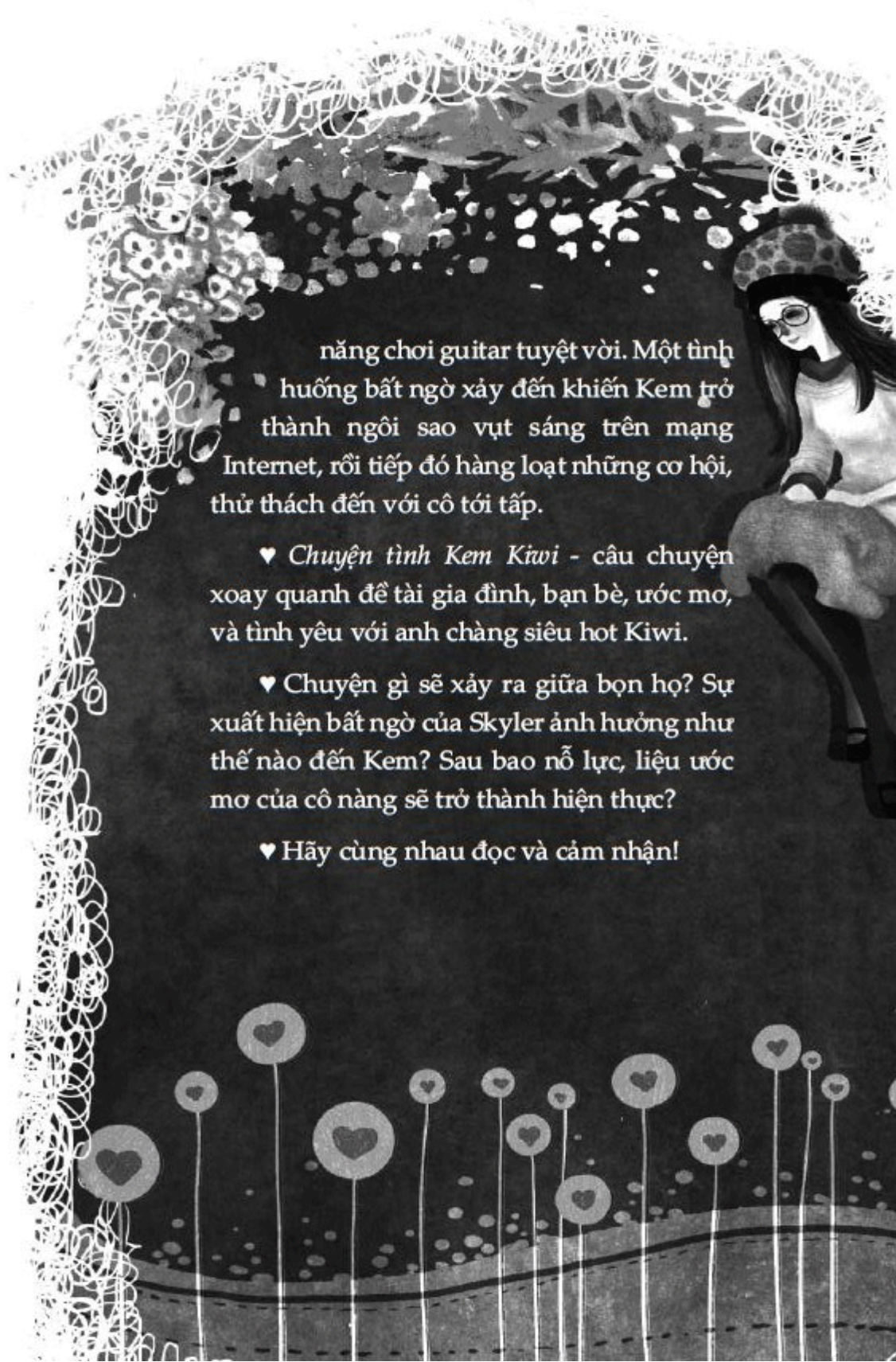

Tóm tắt truyện

♥ Lấy cảm hứng từ bản piano cùng tên nổi tiếng *Kiss the rain* của nghệ sĩ Yiruma, *Chuyện tình Kem Kiwi* là tiểu thuyết teen lãng mạn, hài hước, nhẹ nhàng và cũng rất ngọt ngào. Kem - một cô gái tuổi teen cực kì bình thường: cao 1m50, cận thị nặng, lúc nào cũng đội mũ len sùm sụp, thích uống cocacola ướp lạnh đã bay hết ga, thậm chí yêu một anh hot boy lớp trên và tên thì luôn bị gắn với hai chữ NQ. Như bao cô bạn khác, Kem phải đối mặt với hàng tá những rắc rối, những tình huống hài hước, dở khóc dở cười trong cuộc sống hàng ngày.

♥ Mặc dù không có gì nổi bật nhưng Kem lại sở hữu giọng hát mát lạnh như ly kem mùa hạ và khả

năng chơi guitar tuyệt vời. Một tình huống bất ngờ xảy đến khiến Kem trở thành ngôi sao vụt sáng trên mạng Internet, rồi tiếp đó hàng loạt những cơ hội, thử thách đến với cô tới tấp.

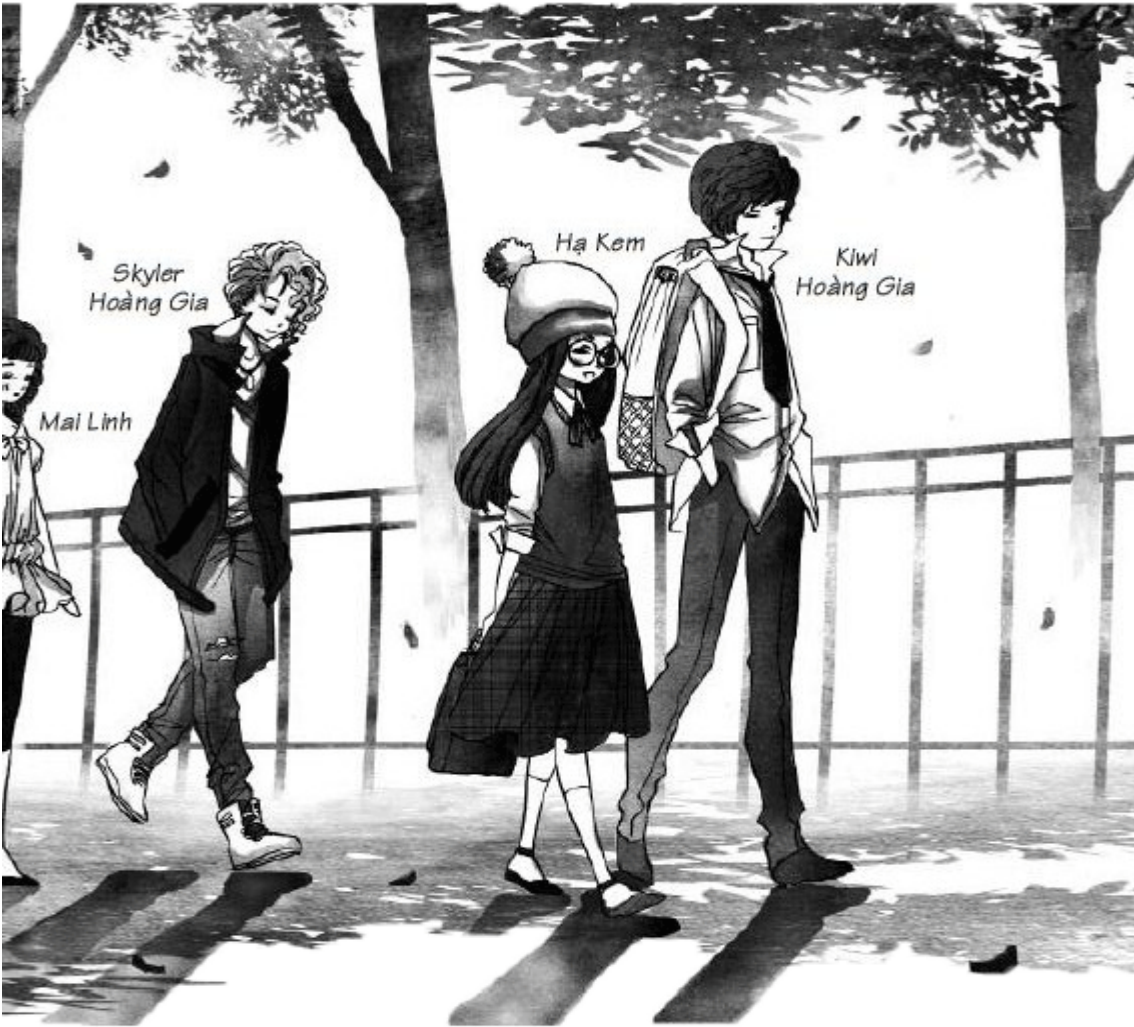
♥ *Chuyện tình Kem Kiwi* - câu chuyện xoay quanh đề tài gia đình, bạn bè, ước mơ, và tình yêu với anh chàng siêu hot Kiwi.

♥ Chuyện gì sẽ xảy ra giữa bọn họ? Sự xuất hiện bất ngờ của Skyler ảnh hưởng như thế nào đến Kem? Sau bao nỗ lực, liệu ước mơ của cô nàng sẽ trở thành hiện thực?

♥ Hãy cùng nhau đọc và cảm nhận!

Các nhân vật trong truyện

Một buổi sáng tháng Mười đẹp trời, tôi vẫn đang ngủ vùi trong chăn. Chính xác là tôi đang mơ, một giấc mơ đẹp rực rỡ chưa từng có.

Trong mơ, tôi thấy mình đang đứng vắt vẻo trên chiếc xe Lamborghini mui trần sành điệu, tay cầm chiếc micro không dây nạm kim cương sáng loáng, mái tóc xõa tung, toàn thân tôi lắc lư theo điệu nhạc, hát hò cuồng nhiệt y chang một ngôi sao nhạc pop. Khắp mọi phía, các paparazzi thi nhau nháy máy, họ còn thò cả đầu ra khỏi cửa xe chụp liên hồi. Sau lưng, không biết bao nhiêu fan hâm mộ đang chạy theo, giơ cao ảnh và tấm biển đề tên tôi, họ phấn khích gào thét không ngừng: “Kem! Kem! Kem!”. Không chỉ thế đâu, trên bầu trời pháo hoa còn được bắn sáng rực rỡ chẳng khác nào đêm giao thừa. Cảm giác này mới tuyệt vời làm sao!

Đang miên man thích thú trong giấc mơ thì từ phía phòng bên, tiếng chị Sam hét to làm tôi giật bắn cả mình. Sam ời là Sam, chị phá hỏng hết cả giấc mơ đẹp đẽ của em rồi! Tôi lồm cồm chui ra khỏi chăn, dụi mắt và tiến về phía cửa. Đã có ai nói với chị ấy rằng làm phiền người khác vào buổi sáng là điều rất bất lịch sự không nhỉ? Mà thôi, quên chuyện đó đi, hình như trong từ điển của Sam không có từ “lịch sự” thì phải.

“Gì hả chị? Em đang ngủ.” Tôi làu bàu.

“Tao đã bảo mày bao nhiêu lần là không được phép cho con mèo chết tiệt này bước chân vào phòng tao cơ mà? Mày có biết tao ghét nhất chó mèo không?”

“Biến ngay đi!” Chị ấy tiếp.

Lại là Jimmy, không hiểu nó nghĩ gì mà lại sang phòng Sam nằm ngủ trên ghế sofa của chị ấy. Mà mùa này nó còn đang thay lông nữa chứ. Chẳng phải suy nghĩ nhiều, tôi xốc Jimmy lên, bế nó ra khỏi căn phòng sạch sẽ của Sam.

“Chị là đồ quá đáng!” Tôi lè lưỡi.

“Ừ, tao quá đáng, chỉ cần lần sau mày đừng để tao phải trông thấy bộ dạng gớm ghiếc của con quái vật này là được.”

“Chị nói cái gì thế? Jimmy đâu phải là quái vật?”

Sam cười khẩy và nhún vai.

“Tùy mày, tao cũng không có thời gian ngồi đôi co với mày, tao có việc phải đi, à mà mày cẩn thận với con mèo của mày đấy. Coi chừng đó!” Chị ấy trợn mắt lên.

Tôi không nói gì, chuyện này thường xuyên xảy ra giữa hai chúng tôi. Cãi nhau với Sam là việc ngu ngốc nhất mà tôi từng biết, bởi chẳng một ai có thể cãi lại chị ấy, chị ấy luôn cho mình là đúng, tốt hơn hết là để cho Sam muốn nói gì thì nói, tôi không thèm chấp.

Lần sau chắc tôi sẽ không thể để Jimmy lớn vờn quanh phòng chị ấy nữa. Mới hai tháng trước thôi, khi phát hiện ra Jimmy chui vào nằm giữa đồng quần áo mới mua của mình, chị ấy đã nổi khùng lên, “dã man” lấy kéo cắt hết rìa của Jimmy và đá nó bay xuống dưới cầu thang không chút thương tiếc. Thật không công bằng là mẹ chỉ mắng chị ấy có một tí và rồi lại quay vào tập trung chế biến món mì Spaghetti mà mẹ mới học được từ một tạp chí online.

Thật không chấp nhận được, sớm muộn gì tôi cũng phải mua bảo hiểm nhân thọ cho Jimmy thôi.

“Nói với mẹ là tao ra ngoài một lúc.” Sam vừa nói vừa soi gương vuốt vuốt lại mái tóc xoăn mà chị ấy khoe vừa làm xong hôm qua.

“Vâng.” Tôi ngoan ngoãn trả lời.

Thật ra Sam có đi cả tuần chẳng nữa cũng chẳng sao cả. Ở nhà một mình mà không có bà chị xấu tính ấy thì đúng là chẳng có gì tuyệt hơn.

Sam vung vẩy túi xách và lộp cộp đi đôi giày cao gót đen bóng ra khỏi nhà. Sam đi rồi khiến căn nhà yên tĩnh hẳn. Phảng phất đâu đây vẫn còn mùi nước hoa của chị ấy, tôi vội đóng cửa và chui ngay vào phòng, ngửi nhiều mùi đó làm tôi thấy đau đầu kinh khủng.

Tôi 17 tuổi còn Sam 20. Sam đang học đại học khoa thiết kế thời trang. Tôi nghĩ ngành đó khá hợp với người như chị ấy - một tín đồ điên cuồng của quần áo và mỹ phẩm. Mẹ tôi đã không ít lần phàn nàn về việc mua sắm vô tổ chức của Sam, nhưng Sam chỉ gật gù rồi đâu vào đấy. Chị ấy có một công việc part-time ở tiệm cafe Romance, tiền lương cũng khá cao nhưng tôi cá là chị ấy đã rót hết vào việc mua sắm.

Sam thích hàng hiệu, những thứ đồ lấp lánh và đắt tiền làm cho Sam thích đến mê mẩn. Nếu Sam không mua được món đồ mà mình thích thì cả tuần đó chị ấy sẽ không thể ăn ngon ngủ yên được mất.

À, tôi đang băn khoăn không biết có nên mách mẹ về việc Sam đã mua một cái quần jean rách tóa lua hư hỏng hay không. Sam nói đó là mốt của mùa thu năm nay và nếu không mua được nó chị ấy sẽ tức điên lên mất. Tất nhiên là mẹ cấm hoàn toàn mấy thứ đồ phản cảm. Nhưng bằng cách nào đó, tôi đã thấy chị ấy diện nó tung tăng đi chơi cùng anh bạn trai ở trung tâm thương mại.

Tôi và Sam là hai chị em ruột, nhưng chúng tôi không hề ưa nhau, chính xác hơn là tôi không hề ưa chị ấy - một con người xấu tính và khó chiều. Thử tưởng tượng xem, nếu tôi là bạn trai của Sam, chắc tôi sẽ phát điên lên vì tính tiểu thư của chị ấy mất!

Tôi và Sam khác hẳn nhau về mặt bề ngoài. Chị ấy thường gọi tôi là con nhà quê (chắc chị ấy không biết rằng mình cũng là chị của một con nhà quê). Chuyện Sam gọi tôi như thế cũng chẳng khiến tôi bận tâm lắm, ai mà rồi hơi đi tranh luận với Sam chỉ để chứng tỏ rằng mình không phải một đứa nhà quê. Sam hay mìa mai những bộ quần áo của tôi và gọi chúng là mốt kiểu “bà già thập niên 70”! Tôi nghe không lọt lỗ tai chút nào nhưng vẫn cố lờ đi, ai chẳng biết tủ quần áo của Sam lúc nào cũng mốt nhất!

Nhưng mà... có đúng là trông tôi rất nhà quê không?

Có đến nỗi nào đâu nhỉ?

Tôi yêu mái tóc của mình. Nó khá dài, có màu chocolate và thật là mềm mượt.

Tôi nhớ hồi mình còn là một cô nhóc nhỏ xíu, cứ đến kì nghỉ hè là lại được đến trang trại bò sữa của ông nội. Cả ông và bà đều chăm sóc và yêu quý tôi hết mực, nhất là bà. Mỗi sáng bà đều chải tóc cho tôi bằng chiếc lược gỗ xoan đào. Bà hay gọi tôi bằng cái tên “Công Chúa Nhỏ”, nghe thật dễ thương.

Tôi cũng rất thích đội những chiếc mũ len bà đan tặng. Nó nhỏ xinh thôi và hầu hết đều có màu xanh lá cây hoặc vàng chanh - hai màu tôi kết nhất.

Và thế là tôi cũng có thêm một cái tên đáng yêu nữa: Mũ Len Nhỏ. Lại một cái tên có từ “nhỏ”.

Nhưng thực ra hồi bé tôi nhỏ thật. Và đến tận bây giờ cũng chẳng khá khẩm hơn là bao.

Tôi cao 1m50. Cũng không hẳn là thấp lắm nếu so với bà cụ 70 tuổi ở nhà bên cạnh.

Được rồi, tôi thừa nhận rằng mình có chiều cao khiêm tốn nhất lớp. Về ngoài nhỏ nhắn, xinh xắn ấy nhiều lúc làm tôi thấy hơi phiền toái một chút. Cụ thể là nó khiến tôi không thể nào chống chân nổi trên chiếc xe đạp của chính mình, thành ra tôi phải nhảy xuống xe mỗi khi gặp đèn đỏ.

Tôi cũng gặp rất nhiều khó khăn khi học thể dục, nhất là môn bóng rổ. Trời ạ, cái rổ chết tiệt ấy quá cao so với tôi, thử hỏi Kobe Bryant⁽¹⁾ sẽ làm nên trò trống gì nếu như anh ta cao 1m50? Không, đúng không? Chắc chắn anh ta sẽ bị trượt khỏi đội tuyển ngay từ vòng gửi xe.

Ước gì môn bóng rổ biến thành môn guitar hoặc hát nhĩ? Đảm bảo thầy Súp Lơ (đây là biệt danh bọn tôi đặt cho thầy, tất nhiên chỉ dám dùng khi không có thầy ở đó thôi!) sẽ chẳng thể thẳng tay cho tôi điểm 6 vào sổ kèm theo tiếng thở dài ngao ngán mỗi lần kiểm tra nữa. Ha, vì chơi guitar và hát là sở thích và đam mê của Kem mà!

Nhưng bố mẹ thì gạt đi và chị Sam thì luôn chế nhạo sở thích ấy của tôi. Bố không thích tôi có tính văn nghệ sĩ. Bố muốn tôi tập trung học và tương lai đi theo ngành kinh tế, xu hướng chung của thời đại là vậy mà. Thế nên tôi chỉ dám chơi đàn và hát hò ở trong phòng hoặc khi đến thăm trang trại bò sữa của ông. Ông và bà thật tuyệt, cả hai luôn luôn ủng hộ và lắng nghe tôi hát. Bà còn nói giọng hát của tôi rất đặc biệt nữa! Tôi chẳng biết nó có đặc biệt hay không, chỉ cần có người thích nghe tôi hát là vui lắm rồi!

À, tôi còn bị cận thị nữa. Nhưng đó không phải là vấn đề gì quá lớn đối với tôi. Rất nhiều học sinh trên Trái Đất này bị cận thị đó thôi, chuyện quá bình thường. Vả lại, khi đeo kính, trông tôi rất ổn mà, thật đấy.

Tôi đeo một chiếc kính có gọng bằng nhựa to tròn màu đen, tuy trông nó khá cũ kĩ nhưng bạn có thấy xu hướng thời trang bây giờ rất ưa chuộng style Nobita không?

Ha, phải đấy, style Nobita, rất đáng yêu và tinh tế!

Cả nụ cười của tôi nữa, rõ ràng nụ cười của tôi rất tươi, chỉ có điều nó không được sáng láng lắm bởi tôi đang mang niềng răng. Mà mang niềng răng thì sao chứ? Mặc kệ, tôi vẫn cứ thích cười và hay cười.

Vì sao chị Sam cứ phải nhạo báng và so sánh tôi với Huyền Diệu của sêri *Cô gái xấu xí* trên kênh VTV3?

Ok, thế cũng tốt thôi. Chị Sam không thấy Huyền Diệu có cả một anh giám đốc đẹp trai ga-lăng yêu say đắm còn gì, họ còn làm đám cưới nữa chứ. Ôi, giá mà sau này tôi cũng lấy được một anh giám đốc như thế, chắc tôi sẽ sướng điên.

Tôi ghét bộ đồng phục của trường Isaac Newton. Ý tôi là, tôi rất yêu ngôi trường của mình, trừ việc đồng phục ở đây không phù hợp với tôi cho lắm. Váy ngắn ư, giá như ban giám hiệu nhà trường thiết kế quần cho học sinh nữ thì có phải tốt hơn không.

Bộ đồng phục này với tôi thật vướng víu, lại còn thất nơ cài áo nữa chứ, tôi phải loay hoay 15 phút mỗi ngày với bộ đồng phục ấy, mà đáng lẽ ra với thời gian đó tôi có thể mặc và thay liên tiếp 15 chiếc quần jeans cũng nên.

Mẹ đã hoàn thành xong bài tập chạy bộ và đang chuẩn bị bữa ăn sáng. Nhìn thấy tôi, mẹ mỉm cười rồi đặt xuống bàn ăn một ly sữa nóng hồi cùng hai lát bánh mì phết bơ lạc.

“Cảm ơn mẹ!” Tôi vui vẻ ngồi xuống.

Phải nói rằng món bơ lạc của mẹ làm rất tuyệt. Mẹ có bí quyết chế biến nó rất khéo léo như thể mẹ là người thợ làm bơ lạc thực thụ vậy. Nó không quá béo ngậy, không quá ngọt mà lại có mùi vị rất riêng. Tôi đã ăn bánh mì phết bơ lạc của mẹ được 11 năm rồi, từ hồi tôi lên 6. Và xin thề là tôi chưa bao giờ cảm thấy chán.

Mẹ của tôi nấu ăn không thể chê vào đâu được, từ các món ăn truyền thống Việt Nam cho đến các món Âu, Á. Chẳng bù cho tôi. Bạn biết không, những món ăn tôi làm ra, người không thể nào ăn nổi, trừ khi người đó là siêu nhân! Chúng khi thì sống quá, khi thì dư quá, hay khi thì mặn quá, khi thì nhạt quá. Nhiều khi tôi cũng thấy phát ngán về bản thân mình, chẳng làm được việc gì ra hồn cả, hể đụng vào đâu là hỏng đấy, rõ chán.

Ăn sáng xong, tôi không quên chào mẹ sau đó leo lên xe đạp phi vù ra ngoài đường. Bố đang lúi húi sửa bóng đèn ở đầu ngõ, thấy tôi bố liền vẫy tay và nói: “Đi học vui vẻ Kem nhé!”. Mãi vẫy tay với tôi, tí nữa là bố ngã nhào xuống đất cùng với cái thang nhôm thấp lè tè của bố, may mà không sao, chuyện ấy cứ khiến tôi tủm tủm cười mãi trên đường.

Như thường lệ, tôi ghé qua nhà My Xù để rủ cậu ấy cùng đi. Trước cửa nhà My có một cây óc chó thân xù xì rất to. Cậu ấy hay

chờ tôi ở đó.

“Hey Kem!”

My đã đứng chờ sẵn ở dưới gốc cây và gọi tên tôi. Chúng tôi luôn đi học cùng nhau và về cũng cùng nhau luôn.

Trên đường đi học, My và tôi đều tranh thủ buôn không biết bao nhiêu chuyện trên trời dưới đất, chúng tôi không bao giờ thiếu đề tài để nói, từ chuyện hôm qua thắng Long Hôi Nách lên bảng quên chưa kéo khóa quần cho đến chuyện một anh hot boy trong trường bị bồ đá phũ phàng, thậm chí bọn tôi còn chẳng để ý gì đến xung quanh.

Việc buôn chuyện của chúng tôi sẽ không có vấn đề gì nếu như thỉnh thoảng cả hai không hứng chí cười tít mắt lên và rồi a lê hấp, hai chiếc gi-đông ngoắc vào nhau làm cho cả hai ngã lăn ra giữa đường, khi thì My đè lên tôi, khi thì tôi ngã nhào vào cô ấy và xui xẻo nhất là cả hai đưa cùng đâm sầm vào cột điện.

My là bạn thân nhất của tôi từ hồi cấp hai. Mọi người gọi cậu ấy là My Xù. Tôi thì thấy cái nick name ấy cũng dễ thương. Tóc cậu ấy xoắn tự nhiên như mỳ sợi vậy, nhưng nó lại có màu đen và rất tiếc là nhìn chẳng giống anh Corbin Bleu⁽²⁾ tẹo nào. Cậu ấy cao lêu nghêu và gầy đét-xờ-ki-mô-na, đặc biệt là cũng bốn mắt như tôi.

My là con gái, nhưng tính cách của cậu ấy chẳng khác gì một đứa con trai. Cậu ấy không thích nghe nhạc giống tôi mà thay vào đó, cậu ấy chỉ thích mỗi bóng đá. My thần tượng câu lạc bộ Manchester United, nhất là anh chàng Wayne Rooney. Cậu ấy thích Rooney đến điên cuồng. Cậu ấy dán ảnh hoặc chữ Rooney lên tất cả mọi thứ có thể. My có thể ngồi cả ngày để nói chuyện về bóng đá với một vài đứa con trai trong lớp.

Tôi biết điều đó và mặc dù không đam mê bóng đá như My nhưng tôi luôn tôn trọng bạn ấy và sẵn sàng lắng nghe My tâm sự mỗi khi MU thắng hay thua. Tôi chẳng hiểu gì cả, nhưng khi My kể thì tôi luôn vui vẻ mỉm cười.

My và tôi rất thân nhau, phải gọi là rất rất thân. Cậu ấy không điệu đà, cũng không đồng bóng như tụi con gái lớp tôi mà rất giản dị và chân thật. Chính vì điều đó nên giữa hai chúng tôi không hề có khoảng cách.

Cả hai đứa bọn tôi đều mê tíu những cuốn sách. Cứ đến giờ giải lao là hai đứa lại rủ nhau sang thư viện đọc sách. Tôi thích đọc những cuốn sách văn học teen nhẹ nhàng, còn My thì thích đọc *Những chuyện kì bí của Stine* hay các thể loại kiếm hiệp. Dù không giống nhau lắm về sở thích nhưng chúng tôi luôn rất vui vẻ chơi cùng nhau suốt nhiều năm trời.

Kíttt!

Trước mắt tôi lúc này là trường Trung học Isaac Newton. Tôi dừng xe, dắt bộ vào khuôn viên trường. Trung học Isaac Newton là một trong những trường nổi tiếng nhất thành phố. Nổi tiếng về khoản gì á? Nhiều lắm.

Isaac Newton là trường tiêu chuẩn quốc tế, oách xà lách cực. Trường có thầy cô bản địa chuyên giảng dạy ngoại ngữ. Và học sinh thì cũng khá nhiều bạn mang hai dòng máu như Việt và Mỹ chẳng hạn.

Nói về chất lượng thì xin khỏi phải bàn luận.

Còn nói về học sinh của Isaac Newton thì phải gọi là nhiều vô đối về chủng loại. Một trong số đó là những đứa tầm thường hay những con mọt sách chỉ biết cắm đầu vào học, tôi thuộc về vế thứ nhất. Bọn tôi bị xếp vào hàng ngũ “Những kẻ khù khờ”.

Hội Những kẻ khù khờ chẳng mấy khi tham gia vào các hoạt động ngoại khóa hay các sự kiện, tiệc tùng gì cả. Bọn tôi chẳng năng động mấy, luôn bị hội nổi tiếng làm cho lép vế. Bạn có thể bắt gặp thành viên của hội ở thư viện trường, phòng truyền thống, phòng tin học. Một đặc điểm dễ nhận dạng của các thành viên trong hội này là cận thị nặng, mặc áo sơ mi cài nút trên cùng và... chẳng có gì đặc biệt hơn cả.

Thêm một loại nữa là “Những kẻ bắt trị”. Những người như thế không nhiều, chỉ tồn tại dưới dạng số ít. Điển hình như Long Hôi Nách ở lớp tôi. Chúng thực sự là cơn ác mộng của trung học Isaac và của cả tôi nữa.

Tôi không nhớ bao nhiêu lần đã ăn phải dép của thằng Long Hôi Nách ngay trước cửa lớp hay trong giờ giải lao khi nó đang tón lên đùa giỡn với một người khác. Mỗi lần như thế, nó rút dép ra phi hồn nhiên mà không hề xác định rõ mục tiêu và xui xẻo thay, tôi luôn luôn là người lãnh đủ.

Bạn không thể tưởng tượng ra cảm giác của tôi lúc đó như thế nào đâu. Hai má tôi đỏ bừng bừng lên và đứng trơ ra như một con ếch bị cắt cổ. Tôi chỉ muốn xông vào tát cho nó một cái nhưng chẳng bao giờ tôi làm được điều đó cả. Tụi con trai lẫn cả con gái, trừ My Xù, phá lên cười khi nhìn thấy bộ dạng của tôi lúc đó.

Suy cho cùng, tôi là nạn nhân của nó mọi lúc mọi nơi và là nạn nhân hiền lành nhất nó từng gặp. May cho cái thân nó!

Loại thứ ba là “Tập đoàn ăn chơi Isaac” (bọn nó tự gọi mình như thế). Tất nhiên tôi chẳng có đặc điểm nào giống tụi đấy. Tụi nó có sở thích là ăn chơi và đặc biệt thích khoe khoang, nhà giàu mà. Tôi thì

thấy thành viên của hội ấy toàn những đứa tẻ nhạt và rỗng tuếch. Thật may là những đứa như thế chỉ chiếm một phần nhỏ thôi, bạn biết đấy, hầu như trường học nào cũng vậy. Nếu không thì loạn mất.

Loại thứ tư, và cũng là loại đặc biệt nhất đó là “Những nàng công chúa và hoàng tử nổi tiếng của Isaac”. Một trong số đó phải kể đến anh chàng trong mộng của tôi, anh ý tên là...

Ôi ngại lắm, tôi chẳng muốn nói ra đâu.

Thực ra anh ấy là Kiwi!

Bạn biết anh ta là ai không?

Ok, vậy thì tôi sẽ tiết lộ cho bạn biết, anh ấy hơn tôi một lớp, là một hoàng tử lai hoàn hảo và là QUẢ BOM CỦA TRƯỜNG ISAAC NEWTON NÀY ĐẤY!

Đúng vậy, một quả bom, anh ta quá hot và có thể nổ BÙMMM bất cứ lúc nào!

Và hội Gigi lớp tôi đang chết mê chết mệt, thậm chí còn phát điên lên vì anh chàng, ý tôi là anh Kiwi Hoàng Gia ấy.

Thật đáng buồn là tôi cũng nằm trong số đó, cùng với Gigi xấu tính.

Nhắc đến Gigi, còn một loại nữa mà tôi chưa thể gọi tên nó là loại gì. Điển hình cho loại ấy là Gigi. Học khá giỏi, cao 1m70, rất xinh

nhưng cực kì xấu tính. Gigi làm tôi liên tưởng đến bà chị Sam ở nhà, nhưng sự thực là Gigi xấu tính hơn Sam rất nhiều lần. Cô ta xinh thuộc loại nhất lớp tôi, đồng ý! Nhưng thề là so với những chị lớp trên thì cô ấy chẳng là gì cả. Nhưng Gigi luôn cho rằng mình là hot girl!

Để tôi thử liệt kê những danh hiệu mà Gigi tự sáng tác ra cho mình nhé: Nữ hoàng thời trang Isaac Newton, Miss Kool, Queen Bee, tiểu thư Gigi sành điệu và thời thượng,... bla bla bla!

Thật là sốc!

Gigi, cô ta luôn bày trò để chế giễu tôi và đặt tên cho tôi là Kem NQ. NQ? Bạn có hiểu ý nghĩa của nó là gì không? Là nhà quê đấy. Gigi thật quá đáng, cô ta cho rằng mình là cái cóc khô gì mà có quyền đặt thêm chữ NQ vào sau tên của tôi chứ? Nhưng lũ bạn ngu ngốc của Gigi lấy chuyện đó làm thú vị và luôn miệng gọi tên tôi như vậy: Kem NQ! Kem NQ! Kem NQ!

Mỗi ngày đến lớp là Gigi nghĩ ra đủ trò. Hôm trước Gigi đã cố tình đi qua và hất nguyên cả cây kem đang ăn dở vào quyển vở Toán của tôi. Tôi biết thừa đấy là trò Gigi nghĩ ra để phá tôi. Gigi ra về ăn năn xin lỗi và rồi vurt vào mặt tôi một câu khó ngửi như thế này: “Trông kìa, Kem... kem? Cả hai thứ đấy đều là một cả, đều nhầy nhụa như nhau, ềuuu!” kèm theo đó là tiếng bọn con gái phá lên cười.

Thử hỏi có tức không cơ chứ.

Thôi được, tôi thừa nhận đã từng gây sự với Gigi, khiến Gigi tức phát điên lên và từ đó đến giờ cô ta cứ ì ề chọc ngoáy tôi mãi không thôi.

Lần đầu tiên là hồi học lớp Hai. Khi cả lớp đang học môn tập vẽ ngoài trời thì đám con gái phát hiện ra một con ếch xanh. Tụi con trai xúm vào bắt con ếch định nghịch và hành hạ nó. Khi nhìn thấy con ếch, Gigi đã thốt lên một câu:

“Eo ôi, con cóc ở đâu trông gớm ghiếc quá!”

Thế đấy, Gigi không thể phân biệt nổi cóc và ếch. Mãi sau này khi học về động vật lưỡng cư thì Gigi mới biết cóc và ếch khác nhau như thế nào.

Miễn bàn về chuyện đó, vấn đề là tôi đã xông vào đám con trai cứu con ếch đáng thương kia và nâng niu nó trên lòng bàn tay với lý do: Tôi tin vào câu chuyện cổ tích “Hoàng tử Ếch”.

Kết quả thế nào hẳn bạn biết rồi đấy, con ếch được tôi đem thả vào một lùm cây, còn tôi thì bị bọn nó cười cho chỉ muốn chui xuống hố. Nhất là Gigi. Nó chế giễu tôi làm tôi tức không thể chịu được, nên tôi đã xé toạc bài vẽ thiên nhiên của Gigi. Gigi cũng chẳng kém, cô ta lấy màu nước bôi đầy hai tay và quệt lên mặt tôi. Cuộc hỗn chiến chưa thực sự bắt đầu thì cả hai bị lôi lên phòng hiệu trưởng.

Một lần khác. Cụ thể là vào cuối năm lớp Mười, bọn tôi bắt đầu làm quen với môn bóng rổ. Thầy Súp Lơ phân nhóm để chúng tôi tập chuyền. Xui xẻo thay tôi bị ghép cặp với Gigi. Buổi tập hôm đó đúng là một thảm họa.

Không hiểu Gigi ăn cái quái gì mà khỏe thế cơ chứ. Ném bóng rổ mạnh.

“Gigi, cậu ném nhẹ một chút đi. Mình không đỡ nổi đâu, nhớ bóng rơi vào mặt mình sẽ vỡ kính đấy!”

Mặc dù tôi đã ra sức cảnh cáo nhưng Gigi chỉ cười đều rồi vẫn ném như muốn búp vào mặt tôi vậy. Tôi thấy bức mình và một khi sự chịu đựng của tôi vượt khỏi giới hạn thì sẽ biến thành hành động. Tôi dồn hết sức lực, sự tập trung và ném trả lại Gigi bằng lực mạnh nhất có thể.

Và quả bóng đã làm Gigi ngã lăn đùng xuống sàn tập, chảy một ít máu mũi.

Mặc dù tôi đã hết lòng xin lỗi và mẹ đã phải đến tận nhà hỏi thăm, nhưng sự việc không mấy nghiêm trọng ấy đã khiến Gigi vốn ghét tôi nay càng thêm ghét ra mặt.

Chúng tôi đã đặt chân tới hành lang khu nhà C - khu nhà dành riêng cho một nửa học sinh khối 11 và toàn khối 12.

Bạn sẽ chẳng tìm ra một nơi nào nhộn nháo hơn cái hành lang này đâu. Hệt như sàn catwalk vậy. Có hàng tá hot girl, hot boy đứng trò chuyện ở đó. Mùi nước hoa, phấn trang điểm, mùi bánh mì kẹp thịt, thôi thì đủ cả.

“Ừ!”

Tôi ré lên và ngã oạch xuống nền nhà. Một tên chết dẫm nào đó đã va vào tôi, trời ạ, hắn còn hất phăng chiếc kính khốn khổ của tôi xuống đất nữa chứ!

“Kem, cậu có sao không?” Tiếng của My.

“Kính của mình! Giúp mình tìm nó đi!”

“Ờ đâu cơ Kem?”

“Mình không biết, chắc nó rơi quanh đây thôi.”

Ồi không, kính cận của tôi, vật dụng quan trọng nhất đời tôi, thiếu nó tôi sẽ không thể nào sống nổi mất! Xin thề là bỏ kính ra, tôi chẳng nhìn thấy gì cả!

“Xin lỗi bạn, mình hơi vội.”

Cùng lúc giọng nói ấy cất lên, tôi cảm nhận được một bàn tay mát lạnh lướt nhẹ lên gò má, một anh chàng lạ hoắc nào đó đang cúi xuống và đeo lại cặp kính còn vẹn nguyên cho tôi, một cách rất cẩn thận. Cái khoảnh khắc anh ấy khẽ chạm vào làn da mình, hai má tôi đỏ bừng lên và... thật không thể tin được, tôi còn có cảm giác một luồng điện cỡ 1000V chạy xẹt qua người nữa.

Vì khi đeo kính vào, tôi nhận ra, anh là Kiwi Hoàng Gia.

Ồi Chúa ơi. Là anh ấy!

Anh chàng trong mơ của tôi đấy!

Anh chàng lý tưởng cao 1m85, đôi mắt xanh biếc như ngọc berin và luôn cư xử lịch lãm với tất cả mọi người!

“À ừm, không sao.” Tôi mãi lú lú rú rú đáp lại.

“Cảm ơn bạn.”

Anh ấy mỉm cười thân thiện và đỡ tôi đứng dậy, sau đó vẫy tay chào rồi đi thẳng vào lớp của mình.

Nụ cười có hương vị kẹo sữa!

Aha đùa ấy mà, tôi đã nếm thử bao giờ đâu!

“Cậu ổn chứ Kem?”

“Ừ, mình ổn mà.”

“Hình như Kiwi ở lớp trên đúng không? Anh ta cũng lịch sự nhỉ!”

“Ừ!”

Tôi chỉ biết cười và nhìn theo bóng anh Kiwi.

Tôi vẫn còn cảm thấy dư âm của bàn tay mát lạnh ấy đâu đó trên gương mặt, cặp kính của mình.

Có phải chạm vào quả bom siêu hot của trường Isaac Newton sẽ bị như vậy không? Mà thôi quên đi, anh ta cũng chỉ là một học sinh khóa trên bình thường thôi mà. Ý tôi là, một học sinh bình thường, là cháu của một nhạc sĩ tài ba, có bố mẹ là chủ một chuỗi nhà hàng Việt Nam ở Mỹ, được tặng xe hơi riêng vào sinh nhật 18 tuổi, có hàng tá đại học sẵn sàng cấp học bổng cho anh chàng, chưa bao giờ phải chật vật với trái bóng cam như tôi và bla bla bla....

Chuông reo vào lớp.

May mắn là hôm nay thằng Long Hôi Nách - kẻ ưa chuộm Rexona nhất quả đất đang mải mê chơi game trên chiếc mobile bé xíu nên tôi không bị dính phát dép nào cả.

“Chào Kem!” Siro đập một cái vào vai tôi và toe toét chào bằng chất giọng khàn khàn đặc trưng. Đây là kiểu chào quen thuộc của chúng tôi.

“Ờ, sao rồi. Cậu nhận được máy quay phim chưa?” Tôi tươi cười đáp lại.

Hôm trước Siro vừa khoe cậu ấy trúng một giải thưởng trên tạp chí về công nghệ. Nghe nói phần thưởng là một chiếc máy quay phim xịn lắm. Chà chà!

“Nhận được rồi. Xịn lắm nhé. Hôm nào mình đến trại bò sữa của ông cậu chơi được không, chắc hẳn sẽ có nhiều thứ thú vị để quay đây.”

“Woa, thích thật đấy! Thế để cuối tuần nhé, mẹ mình cũng bảo mình mang bánh đến biếu ông bà mà.”

“Ừ, cậu nhớ đấy! Giờ mình phải qua phòng phát thanh trường có chút việc.”

Nói rồi Siro chạy vụt đi.

Siro cũng là một người bạn rất tốt của tôi. Mọi người gọi cậu ấy là Nấm Đông Cô. Nhưng Siro cực ghét cái tên ấy. Tên thật của Siro là Minh Nhật và những người thân gọi cậu ấy là Siro chứ không phải là Nấm Đông Cô như cái cách hội Gigi và bọn con trai lớp tôi dùng. Chắc tại vì quả đầu của cậu ấy trông giống cây nấm ấy mà.

Siro là đứa con trai duy nhất sẵn sàng ở lại vặn cho tôi cái yên xe mà thằng Long Hôi Nách đã chơi đùa vặn lên thêm 20cm.

Cậu ấy sẵn sàng với tay lên lấy hộ tôi cuốn sách mà tôi muốn tìm trong thư viện.

Siro còn giúp đỡ tôi nhiều nhiều việc khác nữa, tuy chẳng có gì to tát nhưng thế đã là quá đủ để tôi yêu mến cậu ấy.

“Kem, cậu có thấy cái gì ở cuối lớp không?” My quay sang.

“Hả?”

Tôi quay xuống, nhắc gọng kính Nobita lên để nhìn cho rõ.

“Chắc lại có thông báo gì đó, mình không rõ lắm.”

Dù chẳng có hứng thú với mấy vụ đó nhưng tôi vẫn cùng My chen vào chỗ có cái bảng thông tin của lớp. Và những gì trông thấy khiến tôi chút nữa thì té ngửa.

Tuyên bố thành lập *Cute Club*

“Vì một thế giới chỉ có những người dễ thương”

Admin: Gigi

♥ Bạn đang cô đơn ư? Xung quanh bạn không có chàng trai nào vây quanh?

♥ Bạn đang thích một ai đó nhưng không đủ tự tin để thổ lộ?

♥ Bạn rất dễ thương ư? Bạn có muốn trở nên dễ thương hơn nữa không?

Vậy còn chần chừ gì nữa? Hãy tham gia vào CLUB mang tên CUTE của chúng tôi!

Từ hôm nay, lớp chúng ta sẽ chào đón sự ra đời của một club dành riêng cho những bạn gái dễ thương mang tên CUTE CLUB!

Tiêu chuẩn tham gia:

♥ Là thành viên của 11E

♥ Nữ

♥ Dễ thương

♥ Hoặc không cần dễ thương cũng được, những ai chưa được dễ thương cho lắm tham gia vào club sẽ trở nên cực kì dễ thương qua sự đào tạo của mình.

♥ Chiều cao: từ 1m60 trở lên

♥ Cân nặng: không có tiêu chuẩn, cái này thì có thể điều chỉnh lại được

Vậy mình thông báo để cho các bạn cùng biết, ai có nhu cầu tham gia vào club thì hãy đăng kí với mình bằng cách kí tên trên tờ áp-phích này nhé!

Hạn cuối cùng là sáng 16/10.

Hà Nội, 14/10

Kí tên:

Gigi

Ôi trời. Sốc thật. Tôi nhìn tấm áp-phích màu hồng rực mà há hốc cả mồm ra (thực ra không chỉ riêng tôi mà còn cả My nữa).

CUTE CLUB?

Gigi có bị bệnh hay không nhỉ? Hay cô ta có quá nhiều thời gian nên đã nghĩ ra trò này?

Giờ à, trên đời còn có cả thể loại ấy nữa sao? Lại còn vì một thể giới chỉ có những người dễ thương? Cứ làm như không dễ thương thì cả thế giới này sẽ teo tóp hết không bằng.

Phải công nhận Gigi có đầu óc sáng tạo vô hạn. Theo tôi thì chỉ có riêng Gigi mới có thể nghĩ ra được những trò sáng tạo như thế.

Cái tiêu chuẩn mà cô ta đặt ra, chắc chắn là để mỉa mai tôi. 1m60 ư? Hãy đợi đấy Gigi à, nhất định sẽ có ngày tôi sang Thái Lan kéo chân và chân tôi sẽ dài hơn cả cô ta, đồ xấu xa!

Lũ con trai có vẻ hưng phấn lắm, tụi nó ùa vào xem và ép tôi bẹp dí vào tường, làm tôi khó thở gần chết. Phải vất vả lắm tôi mới thoát ra khỏi đống bừa bộn đấy, miệng thở hồng hộc.

My Xù trở mắt ra nhìn tôi, ngán ngẩm:

“Lại thêm một trò ngớ ngẩn!”

My vừa dứt lời, Gigi cùng hội bạn đã xuất hiện ở cửa lớp. Hội những cô nàng Tóc Vàng Hoe súp-pơ chảnh chọe.

Gigi đi giày cao gót lộp cộp bước vào lớp, bình thường cô ta đã cao lắm rồi, đi thêm giày cao gót nữa, nhìn chân của Gigi như dài đến bất tận ấy.

Gigi tiến về phía bảng tin, lũ con trai dấm dớ tự nhiên dẹp ra nhường chỗ cho Gigi đi như kiểu cô ta là nữ hoàng không bằng.

Tôi ghét cái dáng đi của Gigi, thật là điệu, điệu đến phát ón.

Gigi ẹo ợt cầm trên tay một chiếc Blackberry màu hồng đính thêm các hạt đá lấp lánh, nhìn khá mới, chắc có ý muốn khoe khoang. Gigi là tiểu thư nhà giàu, việc thay điện thoại xoành xoạch là chuyện nhỏ như con thỏ. Còn tôi thì... từ đầu năm cấp ba đến giờ vẫn chỉ dùng một chiếc Samsung đã lỗi thời rồi. Nhưng điện thoại đẹp để làm gì nhỉ? Rốt cuộc thì cũng chỉ để gọi và nhắn tin, còn đối với Gigi thì còn thêm một chức năng nữa là để khoe ta đây pò-dồ!

Gigi đứng sang một bên, bọn con gái lần lượt thay nhau kí tên đăng kí làm thành viên cái club đó, giống hệt một đám đang tấu hài. Tổng cộng lớp tôi có chín đứa con gái (trên tổng số 21) thì có tới sáu đứa, tính thêm cả Gigi nữa là bảy đăng kí.

Ngoại trừ tôi và My. Tất nhiên rồi. Nghĩ gì thế Gigi, tôi và My sẽ không đời nào chơi mấy cái trò ấy đâu, đừng có mơ một trong hai đứa bọn tôi đặt bút kí vào đó!

Tôi quay về chỗ đang định ngồi xuống thì tự dưng tất cả ánh mắt đổ dồn vào tôi, cả My Xù nữa.

“Thế nào My? Cậu không định tham gia cùng bọn mình à? Cậu đủ tiêu chuẩn đấy!” Gigi đung đỉnh khoanh hai tay trước ngực, lên tiếng rất nghiêm túc.

Rồi cô ta nhìn sang tôi, mỉm cười giễu cợt:

“Cậu nên suy nghĩ kĩ đi My ạ, có người thèm được vào muốn chết ý mà đâu có được, ha ha!”

Không thể chịu đựng được thêm nữa, tôi đứng phắt dậy đập mạnh vào bàn và hét vào cái bản mặt xấu xa của Gigi.

“Thôi ngay đi Gigi! Đừng bao giờ nghĩ đến việc dụ dỗ My tham gia vào cái Club dở hơi của cậu. Cô ấy sẽ chẳng bao giờ có thừa

thời gian để làm mấy trò vô bổ đó đâu. Hãy xem lại bản thân mình đi Gigi, đừng tự biến mình thành trò hề!”

“Hả?” Gigi há hốc mồm ra khi nghe câu nói đó của tôi.

Còn tôi, không hiểu sao lúc ấy lại có đủ can đảm để nói ra những điều đó. Tôi chưa bao giờ buông những lời như thế với ai, nhưng lần này thì tôi đã làm thật.

My cũng ngạc nhiên không kém, cô ấy chớp chớp mắt nhìn tôi liên hồi và mãi một lúc mới cất tiếng.

“Kem nói đúng đấy, mình sẽ không tham gia đâu.”

Tôi cảm thấy hả hê lắm lắm khi xì ra được những lời lẽ đó. Bọn con trai thì ra sức huýt sáo và vỗ tay ầm ầm. Chắc chúng nó ngạc nhiên lắm khi lần đầu tiên thấy tôi tỏ thái độ như thế. Còn Gigi thì cứ đứng trơ ra như gà mắc tóc.

Đúng lúc đó Siro từ bên ngoài đi vào, cậu ấy tỏ ra không kém phần ngạc nhiên, câu đầu tiên mà cậu ấy thốt lên là “Có chuyện gì vậy?”

Tôi méo cả mặt, còn Gigi đã bình tĩnh trở lại, tiến về phía tôi định nói gì đó.

Nhưng Gigi không có hơi hội vì ngay lúc đó giáo viên bộ môn lên lớp, tất cả đều nhanh chóng trở về vị trí của mình. Không khí trong lớp dịu trở lại. Tôi biết những gì mình nói vừa nãy khiến Gigi cay cú lắm, chắc chắn tôi đã động vào tổ kiến lửa rồi. Kiểu gì Gigi cũng sẽ tìm cách trả thù tôi cho mà xem.

Giờ ra chơi, tôi ngồi lì trong chỗ nghe nhạc. Tôi đang nghe *When it rains* của Maria Mena. Tôi cố gắng không để ý đến mọi thứ xung quanh, nhất là Gigi.

Gigi đang đứng trước mặt tôi, mồm mấp máy cái gì đó không rõ. Cô ta giật giật cái tai nghe trên tai tôi. Giật á? Còn lâu ta mới chịu buông ra. Buông ra để phải nghe những câu nói bốc mùi của mi à?

Tôi càng giữ, Gigi càng ra sức giật mạnh hơn. Tôi bịt chặt hai tai lại, mặc cho cô ta muốn làm gì thì làm. Cuối cùng tôi đã thắng, Gigi chán nản bỏ đi chỗ khác.

Gigi cùng hội bạn Tóc Vàng Hoe kéo nhau ra chỗ của My Xù. My đang loay hoay vẽ vờ cái gì đó. Tôi thấy My tỏ thái độ khó chịu khi nhìn thấy Gigi. Đừng bảo Gigi đang tìm cách dụ dỗ My gia nhập hội Cute của cô ta đấy nhé. Gigi nói gì đó với My, và tôi thấy trên gương mặt My lộ rõ vẻ căng thẳng.

Sao thế nhỉ? Tôi định gỡ hai cái tai nghe ra nhưng rồi Gigi nhanh chóng về chỗ. Gigi xấu tính đã nói gì với My cơ chứ? Rõ ràng là My đang rất căng thẳng. Bây giờ thì không được rồi, tình thế bây giờ thì tôi không thể chạy sang chỗ My được, thôi để cuối giờ rồi hỏi sau. Tôi tự nhủ như vậy.

Còn 15 phút nữa hết tiết ba.

Còn 10 phút nữa hết tiết bốn.

Sao thời gian trôi như rùa bò thế này?

Renggg!

Ôi, cuối cùng thì cũng hết giờ!

Tôi lờ Gigi đi và ra bằng cửa sau. Hình như Gigi không còn ý định trả thù nữa thì phải, cô ta quay lại, cười nhếch mép với tôi và biến đi thật nhanh.

À mà không, Gigi không hoàn toàn biến mất. Tôi vừa thấy Gigi kéo My vào nhà vệ sinh nữ. Là NHÀ VỆ SINH NỮ! Ôi Chúa ơi, Gigi định đánh hội đồng à? Tôi đọc báo thấy có rất nhiều trường hợp học sinh nữ lôi nhau vào nhà vệ sinh để đánh tập thể. Tụi nó tát, lên gối, xé áo, giật tóc nạn nhân. Thật hãi hùng! Trời ơi, có thật là như vậy

không? Gigi, cô ta có gan làm chuyện đó sao? Nếu bị phát hiện, Gigi hẳn sẽ bị đuổi học thẳng cổ. Bản năng tự nhiên mách bảo tôi phải hành động. Nhưng một mình tôi thì thật bất khả thi. Ở đó có cả thầy bầy đưa con gái, tội nó đều cao to hơn tôi rất nhiều.

Chưa kịp làm gì thì tôi đã thấy hội Gigi cùng My bước ra, rất yên bình, không có dấu hiệu gì bất thường cho thấy My bị bắt nạt cả.

“Gigi, cậu vừa làm gì My thế?” Tôi chạy lại gần kéo My về phía mình.

“Liên quan quái gì tới cậu.” Gigi vênh mặt lên. “Thôi về đi mọi người ơi!”

“Ừ, về đi các cậu!”

Mấy đứa con gái đồng đánh nhanh chóng biến mất khỏi tầng ba, để lại mỗi tôi cùng My Xù.

“My ơi, My!” Tôi vừa gọi tên cậu ấy vừa hươ hươ tay trước mặt My. Nhìn My như kiểu bị bọn kia thôi miên vậy.

“Kem ơi!” Bỗng mắt cậu ấy nhòa đi, My đã khóc.

My khóc?

Lần đầu tiên tôi trông thấy My khóc! Trong mắt tôi, cô ấy luôn là một đứa con gái rất mạnh mẽ, yêu bóng đá và thể thao, thế mà có lúc My lại rơi nước mắt như thế này. Chắc chắn một điều là bọn Gigi đã khùng bố My, nhưng khùng bố ra sao và như thế nào thì tôi không rõ.

“Đừng khóc nữa My, nói mình nghe rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Vừa nói tôi vừa lấy tay gạt những giọt nước mắt đang lăn trên gò má cậu ấy.

“Tội nó biết hết bí mật của mình rồi!” My vẫn không ngừng thút thít.

Tôi đứng ngây cả người.

“Xin lỗi vì mình chưa bao giờ nói điều này với cậu, thực sự rất khó nói, mình đã cố giấu thật kín trong lòng, vậy mà Gigi cũng phát hiện ra.”

“Nhưng bí mật gì cơ?”

“Là... là mình thích Minh Nhật.” Cậu ấy òa lên nức nở.

HẢ? CÁI GÌ CƠ? Câu hỏi đó cứ hiện lên to đùng trong đầu tôi: CÁI GÌ CƠ?

Trước mắt tôi có đúng là My Xù không vậy? Một cô nàng tính cách chẳng khác gì con trai, chẳng bao giờ quan tâm đến những thứ

lãng mạn, theo như tôi từng nhận xét thì mẫu người như My có đem چرا ra چرا cũng chưa chắc đã đổ. Ấy thế mà bây giờ cô ấy đang đứng đây và nói “thích” một ai đó.

Hình như cả trường Isaac này chỉ có mỗi cậu Minh Nhật 11E thì phải. Hoặc ít ra thì trong phạm vi khối. Chắc chắn người cậu ấy vừa nói đến là Vương Minh Nhật - tức Siro đây mà!

Khoan đã, đó không phải là lý do khiến tôi ngạc nhiên.

Để xem nào, rõ ràng là My và Siro từ trước đến giờ chẳng hề ưa nhau. Cứ nói chuyện được một lúc là lại cãi nhau loạn xạ cả lên. My còn nói kiểu tóc nắm Đông Cô của Siro trông thật dị hợm và sở thích vùi đầu vào đồng phần mềm công nghệ cao của cậu ấy thật chẳng giống người bình thường chút nào.

Tôi luôn nghĩ rằng mẫu người của cậu ấy là mấy anh chàng cầu thủ bóng đá cao to cơ, ai ngờ lại là Minh Nhật.

“Ôi trời ạ, cậu làm mình bất ngờ quá đấy!” Quá bối rối, hai tay tôi cứ múa may loạn cả lên.

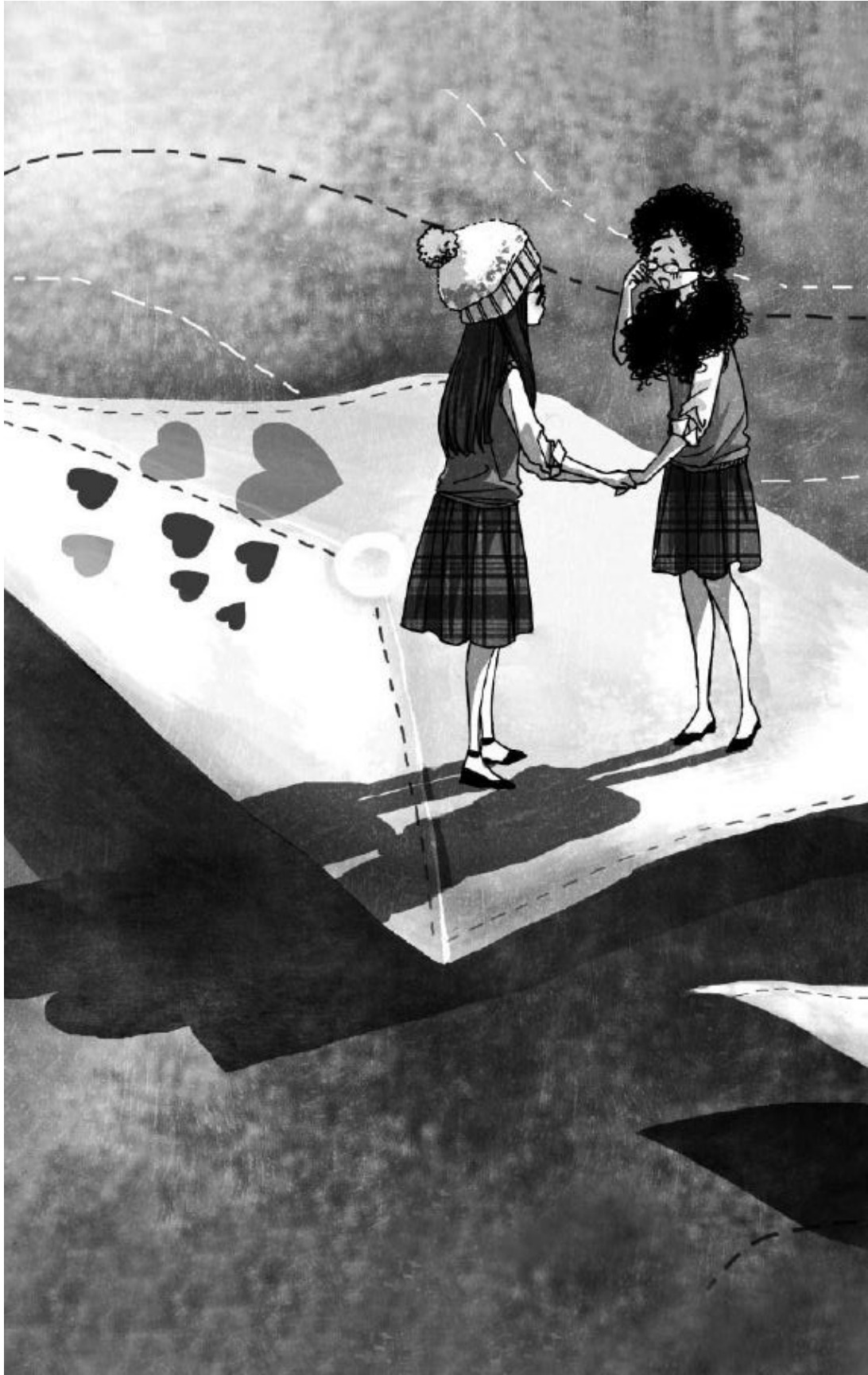
“Nhưng mình thực sự không muốn bất cứ ai biết điều đó, mình nói thật đấy.”

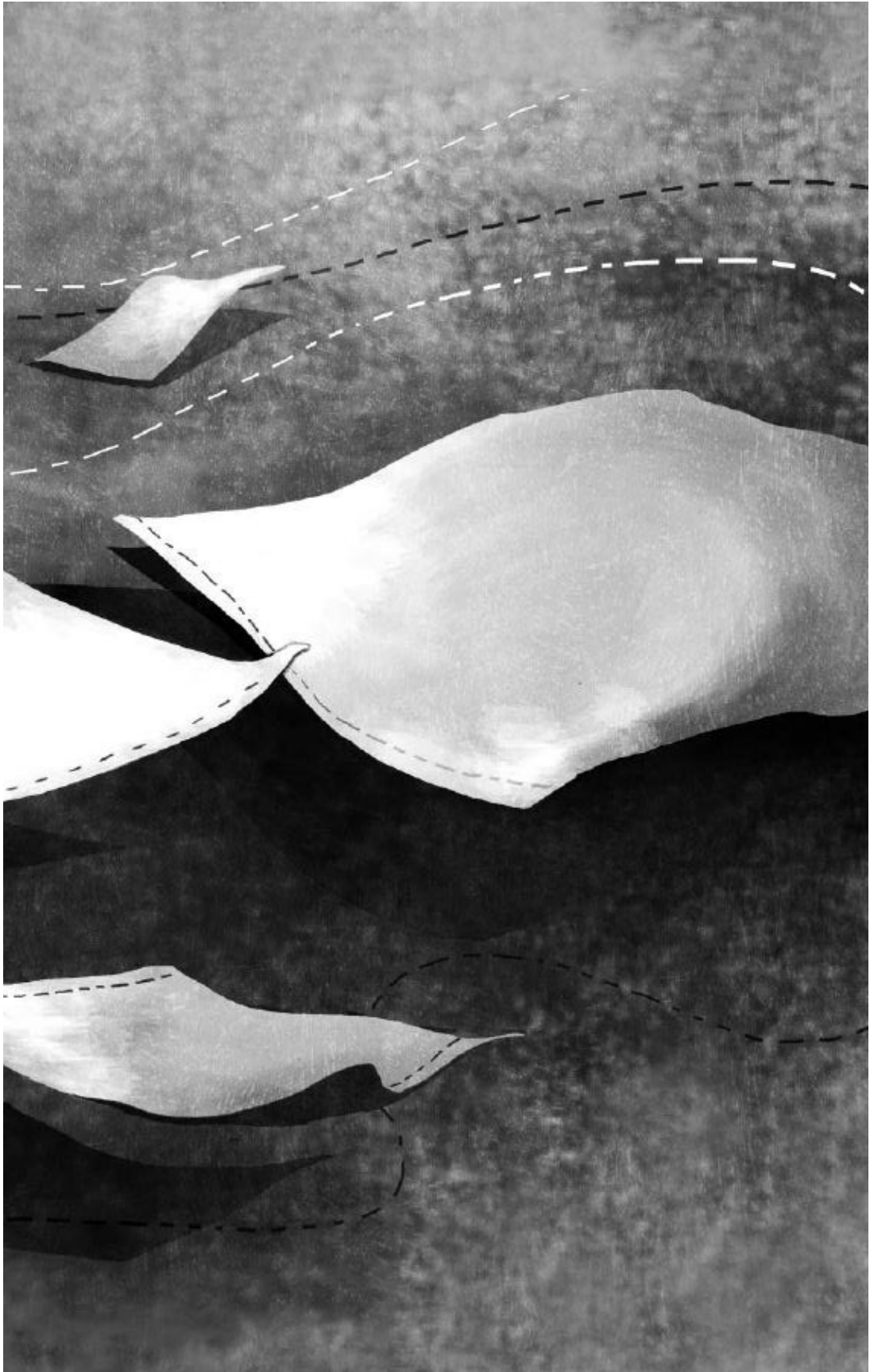
“Nhưng Gigi biết thì làm sao?”

“Gigi dọa mình nếu không tham gia vào Cute Club và tẩy chay cậu thì nó sẽ nói chuyện đó cho cả lớp biết!”

Gì thế này, tẩy chay tôi ư? Hình như trò này chỉ dành cho mấy nhóc tí học mẫu giáo thôi thì phải.

“Vậy thì sợ quái gì? Chuyện thích Minh Nhật có gì mà cậu phải sợ như thế?”

“Nhưng mà.... cậu nhớ hôm 12 không?”

“À ừ có nhớ.”

“Hôm đấy tất cả bọn mình đều phải chuẩn bị hai món quà tặng bọn con trai để tụi nó bốc thăm, cậu nhớ không? Mình còn đã tự đan một chiếc khăn len và chỉ định tặng Minh Nhật thôi... và mình còn gài vào đó một bức thư.”

“Hả? Thư hả? Chúa ơi! Thư viết gì?”

Thề rằng lúc này mà tôi đang uống nước thì kiểu gì cũng chết sặc mất.

“Cậu biết đấy, một lá thư chúc mừng bình thường, và mình đã viết là mình... thích cậu ấy.”

Lạy Chúa tôi!

Chuyện My khóc đã làm tôi ngạc nhiên lắm rồi, lại còn chuyện viết thư và đan khăn len cho Siro nữa. Tôi chưa bao giờ nghĩ cô ấy lại củ chuối chấm muối như vậy.

“Nhưng thư thì sao?”

“Mình định tặng cậu ấy, nhưng cuối cùng lại không có gan tặng, nên mình đã vứt nó vào thùng rác.”

“Ồi!” Tôi há hốc mồm.

“Nhưng không hiểu sao Gigi lại có được nó, mình nhớ là đã vứt vào thùng rác rồi mà.” My bực bội.

“Chắc là nó móc từ thùng rác ra rồi My ạ.”

“Chắc vậy. Minh Nhật mà đọc được nó thì mình xấu hổ mà chết mất!”

Thật bó tay với Gigi. Sao chuyện đời tư của người khác mà Gigi lại cứ hồn nhiên chõ mũi vào thế nhỉ? Thích ai là việc của người ta, thế mà cũng lôi ra làm trò đùa được.

“Nghe này My, vậy cậu định tham gia vào cái hội Cute đấy thật à? Cậu sẽ tẩy chay mình sao?”

“Không đời nào, cậu hâm à!”

Ôi thật là cảm động. Cảm ơn My Xù nha!

“Vậy thì hãy từ từ, để mình nghĩ cách.”

“Cách gì?”

“Muộn rồi, để tối về mình suy nghĩ tiếp, nhất định tụi mình sẽ không để thua Gigi đâu, ok?”

“Ok!” My mỉm cười rạng rỡ.

Trong phòng tắm.

La la la... la la la...

La la...

Tôi vừa ngâm mình trong làn nước nóng vừa suy nghĩ về chuyện buổi chiều của My. Các cô gái tuổi teen thật là phức tạp. Luôn luôn là vậy. Có hàng đống những chuyện kì cục, bất ngờ xảy đến với bạn hàng ngày và bạn phải tìm cách giải quyết chúng sao cho thật tốt đẹp.

Ví dụ như việc tôi không thích màu hồng, nhưng mẹ lại mua cho tôi chiếc áo có màu đỏ, đã vậy còn có cái mũ trùm đầu hình heo Piggy và bắt tôi mặc đến trường vào những ngày không phải mặc đồng phục.

Hay như lần khám sức khỏe thường niên ở trường, các nhân viên chăm sóc sức khỏe đã ghi trong phiếu khám của tôi chiều cao 1m49. Thật là buồn phiền quá đi. Ai chẳng biết 1m49 với 1m50 chẳng khác nhau là mấy. Thế nhưng 1m50 xem ra hơn hẳn 1m49 đúng không nào? Nhất là với những người có xu hướng hay tự kỉ như tôi.

Chuyện lần này cũng vậy. Tất cả cũng chỉ vì cái sự nhỏ nhon của Gigi!

Không biết kiếp trước tôi có nợ nần gì cô nàng không nữa.

Tắm xong, tôi ủ rũ bước ra, đem quần áo đã phơi khô lên phòng cất vào tủ theo yêu cầu của mẹ. Chẳng buồn làm, tôi vứt chúng phịch một cái lên giường rồi nằm dài ra đấy.

Tôi ôm lấy cây đàn guitar màu vàng chanh mà tôi đã tiết kiệm chi tiêu mấy tháng trời để mua. Ngón tay lướt nhẹ trên những sợi dây đàn tạo thành thứ âm thanh rất dễ chịu. Ngồi trong căn phòng nhỏ của mình, tôi nhìn ra cửa sổ, đàn và hát vu vơ.

Âm nhạc là sở thích lớn nhất của tôi. Mỗi lần chạm tay vào dây đàn tôi lại có một cảm giác lâng lâng khó tả.

Bà bảo giọng hát của tôi giống như ly kem mùa hè vậy. Mát lạnh và ngọt lịm.

Giọng tôi không cao vút, trong trẻo như các nữ ca sĩ nổi tiếng. Cũng không khỏe và dữ dội đủ để trở thành một rocker. Nó hơi khàn một chút, không mỏng quá cũng không dày quá, đủ đặc biệt để sau một lần nghe là mọi người có thể nhớ và lần sau nhận ra được ngay.

Tôi luôn ước ao được trở thành một ca sĩ nổi tiếng, được ôm đàn guitar hát trên những sân khấu lộng lẫy, sáng rực ánh đèn - giống như Taylor Swift ấy. Phía dưới có hàng nghìn khán giả yêu quý và ủng hộ tôi hết mình, với những băng rôn trang trí rất bắt mắt như “I love Kem”, “We love you, Kem!”, “Go Kem!” như những gì tôi thường thấy trong mấy show ca nhạc quốc tế cỡ bự.

Ui chà. Đúng là một cảnh tượng trong mơ phải không? Bởi vì hiện giờ tôi cũng chỉ là một cô gái tuổi teen bình thường, thích uống CocaCola ướp lạnh đã bay hết ga, luôn bị mẹ la mắng vì tội vứt sách báo, đồ ăn bừa ra phòng, vân vân và vân vân.

Nhưng mà kệ chứ. Có ai đánh thuế ước mơ đâu nào!

Thần tượng của tôi là nghệ sĩ piano Yiruma. Nghe có vẻ chẳng ăn nhập gì với guitar nhỉ? Chỉ đơn giản là tôi yêu thích âm nhạc của Yiruma. Nghe nhạc của anh khiến tôi như lạc vào thế giới khác vậy. Nhẹ nhõm. Bay bổng. Êm dịu và sâu lắng. Chẳng còn buồn phiền và mệt mỏi nữa.

Thỉnh thoảng tôi chơi *Kiss the rain*, *River flows in you* hay *When the love falls* trên guitar, tuy chưa thành thạo lắm, nhưng cũng thật thú vị làm sao.

Trong lúc tôi đang bay bổng với CD nhạc Yiruma thì bỗng nhiên Sam lao xông xộc vào mà không hề gõ cửa. Đúng là kẻ phá đám!

Nhìn bộ mặt chị ấy y chang sát thủ vậy, chắc Jimmy lại gây ra tội gì đây, tôi tự nhủ.

Tôi chưa hết ngạc nhiên thì Sam đột nhiên rút chiếc dép gấu bông màu hồng ra và phi thẳng vào mặt tôi!

Phi thẳng vào mặt ấy!

Trời đất quỷ thần ơi, hôm nay tôi đã thoát được màn phi dép của thằng Long Hôi Nách, tưởng là đã trót lọt, không còn phải hứng chịu thêm một phát nào nữa. Ai ngờ về đến nhà rồi cũng không yên.

“Á á á, chị làm cái gì thế?”

“Mày sang ngay phòng tao đi, ai cho phép mày vào lục tung mọi thứ lên như thế, hả con kiaaaa?”

Tôi đã nói với mẹ về chuyện chị ấy cứ gọi tôi là con này con nọ. Chắc chị ý không bao giờ thích được gọi là con Sam đâu nhỉ? Lớn rồi mà toàn đi bắt nạt trẻ con.

“Chị nói linh tinh gì thế, em có lục lọi gì phòng chị đâu.” Tôi hồn nhiên đáp, tiếp tục nằm ườn ra giường.

Á! Chết rồi, buổi sáng tôi có vào phòng chị ấy tìm cái máy sấy, tôi đã lục tung lên và quên mất chưa sắp xếp lại. Sam sẽ giết tôi mất!

Sam không cần nghe tôi giải thích gì nhiều, chị ấy túm lấy cổ áo lôi tôi xoành xoạch từ bên phòng tôi sang phòng chị ấy và vút tôi ở giữa phòng.

Buổi sáng tôi đã lục tung cả tủ quần áo lót của chị ấy sao? Trước mắt tôi là cả một đồng bệ bệ, bệ bệ.

“Mày lo mà dọn dẹp đi, không thì chết với tao đấy!”

Tôi mếu máo ngồi thu dọn và gấp lại đồng bệ của Sam.

Lát sau, Sam khệ nệ bê lên mấy cái túi to oạch lên phòng. Chắc, lại quần áo với giày dép đây mà. Tôi chẳng thêm quan tâm xem chị ấy mua những gì, bởi những thứ Sam mua chẳng bao giờ hợp với tôi cả, và chị ý cũng chẳng đời nào có ý định cho tôi một trong số những món đồ đó đâu. Chị ý kiii booo cực kì luôn!

Mãi đến khi mẹ gọi xuống dọn cơm tối thì Sam mới chịu tha cho tôi.

Và khi vô tình đi ngang qua cái lịch treo tường tôi bỗng phát hiện ra một điều: Mai là sinh nhật Siro!

15/10 là sinh nhật của cậu ấy, chẳng hiểu sao bây giờ tôi mới nhớ ra. Bạn với bè thế đấy!

Điều tôi nghĩ đến không phải là một món quà để tặng cậu ấy, mà đó là một đồng những sáng kiến hay ho dành cho My Xù để giải quyết xong xuôi với Gigi.

Thề là tôi đã nghĩ ra một cách hay cực kì. Nhất định ngày mai tôi sẽ phải tiết lộ cho My mới được. Tâm trạng hân hoan đến với tôi suốt cả buổi tối, khi ăn cơm, khi học bài và cả khi đánh răng nữa.

“Hey My này! Chuyện hôm qua cậu nói với mình ấy, mình biết phải làm sao rồi.”

“Làm sao?”

“Hôm nay là sinh nhật Siro.”

“Mình biết.”

“Vậy cậu hãy nói thật với Siro đi.”

“Hả, nói với cậu ấy á?”

“Ừ, thay vì để Gigi đem cậu ra làm trò cười, cậu hãy dũng cảm nói điều đó với cậu ấy đi, đừng sợ!”

“Đừng sợ? Cậu nghĩ mình có thể nói được không? Sự thực là mình không thể!”

“Không! Nghe này, cậu có thể mà! Chỉ là nói ra với cậu ấy rằng cậu thích cậu ấy, điều đó có gì xấu xa đâu?”

“Có đấy, Siro sẽ chẳng đời nào thích mình đâu.”

“Vớ vẩn. Làm sao cậu biết được?”

“Chuyện này thực sự rất mệt mỏi ấy.” My thở dài ngao ngán.

“Cậu... hãy trở thành người đẹp nhất tối nay đi!”

Mặt của My lúc ấy nghệt ra.

“Hả? Cậu đang đùa mình đấy à?”

“Không đùa! Mình sẽ giúp cậu làm điều đó, trở thành người đẹp nhất và là tâm điểm của sự chú ý tối nay!” Tôi rất tự tin.

“Ôi trời, thật chứ?”

“Ừ, chắc chắn mình sẽ giúp cậu làm được điều đó!”

“Nhưng bằng cách nào?”

“Mình sẽ mượn tạm một ít đồ của chị Sam, chiều nay chị ấy đi làm thêm ở tiệm Romance, mình sẽ làm tóc và trang điểm cho cậu.”

“Woa!”

“Thế nào, cậu sẽ dũng cảm nói ra điều đó chứ?”

“Mình không biết nữa... có thể...”

“Tốt! Vậy chiều nay chúng ta sẽ thực hiện kế hoạch nha, okay?”

“Okay!”

Chẳng hiểu sao khi giúp được My, tôi bỗng cảm thấy rất rất vui.

[Trường Isaac Newton, lớp 11E]

Bọn tôi bước vào lớp và thấy không khí thật nhộn nhịp. Trên bảng là một dòng chữ rất to và nổi bật:

**“CẢ LỚP MÌNH TỚ I NAY 7 GIỜ ĐẾN DỰ SINH NHẬT
NẤM ĐÔNG CÔ NHA!”**

Ừ tất nhiên là phải đi rồi!

Chưa gì bọn tôi đã thấy Siro cầm cái khăn lau bảng chạy quanh lớp đuổi theo Long Hôi Nách vì cái tội dám gọi cậu ấy là Nấm Đông Cô. Đứa nào đứa nấy cười sặc sụa.

Mãi đến năm cấp ba tôi mới học cùng Siro. Nhưng chỉ vài buổi là bọn tôi bắt đầu thân thiết. Thỉnh thoảng rảnh rỗi, tôi rủ cả Siro và My đến nhà chơi hoặc đi thăm ông bà, Siro cũng hay rủ bọn tôi đến nhà cậu ấy ăn uống, chơi game Nintendo. Nhà cậu ấy đẹp thật! Chẳng phải quá giàu như mấy VIP Tập đoàn ăn chơi Isaac nhưng bố mẹ cậu ấy đều có mắt thẩm mỹ siêu tuyệt vời.

Tôi kết nhất là vườn nhà Siro - chỗ mà mọi lần cậu ấy tổ chức sinh nhật. Đó là khu vườn đẹp nhất tôi từng được thấy!

Vườn nhà cậu ấy có thảm cỏ xanh mát, trên hàng rào và quanh vườn trồng rất nhiều hoa hồng dây, đủ mọi loại màu: hồng nhung, hồng vàng, hồng bạch. Nhìn chúng thật là hay, bé xíu như những vì sao vậy. Phía trong những bụi hoa bé xinh ấy là những chiếc xích đu gỗ nhỏ màu trắng. Ngồi lên đó thích cực ấy!

Buổi chiều.

Tôi và My đang rón rén lên phòng. Nhanh như cắt, tôi chạy đến trước cửa phòng Sam toan mở ra.

“Sao thế này?” Tôi ra sức xoay cái nắm đấm cửa.

Giờ à, sao hôm nay lại dở chứng khóa cửa chứ!

“Cửa khoá rồi My ơi.” Tôi mếu máo. “Hình như tại hôm trước mình vào phòng chị ấy lục lọi nên hôm nay chị ý khoá lại rồi.”

“Ôi.” My Xù ôm trán thở dài. “Mình biết mà, mình không thể nào trở thành người đẹp nhất được đâu.”

Không được, phải nghĩ cách khác. Không thể xài tạm đồ của Sam, hay là... mượn đồ của mẹ vậy.

Ừ được đấy, coi như đó là phương án hai đi. Tôi nghĩ vậy và mau chóng thực hiện.

Việc đầu tiên tôi cần làm đó là chạy xuống nhà theo dõi mẹ. Giờ này mẹ ít khi lên phòng, My sẽ đứng ở chân cầu thang canh chừng mẹ cho tôi.

Xong xuôi, tôi ngay lập tức đột nhập vào phòng mẹ, tất nhiên là phòng mẹ không bị khoá như phòng Sam rồi, hura! Tôi mau chóng gom lấy túi đồ trang điểm với vài chiếc váy của mẹ, cùng những thứ linh tinh trông hay hay mà tôi trông thấy nữa.

Hoàn thành phi vụ, tôi và My hí hửng chạy thật nhanh vào phòng, đóng chặt cửa lại.

“Cái gì đây hả Kem?”

“Son môi, phấn, nước hoa, bút kẻ mắt, mascara...”

“Bắt đầu từ cái gì thế? Mình chưa dùng những thứ này bao giờ.”

Thì mình cũng đã đụng vào bao giờ đâu.

“Mình biết làm mà, yên tâm đi!” Tôi nói chắc như đinh đóng cột.

Tôi đã nhìn thấy mẹ và chị Sam trang điểm vài lần. Giờ tôi đang cố nhớ lại và thực hiện theo.

Đầu tiên là thoa kem nền nè, sau đó đánh phấn nè, gì nữa nhỉ? À, bôi son!

Tôi loay hoay chọn cây son có màu đỏ nhất để tô cho My. Sau đó tôi kẻ lông mày thật đậm, và tất nhiên là đánh cả má hồng nữa.

Xong!

Tôi đem cái gương nhỏ ra cho My soi.

“Đẹp không My?”

“...”

“Sao vậy?”

“Nhưng mà mình thấy cứ kiểu gì ấy, nhìn buồn cười lắm.”

“Không đâu, rất đẹp mà, chắc cậu nhìn không quen thôi!” Tôi tự tin khẳng định.

“Cậu có chắc là Minh Nhật sẽ thích bộ dạng này của mình không?”

“Chắc chắn cậu ấy sẽ thích mê cho mà coi!” Tôi quả quyết.

Sau đó tôi chọn một chiếc váy hoa màu xanh nõn chuối mặc vào cho My. Tôi thấy chiếc đó mẹ mặc khá hợp, chắc My cũng vậy luôn.

“Woa, nhìn My thực sự lộng lẫy đó!”

“Cậu có chắc không?”

“Chắc mà, cậu phải tin mình chứ!”

Hình như còn thiếu thiếu cái gì đó. À, tóc. Tôi cần phải thiết kế cho My một kiểu tóc thật đẹp. Tôi tết tóc hai bên cho cậu ấy rồi búi lên giống kiểu của Lương Bích Hữu ngày trước. Tôi cũng không quên gài lên tóc cậu ấy hai chiếc nơ màu đỏ tươi. Cuối cùng cũng xong. Nhìn cô ấy đẹp như búp bê vậy.

“Ê Kem ơi, mình thấy kiểu tóc này cứ làm sao ấy, nhìn kì lắm!”

“Không, đẹp mà! Mình mà thấy đẹp là đẹp rồi, cậu đừng lo. Chắc chắn cậu sẽ trở thành người đẹp nhất!”

6 giờ 30 phút.

Bọn tôi nhanh chóng tìm cách rời khỏi nhà mà không để mẹ trông thấy. Mẹ mà thấy My mặc váy và tô son môi của mẹ, mẹ sẽ nổi đóa lên mất! Tôi mặc bình thường, quần jeans áo jacket, chạy vào bếp cố tình bắt chuyện với mẹ, tranh thủ lúc đó My sẽ chạy thật nhanh ra ngoài ngõ, sau đó tôi sẽ lên ra sau.

“Đi đâu thế Kem?”

“Dạ con đi sinh nhật bạn Minh Nhật.”

“Nhớ về sớm đấy.”

“Vâng.”

Tôi liếc ra ngoài cửa bếp, khi chắc chắn My đã ra ngoài ngõ thì tôi cũng chuẩn theo. Bọn tôi vừa dắt xe ra khỏi cửa thì Sam về. Lại đi với một anh bạn trai.

Chị ấy xuống xe, trở mắt ra nhìn tôi như kiểu bọn tôi là người ngoài hành tinh không bằng. Cả anh bạn trai nữa, anh ấy nhìn chúng tôi với ánh mắt rất kì dị.

“Này, tụi mày định đi đâu đây? Đi tẩu hời à?” Sam lên tiếng.

“Bọn em đi sinh nhật, chị không biết gì thì thôi đừng có xen vào, lêu lêu.”

Rồi tôi quay sang nói với My Xù: “Tụi mình đi mau thôi, kệ chị Sam.”

Nói rồi tôi phóng xe đèo My vút qua trước mặt bọn họ, còn Sam thì cứ đứng đó giương mắt ếch ra nhìn tụi tôi. Chắc tại chị ấy thấy My dễ thương quá đây mà!

7h tối, tại nhà Siro.

Từ bên ngoài, bọn tôi đã nghe thấy tiếng thằng Long Hôi Nách là to nhất, cộng thêm cả tiếng nhạc xập xình nữa, hồi hộp hồi hộp.

“Sẵn sàng chưa My?”

“Rồi.”

“Vậy ta vào nhé, 1 2 3!”

Tôi mở tung cánh cửa, cùng My bước vào với hộp quà. Tiếng nhạc và tiếng nói chuyện rất to bỗng nhiên ngừng hẳn. Tất cả ánh mắt cộng với ánh đèn đổ dồn về phía chúng tôi, không, chính xác là về phía My!

Im lặng... im lặng.

Bọn họ nhìn với ánh mắt y chang như của chị Sam lúc trước. Và rồi có tiếng cười phá lên, sau đó tiếng cười lan ra cả khu vườn. Tôi thấy người cười to nhất là Gigi! Bạn có biết giọng cười của cô ta lúc này như thế nào không?

Là: Oa ha ha ha!

Chẳng hiểu gì cả, tại sao bọn nó lại cười chứ? Nhìn My dễ thương vậy mà?

Gigi cùng hội bạn tiến đến gần chúng tôi, luôn miệng cười oa ha ha ha.

Là: OA HA HA HA đấy!

“Ôi trời ơi, buồn cười quá đi! Buồn cười muốn chết luôn!” Gigi ôm bụng cười lấy cười để, cả bọn kia nữa.

“Này các cậu làm cái trò gì thế hả? Cười cái gì chứ?” Tôi hét lên.

Trời ạ, tụi nó còn cười tợn hơn cả trước nữa. Bất lực!

Tôi quay sang thấy My Xù có vẻ sợ hãi, người cô ấy cứ run lên bần bật.

Người duy nhất không cười là Siro. Cậu ấy đến bên cạnh kéo kéo tay tôi, trên mặt lộ rõ vẻ ngạc nhiên.

“Có chuyện gì thế? Hai cậu mau vào trong đi.”

Bọn tôi chưa kịp đi đâu thì một đứa cất tiếng.

“My ơi, cậu định cải trang thành hề Sác-lô à? Hahaha!”

“Không phải là hề Sác-lô, mà phải gọi là Thị Nở mới đúng. Thật là nực cười quá đi, haha!”

CÁI GÌ?

Thằng Long Hôi Nách!

Mày vừa nói cái gì? Mày gọi ai là hề Sác-lô hả? Ôi tức muốn chết đi, giá có khẩu đại bác ở đây thì nhất định tôi sẽ bắn cái thằng Xê-kô mỗ nhon ấy pằng pằng đến tan xác thì thôi!

Tôi hoa hết cả mắt lên, bỗng Mai Mai (chỉ xếp sau Gigi về mức độ mỗ nhon) lại gần ngấm nghĩa My tội nghiệp và rồi lên giọng dạy dờn bọn tôi.

“Đã là vịt bầu rồi ấy, thì có trát cả tấn vàng vào cũng chẳng thể xinh đẹp hơn được đâu.”

Ngừng một lúc, cô ta lại tiếp.

“Cái này, là tác phẩm của đứa nào? Kem NQ phải không? Biết ngay là chẳng có chút khiếu thẩm mỹ gì cả mà, thật là xấu hổ.”

“Gì cơ! Cậu nói lại cho tôi xem nào? Nói lại mau!”

“Là đáng xấu hổ đó, thực sự là rất rất lố bịch!” Mai Mai trợn mắt lên.

Sự tức giận trong tôi thực sự đã vượt ngoài khả năng kiểm soát, tôi vung tay lên định bộp cho Mai Mai một cái, nhưng My đã giơ tay ra cản tôi.

Tôi sững sờ quay lại, My đang khóc!

“Thôi, mình xin lỗi mọi người vì đã làm hỏng buổi tiệc ngày hôm nay... Xin lỗi Siro... Mình thực sự rất xin lỗi.”

Tôi hướng về phía Siro, cậu ấy chán nản đút tay vào túi quần và nhìn chằm chằm xuống đất. Còn My thì nhìn theo Siro bằng ánh mắt vô cùng thất vọng. Tôi quay sang nhìn My, cô ấy cũng đang nhìn lại tôi bằng ánh mắt đầy oán trách. Tim tôi đập thình thịch, thình thịch.

“Thôi chào mọi người.”

My toan bỏ chạy về thì bỗng Gigi xấu xa níu vai cậu ấy lại.

Lại còn tính làm trò gì nữa đây đồ mỗ nhon?

“Mọi người im hết đi, cấm cười!” Cô ta nhìn xung quanh và nói lớn, giọng điệu rất nghiêm túc. “My, xin lỗi vì bọn này đã cười cậu. Hãy gia nhập hội của bọn mình đi, thật đấy, bọn mình hứa là sẽ đón chào cậu.”

My không nói gì, cô ấy gạt tay Gigi ra, cầm đầu cầm cổ chạy một mạch, vừa chạy một tay cô ấy vừa giữ chặt hộp quà, tay kia gạt nước mắt.

“Hãy suy nghĩ kĩ đi nhé! Mai là hạn cuối cùng đó!” Gigi nói với theo.

Rồi cô ta nhìn tôi bằng ánh mắt thương hại.

“Thật là ngu hết thuốc chữa!”

Tôi ném trả lại tất cả tội đáng ghét đó một nụ cười nửa miệng rồi lao vút lên chiếc xe đạp đuổi theo My. Sao bọn nó có thể nói My như thế được nhỉ? Con người ai mà chẳng có lòng tự ái? Dễ dàng chạm vào lòng tự ái của người khác rồi tưởng vút toẹt một lời xin lỗi là xong sao? Thực sự là My trang điểm và mặc váy của mẹ rất xinh đó, không hiểu sao bọn kia lại chê cô ấy, đúng là một lũ mù tịt về thẩm mỹ, xì.

“Ê, My ơ!”

Cuối cùng tôi cũng thấy cô ấy.

“My ơ, cậu có sao không?”

Cô ấy nhìn tôi vẫn với ánh mắt oán trách ấy, làm tôi sợ muốn chết đi.

“Hôm nay cậu đã biến mình thành trò hề rồi đấy cậu có biết không? Cậu hãy tránh xa mình ra! Tránh raaaaa!”

Cô ấy hét lên làm tôi giật bắn cả người. Rồi cô ấy bỏ mặc tôi với chiếc xe đạp bên đường và leo lên xe bus.

Ra vậy.

Mình đã biến cậu thành trò hề ư My?

Mình... chỉ muốn tốt cho cậu thôi mà.

Mình thực lòng muốn giúp đỡ cậu mà.

Vì sao lại đối xử với mình như thế? Mình đang buồn lắm, hình như còn khóc nữa. Hai gò má mình lạnh buốt.

Kiss the rain

Chẳng hiểu sao tôi lại bật bản nhạc ấy, tôi ngồi co ro trong căn phòng cùng với mèo béo Jimmy. Ngoài kia lạnh thật. Trời đã bắt đầu vào đông. Gió cứ rít lên từng đợt.

Jimmy béo đang cuộn tròn trong chiếc giỏ gỗ thông màu trắng nhỏ xinh, ngay bên cạnh tôi. Jimmy ngủ thật hồn nhiên, bộ lông trắng

muốt khi thì xẹp xuống, khi thì phồng lên đều đều theo nhịp thở. Đôi ria mép cứ thỉnh thoảng lại lay động thật đáng yêu.

“Jimmy này, vì sao My lại nói với chị như thế? Jimmy ngoan, Jimmy có biết không?”

Jimmy vẫn nằm ngủ ngon lành trong tiếng piano êm đềm của *Kiss the rain*. Tôi vuốt ve bộ lông mềm mượt của Jimmy và rồi chìm dần vào giấc ngủ, mơ màng nghĩ về những cơn mưa.

Mùa đông không có nhiều những cơn mưa.

Và mùa đông nơi đây cũng không có tuyết rơi.

“Bác ơi, My đi học chưa hả bác?”

“Kem hả? My nó đi học rồi.”

“Vậy ạ... Cảm ơn bác.”

My đi học trước rồi. Chắc cô ấy vẫn còn giận mình.

Lạnh quá đi. Hôm nay đã mặc đến bốn áo bên trong, đi găng tay và giày rồi mà vẫn thấy rét.

[11E]

Tôi chậm chậm vào lớp, bê nguyên cả gương mặt ủ dột, lặng lẽ ngồi vào chỗ, lời đồng sách vỡ ra. Tôi nhìn xung quanh nhưng chẳng thấy My đâu cả, mẹ cô ấy bảo cô ấy đi học rồi cơ mà? Thế này là như thế nào đây?

Xì xào... xì xào.

Tôi nhăn mặt, lại là cái bảng thông tin đáng ghét, hôm nay lại có vụ gì nữa đây mà xúm xít cả vào?

Tò mò, tôi chạy ra, cố chen vào giữa đám con trai xem cho rõ.

Ôi, trời đất đang quay cuồng dưới chân tôi. Hình như tôi vừa rơi phịch một cái từ mặt đất xuống đáy sâu địa ngục thì phải.

“Không, không thể nào.”

My đã ghi tên vào cái Cute Club ấy.

Tôi suýt ngất vì sốc.

Cảm giác thất vọng nặng nề. Điều tôi lo sợ cuối cùng cũng đến, cô ấy đã bỏ rơi tôi rồi.

Không hiểu My nghĩ gì mà lại tham gia với hội Gigi cơ chứ? Vì chuyện hôm qua ư? Tại sao lại thế? Cô ấy đã từng nói là ghét cay ghét đắng hội Gigi và sẽ chẳng đời nào chơi với chúng nó cơ mà? Chúa ơi, người hãy cho con một lời giải thích đi.

My kí tên vào đó, thế có nghĩa là bây giờ tôi sẽ bị tẩy chay?

Điều đó là hoàn toàn có thể, bởi tôi đâu còn ai khác ngoài My làm bạn, à còn Siro nữa, nhưng ý tôi không phải vậy, cô ấy đã đá tôi một cách phũ phàng.

Kẻ phá đám kia cuối cùng cũng bước vào lớp, đưa con gái xấu tính nhất thế gian - Gigi! Đi theo sau Gigi là mấy đứa con gái nhỏ nhon, và cả My Xù nữa kìa.

“Mọi người chú ý này!” Gigi vỗ tay ra lệnh.

“Từ hôm nay trở đi, mình tuyên bố Nguyễn Hà My sẽ là thành viên của Cute Club, xin các bạn cho một tràng pháo tay nào!”

“Hoan hô! Hoan hô My!”

Tụi nó lại reo hò ầm lên, bỏ mặc tôi đứng đó trong nỗi thất vọng tràn trề. Tôi ngược lên nhìn My, và cô ấy chẳng buồn nhìn lại tôi. Chuyện đó làm tôi không thể tập trung trong suốt năm tiết học. Tôi buồn và hệt hẫng. Nếu là bạn, bạn có như vậy không? Khi mà bạn là đứa con gái duy nhất không tham gia Cute Club, có nghĩa là bạn sẽ là đứa con gái duy nhất không dễ thương?

Lạc lõng...

Làm sao mà không buồn được khi thấy My Xù cười nói vui vẻ với hội Gigi giả tạo. Hẳn lúc này Gigi sung sướng lắm vì đã thực hiện được mục tiêu cướp đi My của tôi, đẩy tôi vào cái bóng của sự cô đơn.

Bạn thân ư? Mình và cô ấy cũng đã từng là bạn thân đấy, thế mà bây giờ cô ấy cứ như không hề quen biết mình vậy.

Về nhà thôi. Về một mình.

Xung quanh tôi không có một ai cả, mọi người đều cho tôi vào quên lãng rồi. Hội Gigi ghét tôi, và bọn con trai cũng đâu có yêu quý gì tôi, chân đã ngắn lại còn bốn mắt nữa. Siro thì biến mất tăm cùng mấy anh chị trong phòng phát thanh trường.

Về đến nhà thì Sam cũng đâu có thương yêu gì tôi, may ra thì còn có bố mẹ, à còn có cả Jimmy yêu tôi nữa.

Vì sao tôi lại nghe bản piano ấy? Lần thứ bao nhiêu rồi?

Kiss the rain

Một buổi tối thứ Bảy.

Tôi không đi chơi vào tối thứ Bảy và chẳng bao giờ tôi có ý định đi đâu cả. Tôi ngồi lì trong phòng, hoàn thành xong bài tập cuối tuần. Thực ra thì tôi chẳng có ai để đi chơi cùng. Ngày trước khi My chưa giận tôi, bọn tôi cũng chẳng bao giờ đi chơi tối thứ Bảy cả, đơn giản bởi tối thứ Bảy cô ấy bận xem giải ngoại hạng. Người ta bảo tối thứ Bảy thì phải đi chơi cùng người yêu. Nhưng mà tôi đã có ai để ý đâu cơ chứ, nói chi đến chuyện đi chơi như chị Sam.

Giờ này bố mẹ cũng chẳng có nhà, họ thường đi dạo bộ quanh công viên hoặc đi xem phim cùng nhau, thành ra cả căn nhà chỉ có mỗi mình tôi và Jimmy. Jimmy ngoan thật, chẳng bao giờ bỏ tôi để đi chơi cả. Mỗi khi tôi buồn là Jimmy luôn luôn có mặt, chẳng hiểu sao cứ nhìn cái gương mặt béo tròn và cái đuôi ngoe nguẩy của nó là tôi lại thấy vui hơn.

[Sáng Chủ nhật]

“Woa... dễ chịu thật!” Tôi khẽ thốt lên.

Một vài tia nắng hiếm hoi xuyên qua ô cửa kính vuông vẫn phòng tôi, là nắng mùa đông!

Tôi vươn vai hít một hơi thật sâu. Hôm nay ấm áp hơn hôm qua. Thời tiết vẫn lạnh và khô, nhưng đặc biệt là có nắng kìa!

Tôi vào phòng tắm đánh răng rửa mặt rồi xuống bếp kiểm cái gì đó ăn, những ngày cuối tuần được nghỉ ở nhà nên mẹ yêu cầu chúng tôi tự chuẩn bị bữa sáng.

Sam đang ngồi trong đó, làm trò gì thì chịu. Chị ấy đang nghe điện thoại của ai đó thì phải, hừm, có vẻ rất lo lắng. Chị ý cúp máy và ngồi đăm chiêu bên cạnh cửa sổ nhà bếp.

“Chị làm sao thế, Sam?” Tôi vừa lồm nhồm nhai cái bánh quy sôcôla vừa tỏ vẻ quan tâm.

“Anh Duy bị ốm vào viện.”

“Thế thì chị không đi thăm anh ấy đi, còn ngồi đây làm gì nữa?”

“Tao định đi nhưng hôm nay tao phải đến Romance làm thêm, chẳng biết làm thế nào bây giờ.” Sam thở dài đánh sụt.

“Thì chị xin ông chủ nghỉ đi, có gì đâu mà phải lặn lội.”

“Không được, tao nghỉ nhiều rồi, nghỉ nữa là ông ý đuổi việc tao à?”

Úi chà. Không ngờ Sam cũng có trách nhiệm ghê ha!

“Hay chị nhờ ai đó làm hộ đi.” Tôi gợi ý.

“Nhờ ai? Bạn tao tụi nó cũng phải làm việc của tụi nó chứ bộ, đâu có rảnh rỗi như mày. A!”

Tự nhiên Sam nhìn tôi và cười toe, lại gì đây? Chị ấy chớp chớp mắt nhìn tôi rất chi là trêu mến.

“Hôm nay em có phải đi đâu không?”

HÔM NAY EM CÓ PHẢI ĐI ĐÂU KHÔNG?

Tôi có nghe nhầm không? Chị ấy gọi tôi là *em* kìa!

Là *em* đấy, bạn có nghe thấy không?

Mọi khi chị ấy toàn gọi tôi là mày, rồi con nọ con kia, thế mà hôm nay đẹp trời chị ý tự nhiên dờ chừng gọi tôi bằng *em*. Tôi bật cười phụt cả miếng bánh quy đang ăn dở.

“Không, hôm nay em rồi.”

Thật ra là sáng Chủ nhật nào tôi cũng rồi cả, bởi vì bài tập tôi đều đã hoàn thành xong từ tối thứ Bảy rồi.

“Thế em giúp chị được không? Đi mà, làm ơn đi.”

“Giúp cái gì cơ?”

“Em đến tiệm Romance làm thay chị một hôm được không, chị năn nỉ em đấy.” Hai mắt chị ấy long lanh long lanh.

“Chị bệnh à, em không đi đâu, kệ chị đấy.”

Tôi toan định lên phòng bỏ mặc chị ấy lại một mình, nhưng mà lương tâm tôi không cho phép. Chị ý xị mặt xuống.

“Thế em muốn gì? Chỉ cần em làm hộ chị một hôm thôi thì em muốn gì chị cũng chiều.”

“Thật không? Chính chị nói thế đấy nhé. Em thích gì chị cũng chiều thật nhé?” Tôi nháy lên.

“Ừ!”

Hừm hừm. Có được một cơ hội vùi vãnh Sam quả thực là rất hiếm, cho nên tôi suy nghĩ thật kĩ trước khi đặt điều kiện cho chị ấy.

“Đầu tiên chị phải trả tiền, đi làm thì phải có tiền. Vớ lại, từ bây giờ chị không được gọi em là con hay mày nữa. Và không được bắt nạt Jimmy của em nữa!”

“Giời ạ. Ok, còn gì nữa?”

“Nhớ đấy, em mà thấy chị bắt nạt Jimmy là em không tha cho chị đâu!”

“Hết chưa?”

“Ừm để em nghĩ thêm đã. Mà thôi hết rồi đấy, chỉ cần chị thực hiện ngàn ấy việc thôi.”

“Ok, cảm ơn mày nhé!”

“Lại mày.”

“À nhầm, cảm ơn em gái yêu quý!”

“Không có gì!”

Thế là mọi thỏa thuận giữa chúng tôi diễn ra ổn thỏa. Tất nhiên sau đó tôi phải phi xe đạp đến tiệm Romance rồi.

Đó là một tiệm cafe khá to và sang trọng, có cây cảnh xanh mát và có cả tiếng violin réo rắt nữa. Đặc biệt ở trước cửa quán còn có một chiếc xe đạp cổ màu mận chín, chủ nhân của nó khéo léo đặt ở giỏ xe và yên sau những chậu hoa cúc trắng thanh khiết xen lẫn những nhành lá lola xòa rủ xuống.

“Chào chú, cháu đến làm thay cho chị Sam ạ!”

“À, nó có báo trước cho chú rồi, cháu vào thay quần áo và chuẩn bị đi.”

“Vâng ạ!”

Chà, trang phục ở đây đẹp quá đi, nhìn dễ thương như trong anime Nhật vậy. Trông mình chẳng khác gì một cô nàng phục vụ thứ thiệt.

Công việc của tôi là dọn dẹp lau chùi từng bàn một, sắp xếp lại cốc chén, lọ đựng đường, sữa, hộp khăn giấy. Thấy khách đến là đem ngay menu ra, ghi vào sổ rồi bưng bê đến bàn của họ. Trong quán có một chị phục vụ nữa, nhìn chân chị ấy dài thật, mặc đồng phục đẹp hơn tôi bao nhiêu, mà nhìn chị ấy phục vụ mới chuyên nghiệp làm sao.

“Em ơi có thêm khách kìa!”

“Vâng!”

Tôi nhanh nhẩu vớ lấy quyển menu rồi tung tăng đem ra bàn của họ.

Xém chút nữa là tôi đánh rơi cả quyển menu xuống đất, bởi vì, hai vị khách mà tôi sắp sửa phục vụ trong đó có anh Kiwi Hoàng Gia!

Kiwi từ từ bước vào với trang phục màu đen lịch lãm, hai tay đút trong túi quần một cách lạnh lùng. Theo sau là một cô gái dễ thương tóc màu hung đỏ, có vẻ nũng nịu và ngượng ngùng. Hình như Kiwi không để tâm đến cô nàng mấy thì phải.

Ok ok, bình tĩnh nào Kem, hãy coi như mình chưa hề biết anh ta (điều thật) và hy vọng là anh ta không nhận ra mình - cái con bé đeo kính cận mà anh ta va phải mấy hôm trước.

“Các bạn dùng gì ạ?”

Tôi lấy hết can đảm nhìn vào mắt anh chàng và nở một nụ cười. Tất nhiên tôi chỉ dám cười trong giới hạn cho phép thôi, tôi mà cười hết cỡ với cái niềng răng này thì đảm bảo anh ấy chạy mất dép!

“Cho mình một cafe sữa, một bánh kem chocolate.” Cô gái tóc hung đỏ nhìn lướt qua menu rồi mỉm cười đáp. “Anh Kiwi, anh dùng gì?” Cô ấy ngó sang và âu yếm hỏi Kiwi.

“Cũng vậy đi.” Kiwi đáp lơ đãng.

“À vâng có ngay đây ạ.”

Tôi liền ghi vào giấy rồi đem vào cho ông chủ, đứng chờ để bưng ra. Trong lúc chờ cafe, tôi liếc nhìn về phía hai người kia. Chuyện này thật ngớ ngẩn, nhưng thề là tôi đang bị thu hút bởi đôi mắt của anh Kiwi.

Anh ấy ngồi gần cửa sổ nơi có những chậu hoa cúc mặt trời nhỏ xinh, một vài tia nắng lọt vào và hình như càng làm cho đôi mắt anh thêm sáng và long lanh hơn.

“Được rồi, cháu bưng ra đi!”

Tôi cẩn thận bưng khay đựng cafe và bánh kem ra phía họ. Thật cẩn thận, cẩn thận. Bỗng anh Kiwi ngược lên nhìn tôi, thề là tôi chưa từng gặp đôi mắt nào đẹp như thế, thực sự là vô - cùng - đẹp! Và ánh mắt của anh ấy hút hết hồn vía tôi, thế là bạn có biết chuyện gì xảy ra không?

Oạch! Tôi vấp ngã và nhào xuống đất!

Việc tôi ngã sẽ chẳng có gì là to tát nếu như...

Ồi Chúa ơi, cả hai ly cafe sữa còn đang nóng hắt thẳng vào áo của anh Kiwi!

Bạn không thể tưởng tượng ra lúc đó tôi quê độ như thế nào đâu, may cho tôi là hai chiếc bánh kem vẫn còn nguyên, tôi vội vàng loạng choạng đứng lên trong con mắt ngạc nhiên của tất cả các vị khách trong quán.

Và a - lê - hấp!

Tôi lại ngã một lần nữa, và lần này thì vấp cả mặt xuống đất!

Hai chiếc bánh kem lao vun vút ộp thẳng vào mặt anh Kiwi Hoàng Gia! Thề là sau vụ này tôi sẽ không bao giờ dám nghĩ tới việc trở thành phục vụ bàn cả, như thế là quá đủ rồi. Chắc tôi phải tự đào cho mình một cái hố để chui xuống quá!

Chị phục vụ vội vàng lao ra đỡ tôi dậy, còn ông chủ béo mập thì phi ra chỗ Kiwi ra sức xin lỗi. Hai mắt anh ấy trợn lên, mặt mũi thì lem nhem dính đầy kem, anh ấy bất động và trơ ra như một pho tượng.

Miệng Kiwi há hốc ra và phải mất một lúc sau anh ấy mới a lên một tiếng:

“Aaaa... nóng... nóng!”

Ngay lập tức cô nàng tóc đỏ vội lấy ngay cốc nước lạnh ụp vào bụng Kiwi, còn ông chủ thì cuống lên lấy khăn lau những vệt kem trên má anh ấy.

Còn tôi thì đứng chết lạng ra ở giữa sàn nhà. Ồi Sam ơi, em vừa gây ra tội lớn rồi, cứu em với.

“Còn đứng đấy, không mau ra xin lỗi đi, nhanh!” Ông chủ giục tôi.

“Vâng...” Tôi líu riu.

Tôi bước chầm chậm về phía hai vị khách. Tôi sợ phát khóc đi, nhìn tôi lúc đó giống hệt như một con thỏ tội nghiệp sắp phải nộp mình cho chó sói vậy.

“Xin lỗi... xin lỗi.”

Chưa hết bàng hoàng thì đột nhiên, bàn tay rắn chắc của anh ta - Kiwi Hoàng Gia ấy, nắm chặt lấy cổ tay tôi! Nắm chặt!

“Làm ăn kiểu gì vậy? Bạn muốn ám sát tất cả khách hàng ở đây sao?”

“Em... không! Em... chỉ làm thay cho chị Sam... một hôm thôi!”

“Tôi không quan tâm, xem này, ôi trời!”

Tự nhiên anh ta vuốt tay lên má và gầm loạn xạ cả lên. Ôi lại nữa, nẫu cả ruột. Không khí trong tiệm lúc này quả thật là nóng.

“Bạn!”

Kiwi chỉ thẳng tay vào tôi, mắt nhìn trừng trừng, ánh mắt anh ta sắc lạnh như lưỡi dao lam như thể anh ta đang muốn đâm chết tôi ấy.

“Bạn phải theo tôi về nhà, chờ tôi thay áo ra và giặt sạch nó. Thế nào, bạn không phiền chứ?” Kèm theo đó là một nụ cười khó hiểu.

Gì thế này? Sao mọi người không ai bênh tôi hết hả trời? Chị phục vụ? Ông chủ? Tóc Đỏ? Làm ơn!

“Anh Kiwi, bỏ qua đi!” Tóc Đỏ lại lên tiếng, nhưng chẳng thể át được sự giận dữ của Kiwi.

“Ok thôi, anh sẽ bỏ qua cho cô ấy, nếu cô ấy làm theo những gì anh muốn.”

“Gì cơ ạ?”

“Sao cơ, bạn không nghe thấy tôi nói gì à? Tôi nói là theo tôi về nhà và giặt sạch cái áo này, bạn làm được không?”

Bạn biết đấy, trong cuộc sống chúng ta luôn luôn có những tình huống rất khó xử, và tôi...

♥ **Phương án 1:** Chạy. Binh pháp tôn tử có 36 kế, trong đó chạy được coi là thượng sách. Tôi sẽ vùng dậy, đập cửa lao ra ngoài, leo lên chiếc xe đạp mini rồi tẩu thoát trong gang tấc!

Nhưng... phương án này, độ khả thi của nó quả thật là khó nói. Tôi - một con bé nhỏ nhắn xinh xắn VS cầu thủ bóng rổ nổi tiếng trường Isaac Newton! Khỏi phải bàn, hẳn anh ta sẽ tóm được tôi rồi treo ngược cái thân xác khốn khổ này lên cành cây mất!

♥ **Phương án 2:** Hỏi anh ta xem cái áo ấy bao nhiêu tiền, nếu có thể tôi sẽ cắn răng cắn lợi rút hầu bao ra trả.

Nhưng... nghe hội Gigi đồn đại quần áo của anh ấy đều trên dưới 100, 200\$, tất tần tật đều là hàng hiệu, đưa NQ như tôi sờ vào nó đánh cho gãy tay. Tiền đô cơ đấy, nếu thật như thế thì tôi có nhịn ăn sáng, nhịn chi tiêu cả tháng, mà cứ cho là hai tháng đi, chắc cũng chẳng đủ để trả mất. Không ổn chút nào!

♥ **Phương án 3:** Ngoan ngoãn theo anh ta về nhà giặt cái áo hàng hiệu đó. Tất nhiên tôi sẽ phải bẽ mặt một chút, kiểu như osin của Kiwi ấy, nhưng bù lại mọi chuyện sẽ được giải quyết ổn thỏa, tôi cũng sẽ chẳng phải chi một đồng nào để trả cả. Được đấy!

Và thế là tôi gật đầu đồng ý.

“Tốt. Vậy chúng ta đi thôi.”

“Anh Kiwi!” Chợt Tóc Đỏ níu tay Kiwi lại. “Thế còn em?” Tóc Đỏ bối rối.

“À. Anh thế này làm sao đi chơi cùng em tiếp được. Thế này nhé, để anh gọi điện cho anh trai em đến đây đón em, ok?”

“Nhưng mà...”

Dường như Kiwi không quan tâm đến những gì cô ấy nói. Anh ta kéo tay tôi lôi xình xịch ra khỏi quán, anh ta to và khỏe hơn tôi gấp mấy lần. Tôi không thể nào gỡ cái bàn tay chắc nịch ấy ra được. Bất lực, tôi bị lôi đi một cách không thương tiếc, may mắn là tôi còn với

được chiếc túi xách, trong đó có ví tiền, điện thoại cùng vài thứ sổ sách linh tinh.

Tôi hướng ánh mắt van xin về phía chị phục vụ, ông chủ và cô nàng tóc đỏ. Nhưng vô vọng.

“Anh làm gì thế, đau...”

“Shh, yên nào!” Kiwi đặt tay lên môi ra hiệu.

Ha? Hai mắt tôi lúc đó trợn tròn lên ngạc nhiên. Cái quái gì thế này? Vừa nãy Kiwi còn khó tính lạnh lùng chết đi, bây giờ tự nhiên bảo tôi yên lặng. Kì cục. Kì cục hết sức. Kiwi chẳng thèm nói thêm gì và tiến thẳng về phía chiếc xe Porsche đen bóng, mở cửa xe và ra hiệu cho tôi ngồi vào đó.

Ừm, tôi đang ngồi ở đâu đây? Trong xe của anh Kiwi! Hội Gigi mà biết được, chúng nó sẽ phát ghen cho mà xem! Nhưng trong tình cảnh này thì đúng là chẳng có gì vui vẻ cả.

Rồi anh ta cũng ngồi vào xe, quay sang thắt dây an toàn cho tôi. Tự nhiên tôi bỗng có cảm giác là lạ. Cái lúc anh ta chạm vào tôi ấy, có một luồng điện chạy xẹt qua người giống hệt mấy hôm trước. Hai má tôi lại đỏ bừng cả lên.

“Thiên Minh à, cậu đến cafe Romance đón Mai Linh nhé. Ừm, ok, cảm ơn cậu!”

Rồi Kiwi quay ngoắt sang phía tôi, cười toe, nụ cười của anh ấy tỏa sáng rực rỡ như ánh mặt trời làm tôi ngây ngất mất một lúc.

Rõ ràng là nụ cười điêu gian khó hiểu đây mà! Tôi há hốc mồm ra.

“May quá. Thế là thoát được con bé nói lảm. Phù!”

Anh có ý gì đây?

“Bạn có thấy phiền không?” Anh ta dịu giọng.

Hả, phiền không ư? Ôi anh đừng đùa, tôi đang thấy phiền chết đi chứ, tự dưng dây vào con người nổi tiếng như anh. Nhưng tôi lại không hề nói thế, thay vào đó tôi đã nói:

“Dạ không ạ, đó là do lỗi của em. Anh có ổn không? Ý em là anh có bị bỏng chỗ nào không?”

“Tôi không sao, rất hoan nghênh vì bạn đã thành thực nhận lỗi!”

Hoan nghênh cái con khi.

“À mà nhìn bạn quen quen, hình như tôi đã gặp bạn ở đâu đó thì phải?” Vừa lái xe anh ấy vừa bắn khoản hỏi tôi.

“Thực ra em học cùng trường với anh, Isaac Newton. Và anh đã va phải em vào sáng hôm thứ Năm, chắc anh không nhớ đâu.”

Và thêm nữa là em đang rất thích anh đấy anh Kiwi ạ. Tim em đang đập 200 nhịp một phút đây này! Thôi bỏ đi, có hâm nặng mới nói điều này ra.

“À, ra vậy, tôi nhớ rồi.”

Anh ấy thở dài một tiếng rồi im lặng một lúc lâu. Sau đó trên suốt quãng đường anh ta chỉ hỏi tôi đọc một câu: “Bạn là học sinh khối 11 à?”

Có thể anh ta đang suy nghĩ điều gì đó. Hay anh ta đang nghĩ vì sao mình lại nhớ rõ là sáng hôm nào như vậy trong khi anh ta chẳng còn nhớ gì hết cả. Và rồi anh ta sẽ cho rằng mình để ý tới anh ta, vì vậy nên mới nhớ dai tình huống đó như vậy! Á á không phải thế chứ?

“Đây là chỗ nào vậy?” Tôi thò đầu ra khỏi cửa xe ngây thơ hỏi.

“Nhà tôi. Theo tôi vào đó và giặt sạch chiếc áo này, khi nào bạn giặt sạch nó, tôi sẽ bỏ qua và bạn có thể về.”

Chuyện gì sẽ xảy ra nếu tôi không theo anh ta vào đó?

“Còn không vào?” Kiwi quay lại, nhú mày.

Hình như Kiwi không hề đoái hoài đến việc tôi đang run lên bần bật vì lạnh. Anh ấy tiếp tục kéo tay tôi, lôi xềnh xệch vào bên trong căn nhà.

Quả đúng như lời đồn đại, nhà Kiwi là cả một quần thể kiến trúc kiểu Châu Âu, thiết kế rất quý tộc và sang trọng. Lối vào được rải đá với những chậu hoa màu hồng phớt được xen kẽ khéo léo. Hai bên có vườn hoa, thảm cỏ xanh mượt, trước cửa nhà là một đài phun nước trắng lộng lẫy. Còn có cả xích đu giống nhà Siro nữa kìa.

Anh ấy - Kiwi Hoàng Gia mở cửa nhà rồi ra hiệu cho tôi vào trong.

“Vào đi!”

Chà. Đẹp thật.

Căn phòng nhiều ánh sáng quá. Ở giữa là một chiếc đèn chùm lớn kiểu hoàng gia, xung quanh là một loạt các hệ thống đèn khác thấp sáng lung linh. Nhưng mà bây giờ tôi thấy lạnh, thực sự rất lạnh.

Bạn biết tôi mặc gì không? Váy ngắn, áo sơ mi dài và đi tất mỏng, trong khi đó nhiệt độ trong phòng khoảng 15 - 16 độ! Ở Romance có hệ thống điều hòa nên tôi thấy dễ chịu, nhưng mà ở đây thì...

Ồi trời...

Kiwi đang cởi áo ra trước mặt tôi kìa, anh ấy không biết mắc cỡ à? Tôi thì đang run lên còn anh ấy thản nhiên cởi áo ra y như mùa hè vậy! Nhắm mắt lại mau, xấu hổ quá!

“Bạn tên gì vậy?”

“Hà?”

“Tôi hỏi bạn tên gì?” Anh ta cao giọng.

“Kem ạ.”

“Kem?”

Nói rồi anh ta quệt tay lên má, rồi hỏi tôi:

“Là kem này, hay là Ice-cream?”

Không lẽ lại nói kem nghĩa là kem trên má anh ta á. Không đòi nào! Để anh ta giấu tôi nhầy nhụa à?

“Là Ice-cream!”

“À, là Ice-cream. Đây Ice-cream, đỡ lấy này!”

Oạch. Kiwi ném cho tôi cái áo lúc nãy dính đầy cafe và ra hiệu đi theo anh ta. Thực ra là hai cái, một áo khoác ngoài màu đen và áo len bên trong màu trắng đang lấm lem.

“Đây là phòng tắm, vào đó và giặt sạch nó, khi nào sạch thì mới được phép đi, còn không thì ở lại giặt tiếp. Thế nào, bạn đã rõ chưa?”

Mặt tôi lúc này nhăn nhó như khi ăn ớt, cộng thêm cả lạnh nữa, nên bộ dạng cứ run rẩy chẳng ra làm sao cả.

“Vâng.”

Không còn sự lựa chọn nào khác, đã bước vào đây rồi thì chẳng thể nào thoát ra nổi đâu. Nào thì giặt. Nhưng mà...

“Anh gì ơi! Anh bật bình nóng lạnh lên được không? Em không giặt bằng nước lạnh được.”

“Vẽ chuyện quá, bạn tự bật lên đi!”

“Vâng.”

“À mà này, tên tôi là Kiwi, Kiwi Hoàng Gia.”

Thực ra cả cái trường Isaac Newton ai chẳng biết tên anh.

“Anh Kiwi này, tôi có thể ra ngoài chờ được không? 15 phút nữa mới có nước nóng cơ.”

“Tùy bạn.”

Rồi anh ta ung dung lên tầng trên và nói là đi tắm. Hay là tôi tranh thủ tẩu thoát nhỉ? Có nên không? Ôi trời ơi, có nên không?

Nếu bỏ trốn bây giờ thì tôi sẽ không yên với anh ta mất, tiệm Romance ngay gần đó và anh ta có thể đến bất cứ lúc nào. Thôi chịu khó vậy.

Lạnh quá, tôi ngồi co ro trên ghế sofa và không ngừng xoa hai tay vào nhau, thế mà chẳng ấm lên chút nào cả.

Lúc này tôi mới có dịp ngắm nhìn phòng khách nhà Kiwi. Tôi đặc biệt để ý đến bức ảnh to đùng trên tường. Một người đàn ông lớn tuổi, mái tóc đã hơi ngả màu bạc đang khoác vai chàng trai trẻ, phía xa xa là khu rừng thông trong nắng chiều mờ ảo. Chàng trai kia chắc

chance là Kiwi. Còn người đàn ông, tôi biết, đó là nhạc sĩ nổi tiếng An Mạnh - ông nội của Kiwi.

Nghe nói ông ấy đang mắc bệnh gì đó rất khó chữa. Báo chí cũng nhiều lần đưa tin, rằng sức khỏe ông hiện tại khá yếu. Thêm nữa, trước khi mắc bệnh ông có một album đang dở dang, vì một lý do nào đó mà chưa thể hoàn thành được. Có người phỏng đoán, album đó là tác phẩm nghệ thuật cuối cùng của ông trước khi xa rời thế gian. Nhưng tin đồn thì cũng chỉ là tin đồn, ai mà biết được.

Trong lúc tôi đang suy nghĩ lung tung thì một cậu nhóc bước vào phòng khách, có vẻ như vừa từ tầng trên xuống. Nó dừng lại nhìn tôi đầy ngạc nhiên. Tôi đoán cậu bé này chừng 13, 14 tuổi gì đó. Mái tóc cậu bé cắt ngắn gọn gàng, đôi mắt ánh lên vẻ thông minh và đặc biệt là cực kỳ giống Kiwi! Em trai anh ấy chẳng?

“Chị là ai?”

“Chị là nhân viên quán cafe Romance, vì đã gây ra một sự cố nhỏ nhỏ nên chị đến đây để giặt lại áo cho anh Kiwi.” Vừa nói tôi vừa cười trừ.

“Em hiểu rồi, mà chị lạnh hả?”

“Ừm, một chút.” Tôi run run trả lời.

“Chị mặc cái này vào đi.”

Rồi cậu bé lịch sự cởi chiếc áo khoác ngoài ra và đưa nó cho tôi. Hành động của nó làm tôi liên tưởng đến một quý ông hơn là một cậu bé.

Woa, thơm quá, áo con trai gì mà thơm dễ sợ.

“Cảm ơn em.” Tôi mỉm cười với nó.

“Không có gì đâu.”

Rồi cậu bé vờ tay sang bật một cái công tắc, tự nhiên tôi nghe thấy tiếng ù ù nhẹ nhẹ và thấy căn phòng dần ấm hơn.

“Chị đỡ lạnh chưa? Kiwi đúng là, đã bảo bao nhiêu lần vào nhà là phải bật sưởi lên.”

“Chị thấy anh ấy khỏe lắm, chắc không biết lạnh đâu.”

“Ừm.”

Rồi nó buông mình xuống ghế sofa nằm kế bên tôi, làm tôi thấy hơi kì kì.

“Tên chị là gì vậy?” Cậu bé vờ một quả nho trên bàn, tung vài vòng trên không trước khi quả nho kịp chui tọt vào miệng.

“Chị tên là Kem!”

“Tên đẹp thật đấy!”

“Cảm ơn em, vậy em tên gì?”

“Antonio Hoàng Gia, 14 tuổi.”

“Nghe như Ajinomoto ý nhỉ?” Tôi bụm miệng cười.

Cậu bé ấy nhìn tôi trêu mếu, đôi mắt của nó híp lại trông rất dễ thương.

“Nhưng chị gọi em là Antony được rồi!”

“Antony, Kiwi, chà tên hai anh em thật là đặc biệt!” Nói rồi tôi lại ngược nhìn lên bức ảnh.

“Đấy là ông nội em.” Antony cũng ngược nhìn theo.

“Chị biết, ông em là một nhạc sĩ tuyệt vời. Chị rất ngưỡng mộ các sáng tác của ông!”

“Ừ, em rất tự hào về ông.”

Ngừng một lúc, nó lại tiếp.

“Nhưng ông chẳng còn được ở bên cạnh em được bao lâu nữa... ông sắp đi đến một nơi rất xa.”

“Một nơi rất xa?”

“Ông không được khỏe. Bác sĩ nói ông chỉ còn sống được cùng lắm là mấy tháng nữa thôi...” Nó bâng quơ đáp, ánh mắt hướng về nơi xa xăm. Nghe đến đây dù tôi đã đọc về chuyện này trên báo nhưng vẫn thấy ghen ghét nơi cổ họng.

“Chị rất tiếc, Antony...” Tôi ghen ngào.

“Không, chị đừng nói rất tiếc. Chị biết không, ông luôn nói với em rằng một người mạnh mẽ sẽ không bao giờ nói tôi rất tiếc.”

Thế rồi tôi ngồi tám chuyện cùng Antony một lúc. Tôi cũng biết thêm chút ít về gia đình Kiwi. Rằng anh ấy đã 19 tuổi, học chậm một năm do cần thời gian bắt kịp với bạn bè Việt Nam. Rằng bố mẹ Kiwi là những người rất bận rộn, vừa về thăm ông một thời gian đã phải gấp gáp về Mỹ lo công việc. Rằng ông anh ấy hiện đang nằm bệnh viện với sự chăm sóc của cô, chú Kiwi...

“Ice-cream, bạn đã giặt áo xong chưa?” Kiwi từ trên cầu thang bắt ngờ nói vọng xuống.

“Chết, quên mất!”

Tôi vội xin lỗi cậu bé Antony rồi phi thẳng vào phòng tắm, xả nước ra, xát xát.

20 phút đồng hồ trôi qua.

Cái áo sạch hơn được một chút, vết cafe bắt đầu mờ dần.

“Có vẻ được rồi đấy, xả nước thôi!”

Tôi lấy hết sức để vắt khô cái áo mà theo lời đồn đại là trên dưới 100\$, thật là mệt gần chết. Sau đó tôi mang cái áo ra ngoài phòng khách tìm Kiwi, Antony đang nằm vuốt ve con mèo, còn Kiwi thì đang gác chân lên ghế xem TV.

“Anh Kiwi, em đã giặt xong theo yêu cầu của anh rồi. Giờ em phải phơi nó ở đâu?”

“Thế này mà bạn gọi là sạch à?” Kiwi lạnh lùng nhìn tôi.

“Thế là sạch lắm rồi đấy, anh còn muốn gì nữa?”

“Nhìn đi này, vết cafe vẫn còn mờ mờ, làm sao mà tôi có thể mặc một cái áo như thế này ra ngoài đường cơ chứ?”

“Chỉ mờ mờ thôi mà, mặc vào không chết được đâu ạ.”

“Không được, vào nhà tắm chà lại, đến khi nào sạch thì thôi.” Rồi Kiwi tiếp tục thản nhiên xem TV.

15 phút sau.

Tôi vẫn đang miệt mài với cái áo thì bỗng nhiên có tiếng cạch cửa. Ôi, là Antony!

“Hey!”

“Hey!”

“Shh, chị nói nhỏ thôi, Kiwi ngủ quên rồi, nhanh lên ra đây theo em nào.”

Mặt tôi tươi tỉnh hẳn, cuối cùng thì mình cũng được giải thoát. Vất vả lắm tôi mới đứng dậy được, ngồi lâu ê hết cả lưng.

Antony kéo tay tôi rón rén đi nhẹ nhẹ qua phòng khách, luôn mồm “shh” với tôi. Kiwi đang lim dim ngủ trên chiếc ghế sofa. Công nhận ngay cả khi ngủ anh ấy cũng đáng yêu thật. Mà thôi, em đi đây, goodbye anh!

Bọn tôi đi rất nhẹ. Ra đến sân, tôi khẽ thì thào với Antony.

“Chị mà bỏ đi, lỡ anh ấy lại đến Romance gây sự với chị gái chị thì sao?”

“Chuyện đó chị đừng lo, mau về đi, mau lên không Kiwi tỉnh dậy bây giờ!”

“Ừ... vậy bye nha, cảm ơn em nhiều lắm, à còn cái áo.”

“Thôi chị giữ lấy đi, mặc vào kéo cảm lạnh đó!”

“Thôi trả em nè, chị không quen mặc đồ người khác.”

“Không cần đâu, giữ lấy và đi mau lên, chị có thể trả em sau mà.” Antony mỉm cười đẩy tôi ra phía cổng.

“Bye bye, hẹn gặp lại!”

“Bye!”

Hẹn gặp lại? Có thể không? Mà thôi, chạy về trước đã, vừa lạnh lại còn vừa đói nữa.

Nhưng cuộc đời nhiều lúc lại quá đổi trớ trêu. Khi cánh cửa nhà Hoàng Gia được khép lại thì cùng lúc một giọng nói vang lên ngay sau lưng tôi.

“Ice-cream, làm gì mà vội vã vậy?”

Tôi quay lại, hai mắt trố ra rơi lộp bộp xuống mặt đất, giật mình suýt té ngựa. Bởi vì, bạn biết không, Kiwi đang đứng sừng sững đứng phía sau cánh cửa sắt, còn cái túi xách của tôi bây giờ đang treo lủng lẳng trên tay Kiwi!

Đã thế, anh ấy còn ra vẻ thách thức tôi nữa chứ. Cái kiểu cười tự đắc ấy làm tôi tức muốn đâm đầu vào cột điện luôn.

Biết phải làm sao đây? Không lẽ tôi lại chạy đến van xin: “Anh Kiwi hãy trả lại cái túi ấy cho em” à? Hay là quay lại và tiếp tục chiến đấu với cái áo đó?

Tôi cố gắng lê những bước chân mệt nhọc cuối cùng đến trước cửa nhà Kiwi, làm ra vẻ đáng thương ăn năn hối lỗi.

“Làm ơn trả lại nó cho em! Em thật sự không thể giặt sạch cái áo đó được.” Hai mắt tôi nhòe đi.

Kiwi dừng hẳn điệu cười hả hê.

“Không, anh không trả lại em đó, thì sao nào?”

Anh? Giờ thì Kiwi cũng xưng anh em với tôi, buồn cười thật đấy, thế này thì chẳng khác nào trêu ngươi nhau.

“Anh Kiwi, trả lại túi xách cho chị ấy đi! Anh đừng quá đáng như thế!” Giọng cậu bé Antony. Nó thật dũng cảm khi đứng ra bảo vệ tôi.

“Antony!” Kiwi quát thằng bé. “Lên phòng mau! Ai cho phép em ra ngoài này hả?”

“Nhưng anh trả lại túi xách cho chị ấy đi, em hứa sẽ ngoan ngoãn lên phòng.”

“Không nói nhiều. Lên phòng mau! Bố mẹ mà biết em mặc phong phanh ra ngoài trời thế này, em sẽ đi đời đấy.”

Và rồi Kiwi mau chóng đóng sập cánh cửa nhà nặng trịch lại, không cho thằng bé có cơ hội cứu giúp tôi.

“Ice-cream, lại đây!”

“Vâng.” Tôi bất đắc dĩ lại gần.

“Được rồi, không trêu em nữa. Mau về nhà đi, trả lại em túi xách này.”

Ha! Tôi có nghe nhầm không? Anh Kiwi thả tôi về kìa, lại còn trả lại tôi túi xách nữa? Ôi tôi biết mà, một người như anh sẽ chẳng nỡ lòng đối xử tệ bạc với tôi như thế đâu! Ôi tôi biết mà, chàng trai nổi tiếng nhất trung học Isaac Newton! Phải, anh Kiwi thật là độ lượng và đáng yêu!

Anh ấy cẩn thận mở cổng ra trao lại chiếc túi xách cho tôi. Lúc ấy tôi tươi tỉnh hẳn lên, đón lấy chiếc túi từ bàn tay Kiwi, tôi hạnh phúc vô cùng và chỉ muốn ôm chầm lấy anh ấy rồi hét lên: “Anh Kiwi, anh thật là tốt bụng!”

Bạn biết đấy, đó là tôi muốn thế thôi! Chứ thực ra tôi đâu dám làm chuyện đó! Thay vào đó, tôi chỉ từ tốn đáp lại:

“Cảm ơn anh. Về em về nhà được chứ?”

“Anh cảm ơn em còn không hết ấy.” Kiwi nhún vai.

“Sao cơ ạ?” Tôi lắc đầu ngạc nhiên.

“Nếu không dính cafe và bánh kem tới nổi phải về nhà thay áo thì hôm nay chắc anh cũng chết mệt vì cô nhóc nhõng nhẽo kia mất. Trong cái rủi có cái may phải không?” Kiwi vui vẻ nở một nụ cười.

Trời ạ. Có ai nói cho tôi biết vì sao nụ cười của anh ấy lại đẹp và ấm áp đến thế không? Tôi đang tan chảy dưới thời tiết mùa đông lạnh giá đây.

“Em không hiểu?”

“Không sao. Không cần phải hiểu. Mà em không định về à?”

“Ừm! Em về đây, chào anh.”

“Chào Ice-cream! Hẹn gặp lại ở trường Isaac Newton!”

Tôi bật cười.

“Vâng, hy vọng như vậy.”

Chào Kiwi xong, tôi cầm đầu cầm cổ đi một mạch qua mấy dãy phố. Không thể đứng nhìn anh ấy thêm được nữa, bởi tim tôi sẽ đập loạn xạ mất. Sau đó tôi ghé qua tiệm Romance và lấy quần áo đi về.

Sam đã có mặt ở đó!

“Con kia, mày làm ăn kiểu gì thế? Biến về mau! Từ bây giờ tao không cần mày giúp nữa.”

Lại mày ư? Lại còn con kia nữa? Chị là đồ...

Một ngày Chủ nhật đẹp trời, lẽ ra phải được nghỉ ngơi, ai ngờ lại vác thêm vào một đồng rắc rối. Về đến nhà, tôi vào bếp, bật bếp ga lên và nấu mì ăn tạm. Nhắc đến ăn mỳ, tôi lại nhớ đến My...

Những lần thi học kỳ, My thường đến nhà tôi học chung. Bọn tôi bày ra đủ thứ trò để chơi mỗi khi rảnh rỗi. Trò vui nhất mà bọn tôi từng chơi đó là trò ăn mỳ uống CocaCola. Cả hai đứa thi nhau ăn xem ai ăn được nhiều mỳ hơn, vừa ăn vừa ừng ực uống. Thật là buồn cười, sở trường của My là ăn mỳ nên cô ấy luôn luôn thắng tôi, nhưng chẳng sao cả, tôi vẫn thấy vui vì được chơi, được học cùng My. Tự nhiên tôi nhớ cô ấy vô cùng. My ơi, giờ này cậu đang làm gì vậy? Mình thực sự muốn gặp cậu lắm đó.

Renggg...

Chuông điện thoại reo. Là Siro.

“Kem à?”

“Ừ mình đây.”

“Chiều nay cậu rảnh không? Bọn mình đến trang trại nhà ông cậu nhé.”

“Suýt nữa thì quên, lần trước mình hẹn cậu cuối tuần đúng không nhỉ? Vậy chiều 3h được không?”

“Ok. Cảm ơn Kem! Chiều mình qua nhà rủ cậu nhé?”

“Ừ.”

“Vậy đi. Thôi bye cậu!”

“Bye Siro!”

Tôi cúp máy, ngồi đăm chiêu suy nghĩ. Nếu lát nữa Siro hỏi chuyện của My hôm sinh nhật thì biết nói thế nào bây giờ? Chẳng lẽ nói thẳng cho cậu ấy biết việc My tự nhiên ăn mặc nữ tính và trang điểm là vì Siro à? Nếu Siro cũng thích My thì không sao, nhưng nếu không thì... chuyện gì sẽ xảy ra giữa mấy đứa chúng tôi đây? Riêng việc My giận tôi đã khiến mọi thứ rối tung hết cả lên rồi.

Đem theo một giỏ bánh mẹ làm, tôi cùng Siro đạp xe ra vùng ngoại ô. Bọn tôi đạp xe song song với nhau và tán gẫu mấy chuyện lặt vặt. Tôi cũng không quên vác theo chiếc đàn guitar thân thuộc.

Những ngày giữa tháng Mười, cái lạnh của mùa đông bao trùm lên hết những con đường chúng tôi đi qua. Thật chẳng có gì tuyệt hơn khi vừa thong thả đi xe đạp vừa ngắm nhìn khung cảnh hai bên đường với những khóm hoa dại xinh xắn, những đồng cỏ rộng mênh mông trải dài đến tận chân trời.

Đến trang trại, tôi cùng Siro đem bánh đến biếu ông bà. Bà nội đã pha sẵn trà ấm để dùng cùng với món bánh vani ngon tuyệt. Bọn tôi ngồi trong nhà, gần cửa sổ trông ra đồng cỏ xanh mướt, trò chuyện vui vẻ cùng ông bà và thưởng thức bánh. Siro là một cậu con trai rất nhã nhặn và lễ độ, cậu ấy rất được lòng ông bà tôi, nhất là ông.

Siro là thiên tài về công nghệ và máy móc. Cậu ấy còn từng bắt tay vào sửa giúp ông cái radio và chiếc xe Chaly thấp tè bị hỏng. Mặc dù mấy món đồ đó cổ lỗ sĩ lắm rồi, nhưng nó gắn với kỉ niệm một thời của ông, nên ông vẫn vô cùng quý trọng.

“Con bé My đâu hả Kem? Mọi khi thấy mấy đứa quần quít nhau lắm mà.” Bà lên tiếng hỏi bọn tôi.

“Dạ...”

Tôi bối rối quay sang nhìn Siro.

“À bạn ấy không được khỏe, nên không đi cùng bọn cháu được. My cũng nhờ cháu gửi lời hỏi thăm sức khỏe ông bà ạ.” Siro đáp một cách khéo léo.

“Bây giờ trời lạnh rồi, mấy đứa phải giữ gìn sức khỏe, kéo ốm thì phiền đấy.”

“Vâng ạ.”

Sau đó tôi và Siro ra ngoài đồng cỏ, đi dạo và để Siro có dịp trở tài quay phim về thiên nhiên và những cô bò sữa béo mập. Những nàng bò trong trang trại của ông được chăm sóc rất đặc biệt như uống nước sạch, nghe nhạc Mozart. Có lẽ vì thế mà sữa bò của ông rất

hảo hạng. Lần nào đến chơi ông cũng cho mỗi đứa một bình sữa đầy ự, tha hồ mà vác về.

Tôi cùng Siro đi dạo một vòng. Trong khi tôi thao thao bất tuyệt về chuyện sáng nay ở tiệm cafe Romance thì Siro cứ mãi miết với chiếc máy quay, cứ một chốc cậu ấy lại thốt lên “Ồi trời ạ” rồi cười phá lên. Cậu ấy vẫn chẳng dă động gì đến việc của My và việc cô ấy ghi tên vào club của hội Gigi cả.

Ra đến hồ, Siro rủ tôi chèo thuyền. Cậu ấy thích nhất là chuyện này, lần nào đến đây chơi cũng nằng nặc đòi chèo thuyền. Tôi vẫn đem theo đàn guitar ở trên lưng, từ từ bước lên chiếc thuyền gỗ của ông gần đấy, tháo dây buộc và bắt đầu hành trình du ngoạn quanh hồ nước trong xanh.

“Lạnh quá Siro ạ!” Tôi vừa cầm mái chèo vừa khẽ thốt lên.

“Kem?”

“Gì cơ?”

“Khung cảnh đẹp thế này, lại có sẵn máy quay, hay cậu hát một bài đi.”

“Hát để cậu quay á?”

“Ừ. Có gì đâu. Quay cảnh mãi mình cũng thấy chán.”

Thực ra mỗi lần đến đây là cảm xúc âm nhạc trong tôi dạt dào lắm. Tôi đã nhiều lần hát cho My, Siro và ông bà nghe ở đây. Họ là những khán giả đầu tiên mà tôi vô cùng yêu mến.

“Vây chờ mình một chút nhé!”

Nói rồi tôi gỡ cái bao đàn trên lưng xuống, lôi cây đàn guitar màu vàng chanh ra, hắng giọng vài tiếng rồi bắt đầu dạo nhạc. Nhìn bộ dạng quay phim cứ ngả ngả nghiêng nghiêng của Siro làm tôi bật cười.

“Đây là bài hát *Mũ Len Nhỏ*.” Tôi vui vẻ giới thiệu.

Ừm hừm...

Lalalala lala la...

Mùa đông lạnh thật lạnh

Nhưng Mũ Len Nhỏ chẳng thấ y lạnh chút nào

Vì cậu â y đang đội chiế c mũ len â m áp

Mái tóc nâu dài bay bay trong gió
Tung tăng đi trên những con đường vắng
Miệng vui tươi ca hát
Vội mơ ước rực sáng trong tim
Mũ Len Nhỏ - tên cậu ấy đã
Chẳng phải thiên thần có đôi cánh trắng
Có thể bay vút lên tận trời xanh
Cậu ấy có đôi cánh của riêng mình
Đôi cánh không sắc màu
Diệu kì và xinh đẹp
Đôi cánh ấy được kết bằng những nốt nhạc
Chắp cánh cho Mũ Len Nhỏ
Bay lên
Tới những vì sao...
Lalala lala la...

Giai điệu của *Mũ Len Nhỏ* rất vui tươi, nhẹ nhàng, hợp với phong cách âm nhạc của tôi. Tôi mới viết bài hát này cách đây không lâu, và theo như cảm nhận của tôi thì nó là ca khúc tốt nhất tôi từng viết từ trước đến giờ.

Có vẻ như Siro cũng cảm thấy thế thì phải. Tôi thấy cậu ấy khẽ “Wow” lên một tiếng.

“Tuyệt thật đấy, Kem! Tại sao cậu lại không đi thi Việt Nam Idol nhỉ?”

“Trời ạ, cậu đừng đùa mình chứ.” Tôi đập vào vai Siro một cái.

Đi thi idol gì chứ. Từ hồi đi học đến bây giờ, tôi còn chưa bao giờ được giao hát chính trong mỗi lần thi văn nghệ nữa là. Lần nào cũng là Gigi hết. Tôi chẳng bao giờ có lấy một cơ hội cả, luôn luôn phải đứng sau hát bè và không hề được cầm mic. Lần duy nhất tôi được hát trước toàn trường đó là lần lên trả lời câu hỏi vui có liên quan đến động vật. Và chị MC đã yêu cầu tôi hát bài *Một con vịt* trước khi nhận quà.

“À, Kem này.”

“Hả?”

“Mình định hỏi cậu chuyện này.”

“Sao cơ?”

“My dạo này có vấn đề gì à? Đến giờ mình vẫn chẳng hiểu tại sao cậu ấy có thể mặc váy và trang điểm như thế. Mà hôm qua còn ghi tên vào club của Gigi nữa. Hai cậu đang giận nhau đúng không?”

“Ừm...” Tôi ngập ngừng. “Tại mình cả đấy Siro ạ. Hôm ấy mình làm tóc, trang điểm cho My đấy. Mình chỉ muốn cô ấy trông xinh đẹp hơn thôi mà, ai ngờ...”

“Tại sao phải thế? Trông chẳng hợp với cậu ấy chút nào cả. Khó coi lắm.” Siro nhăn nhó.

“Ừ, chắc tại gu thẩm mỹ của mình tệ quá. Bây giờ chẳng biết phải làm gì để My hết giận nữa.” Tôi mếu máo.

“Con gái bọn cậu đúng là khó hiểu thật.”

Siro làm sao mà hiểu nổi cơ chứ. Cậu ấy dành thời gian chơi với máy móc, phần mềm nhiều hơn là chơi với bọn tôi, cho nên thực sự mà nói, độ nhạy cảm của cậu ấy khá tệ.

Một ý nghĩ vụt lóe sáng trong đầu tôi.

“Siro, cậu thấy My là người như thế nào?” Tôi chăm chú theo dõi.

“My á? Thế nào là thế nào?”

“Thì về tính cách, về đẹp tâm hồn, gì gì đấy.”

“Sao cậu hỏi linh tinh thế. Mình thấy cậu ấy bình thường.”

“Bình thường là thế nào? Nói rõ ra coi!” Tôi hơi gắt lên làm Siro giật mình.

Tự nhiên cậu ấy sờ lên trán tôi, miệng lẩm bẩm:

“Cậu có ổn không đấy?”

Tôi vội gạt tay Siro ra, tiếp tục tra khảo tiếp. Tôi cần phải biết tình cảm cậu ấy dành cho My có giống như My dành cho cậu ấy không?

“Thực ra, My là một cô gái tốt...” Siro mơ màng, tôi thấy nhen nhóm hy vọng trong lòng.

“Khiêm tốn, thật thà, dũng cảm... và...” Cậu ấy tiếp.

“Yêu Tổ quốc, yêu đồng bào. Học tập tốt, lao động tốt?”

“À, giữ gìn vệ sinh thật tốt nữa!” Siro reo lên.

Đến mức này thì không thể chịu đựng được cái ông cụ non này rồi.

Tôi bực mình chèo thuyền vào bờ, chấm dứt cuộc tra khảo bất đắc dĩ mà chắc chắn sẽ chẳng ra đầu vào đầu.

Buổi tối.

Trong khi tôi đang loay hoay một mình trong phòng với một đồng hồ tạp chí, bỗng ngô rơi vung vãi, đột nhiên tôi thấy cần quyển sổ tay.

Tôi cần phải ghi chép vài thứ linh tinh vào đó. Nó là một quyển sổ màu vàng cỡ nhỏ thôi, tôi có dán mấy bức hình G-Dragon vào đó, và, trời ạ nó rất rất quan trọng với tôi! Nó không hẳn là nhật kí, nhưng cũng gần như vậy, bởi tôi ghi vào đó đủ thứ hỗn tạp và thậm chí cả những thứ ngớ ngẩn nhất. Tất tần tật những cái gì tôi ghét, những rắc rối hàng ngày, cả chuyện tình cảm của tôi nữa, tất cả đều được trút hết vào trong quyển sổ ấy.

Vấn đề là: TÔI KHÔNG TÌM THẤY NÓ!

Trời ơi! Tôi đang phát điên đây! Có ai đó nói với tôi nó đang ở đâu không? Ok, bình tĩnh nào Kem. Phải bình tĩnh nhớ lại xem mình đã nhét nó vào đâu. Nào Kem, động não đi! Mình đã để nó ở đâu vậy? Ở đâu?

“Thôi chết!”

Tôi thốt lên khi bất chợt nhớ ra một điều: Tôi đã mang theo nó khi đến Romance!

Tôi tự lấy quyển tạp chí ra và phang bôm bốp vào đầu mình. Ngu hết thuốc chữa luôn, một quyển sổ quan trọng như thế mà lại mang ra ngoài, thôi xong rồi.

Một ai đó có lẽ đã thó được nó và chắc giờ này đang hả hê lắm khi lật giở từng trang viết ngớ ngẩn của mình, khám phá ra biết bao nhiêu điều cực - kỳ - quan - trọng về Kem.

Hy vọng nếu có ai vớ được nó thì hãy làm ơn làm phúc trả lại nó cho mình. Tôi xin thề là sẽ cảm ơn và hậu tạ hết mức có thể.

Nhưng ai đã lấy quyển sổ đó? Tôi vô cùng băn khoăn và ngạc nhiên. Ngày hôm nay tôi chỉ đến có mỗi tiệm Romance, nhà Kiwi và trại bò sữa. Chắc chắn không thể mất ở trang trại bò sữa được, bởi không hề nhìn thấy nó trong cả buổi chiều. Tôi cũng chẳng đời nào tin ông chủ quán và chị phục vụ chân dài ở đó lại đi thó đồ của tôi, và lại khi tôi rời khỏi quán đến nhà Kiwi, cái túi xách vẫn còn đóng khóa nguyên vẹn mà.

Không lẽ nào...

Kiwi? Anh ấy đã lấy quyển sổ tay đó của tôi sao?

Có thể không? Nếu đúng như thế thì tôi chết mất.

Ôi khôngggg!!!

Thứ Hai. Tôi đến trường trong tâm trạng chán nản, ỉu xiu.

Đi qua nhà My nhưng tôi chẳng dám ngoái đầu nhìn lại, có lẽ cô ấy đã đi học cùng hội Gigi rồi.

Renggg...

Chuông reo vào lớp. Tôi mệt mỏi và chán nản buông mình xuống, tôi lại bị cúm rồi. Cứ hắt xì mãi, mũi thì sụt sịt, mệt thật. Đã thế bọn con trai còn nhao nhao lên như mấy con chơi chơi vậy. Đau hết cả đầu. Ồ sao My chưa đến vậy? À mà thôi mình quan tâm làm gì cơ chứ? Cô ấy hít le mình rồi mà.

“Ê, coi chừng!”

“Ha?” Tôi há hốc mồm ra.

Bốp.

Quả giày của một đứa nào đó lao vun vút và phi thẳng vào mặt tôi, giữa trán. Tôi quay cuồng quay cuồng, phát giày đó làm trời đất xung quanh tôi chao đảo.

Là thằng Long Hôi Nách!

Kiếp trước mình có làm gì nên tội với nó không mà sao kiếp này toàn ăn phải dép của nó hả trời? Học trong cái lớp này cùng nó còn nguy hiểm hơn đựng độ xã hội đen.

Tôi chẳng buồn nói một câu nào, vì bây giờ đâu còn hơi để nói, tôi gục mặt xuống bàn. Tôi nghe thấy tiếng thằng Long lú rú xin lỗi tôi. Xin lỗi ư, tao chán ngấy mấy lời xin lỗi nhạt toẹt của mày rồi, làm ơn biến đi cho tao nhờ.

Tự nhiên bọn con trai ồ lên rõ to, rồi cả tiếng giày cao gót lộp cộp của hội Gigi nữa, tụi nó đang trình diễn thời trang đây mà, tôi chẳng có hứng xem.

“Kem! Kem!” Giọng Gigi.

“Hả?” Tôi ngẩng mặt lên với bộ dạng đờ đẫn. Ai kia?

“My... My Xù?” Tôi lắp bắp.

“My Xù?” Gigi quay đi cười đều tôi. “Nhìn lại bản thân mình đi, xem bây giờ ai là người xù nào?”

Tôi chẳng dám tin vào mắt mình nữa, nó cứ hoa hoa thế nào ấy. Đứa con gái đứng trước mặt tôi có phải là My không?

Tóc duỗi thẳng, óng mượt. Gương mặt được trang điểm nhẹ, má hồng, môi cam bóng và lông mi được chuốt mascara cong vút.

Và cậu ấy còn đi giày cao gót nữa, một đôi cao cỡ năm phân màu hồng.

Cậu ấy thay đổi nhanh quá. Mới chỉ một hôm chủ nhật mà Gigi có thể biến hoá My trở nên dễ thương như thế này sao? Thật sự rất dễ thương, hơn tôi nhiều nhiều lần. Nhưng có cái gì đó xa lạ lắm, ánh mắt cô ấy nhìn tôi thật xa lạ, một ánh mắt khác hoàn toàn với My trước đây.

“Thế nào? Dễ thương không Kem?” Gigi vừa vuốt vuốt mấy lọn tóc vừa nói với vẻ rất tự đắc.

Hắt xì.

Lại hắt xì nữa rồi.

Tôi liếc sang bên trái nhìn Siro, nhưng cậu ấy đang hướng ánh mắt về phía My, cô ấy bây giờ xinh đẹp quá mà, không ngắm sao được.

Chán nản, tôi lại gục mặt xuống bàn, mặc kệ cho bọn họ muốn làm gì thì làm, muốn nói gì thì nói. Chỉ có thể nói lên hai từ: mệt và buồn. Thực sự là rất buồn ấy. Lạc lõng quá, tất cả bọn họ đều là những con thiên nga cao ráo, xinh đẹp, còn tôi thì...

Phải rồi, tôi là Kem NQ mà... thực sự rất NQ.

Nước mắt tôi rơi từ khi nào không biết, ướt hết cả tập vở.

Giờ ra chơi, tôi không ở lại lớp để nghe hội Gigi bàn luận về chuyện thời trang và kiểu tóc mới của My thêm nữa. Tôi cố gắng tránh xa bọn họ, càng xa càng tốt.

Tôi quyết định đến lớp Kiwi, tìm anh ta và hỏi về chuyện cuốn sổ tay. Cầu trời hoặc là anh ta không giữ nó, hoặc là anh ta chưa đọc nó.

Hành lang xung quanh lớp học của Kiwi thật nhộn nháo, sức nức mùi nước hoa và phấn trang điểm. Chuyện đó chẳng có gì đáng ngạc nhiên cả, hầu hết các hot boy hot girl của Isaac Newton đều tập trung vào khối 12 mà.

Tôi rón rén lại gần cửa lớp 12G. Thực ra tôi thấy hơi sò sọ phải đứng độ dân đàn anh đàn chị ở đây. Một tốp các nam sinh cao lớn

với đủ mọi kiểu tóc đang đứng ngay trước cửa. Sành điệu, hào nhoáng và thời thượng - đó là tất cả những gì tôi có thể nhận xét về bọn họ. Mấy tên đó đang buông lời trêu ghẹo các cô nàng xinh đẹp với váy ngắn sexy. Tôi chưa bao giờ có ý định cải biên lại bộ đồng phục mình đang mặc giống như thế cả.

Rồi cả đám người kia đột nhiên cười phá lên hết sức thô thiển. Chuyện này làm tôi sợ và thực sự không dám lại gần. Có lẽ tôi phải bỏ cuộc thôi. Không hiểu từ lúc nào, bàn chân tôi bắt đầu đổi hướng và từ từ quay lại.

“Hey!”

Một bàn tay đột nhiên đặt lên vai tôi. Như một phản xạ tự nhiên, tôi giật mình quay ra sau. Chưa kịp để tôi hoàn hồn tên đó đã tiếp:

“Tìm ai vậy? Có cần anh giúp không?”

Kèm theo đó là tiếng cười man rợ của cả lũ con trai. Ôi không, tôi muốn bỏ chạy.

Cả đám con trai lạ hoắc nhanh chóng bao vây xung quanh tôi. Một tên nào đó ghé vào tai tôi và thì thầm những lời lẽ khiến tôi rợn gai ốc. Khủng khiếp hơn nữa, một bàn tay cứng rắn của ai đó đẩy tôi lùi sâu và ép tôi vào tường. Trời ơi làm sao đây? Nơi này là trường học mà? Bọn họ muốn gì vậy?

“Tìm anh nào vậy nhóc? Tìm anh hả?” Một giọng nói bốn cọt vang lên.

Tôi hít một hơi thật sâu rồi từ từ lên tiếng:

“Tôi... tìm anh Kiwi.”

“Tìm anh Kiwi? Này nhóc, mày là cái quái gì của Kiwi vậy? Bờ nó à? Hay một con bé vô danh tiểu tốt muốn tới tặng quà hay gửi thư cho nó? Ha ha...”

“Đúng rồi, chắc lại đến tìm cách tán tỉnh Kiwi chứ gì? Loại con gái như thế chẳng hiếm.”

“Không... không phải!”

Tôi định chống cự, nhưng chẳng hiểu sao tôi lại yếu đuối ngừng lại.

Hắt xì... hơ hơ... hắt xì.

Ngoài hành lang gió lùa tới lạnh buốt làm tôi thấy đau đầu và lại sụt sịt.

Đám đông xung quanh tôi vẫn tiếp tục trêu chọc và chế giễu tôi. Họ làm tôi nghệt thở.

Tôi chẳng nói được câu nào nữa, mệt mỏi vòng hai tay lên ôm đầu. Cú phi giày lúc trước của thằng Long đến bây giờ vẫn còn làm tôi choáng váng. Mắt tôi hoa hết cả lên và chẳng nhìn rõ cái gì cả. Tôi thiếp đi lúc nào không biết và ngã xuống.

Mơ màng... mơ màng.

Đám đông hô hoán ồn ào cả lên và hình như giữa khung cảnh nhốn nháo lúc ấy, tôi nhận ra bóng dáng của một người, một người rất cao lớn, lịch lãm có đôi mắt xanh nước biển ánh lên những tia sáng.

Một ai đó bế tôi lên và luôn miệng nói: “Tránh ra!”

Lạ thật, sao bỗng dừng lại nghe thấy tiếng nước chảy róc rách nhỉ. Cả nắng ấm chan hòa nữa.

Bên cạnh tôi là Kiwi, đúng là anh ấy rồi, không thể nhìn nhầm được.

Tôi còn nghe rõ cả tiếng chim hót líu lo và tiếng gió thổi. Kiwi nhìn tôi, đôi mắt xanh của anh ấy long lanh dưới ánh nắng vàng. Màu xanh huyền bí sâu thẳm của đại dương, à không, nó còn đẹp hơn cả như vậy. Trong và lấp lánh như ngọc berin.

Đây là thiên đường đúng không nhỉ?

“Ice-cream!”

Tôi bừng tỉnh, dụi dụi mắt, ồ đúng là Kiwi rồi, anh ấy đang ngồi bên cạnh và gọi tên tôi - Ice-cream.

Ra là phòng y tế.

“Kem, cậu làm bọn mình lo gần chết đấy!” Từ bên ngoài, Gigi lên tiếng.

Gì cơ, Gigi mà lo lắng cho mình sao? Lại còn lo lắng gần chết nữa, sốc thật!

“Ơ My?”

Tôi thoáng thấy bóng My đứng trước cửa phòng y tế nhưng rồi cô ấy ngay lập tức chạy đi mất.

“Đang giờ gì vậy?” Tôi mơ màng hỏi xung quanh.

“Giờ đổi tiết nên tụi này mới ở đây chứ.” Giọng thẳng Long Hôi Nách.

Gì thế này? Sao đột nhiên mọi người lại quan tâm đến mình thế này? Có phép màu nào chăng?

“Thôi các em tránh ra ngoài bớt đi, ngột ngạt quá, chỉ để một đứa lại chăm sóc bạn thôi!”

Cô y tá vừa nói vừa xua tụi nó ra ngoài bớt, làm trong phòng thoáng hẳn lên.

Kiwi vẫn còn ngồi đó. Lại còn chăm chú nhìn mình nữa chứ, thật là kì cục.

Tôi - một con bé NQ cao 1m50 đang ngồi trong phòng y tế cùng quả bom của trường Isaac Newton? Có lẽ mai này tôi khỏi ốm, hội Gigi sẽ nhảy vào xé xác tôi cũng nên.

Mà này, chỉ có mỗi tôi cùng anh Kiwi thôi hả, bọn họ không đùa đấy chứ? Thật là ngại chết đi!

“Ice-cream, em ngượng à?”

“Hả? Ngượng á? Không đời nào!” Tôi nhảy dựng lên, dù biết rằng đó chỉ là câu nói đùa.

“Ok, vậy lại đây đi.”

“...”

“Chà, cứng đầu nhỉ!”

Rồi anh ấy chồm lên phía tôi nằm và sờ tay lên trán tôi.

“Tay anh lạnh lắm, đừng làm thế!” Mặc dù miệng nói vậy nhưng trong lòng đang thầm vui sướng!

“Lạnh mới tốt.”

Tôi liền giả bộ nhăn mặt.

“Cũng có sốt cao lắm đâu? Thế mà cũng ngắt được, lạ thật.”

“Anh Kiwi xuống đây làm gì? Lên lớp học đi.” Tôi bẽn lén khuyên nhủ.

“Không, bây giờ vào tiết bốn rồi. À này Ice-cream?”

“Sao ạ?”

“Sao em lại đến lớp anh? Em không biết là chỗ đó toàn thành phần bất hảo à? Lần sau muốn gặp, hãy đến đội bóng hoặc nhà ăn. Sẽ chẳng có ai bắt nạt được em ở hai nơi ấy đâu.”

“Nhưng trước hết anh hãy trả lại em quyển sổ màu vàng chanh đi, đó là lý do em đến tìm anh đấy.” Vừa nói tôi vừa chìa tay ra.

“Hả? Sao cơ?” Khuôn mặt Kiwi lộ rõ vẻ ngạc nhiên, và tôi cũng ngạc nhiên không kém.

“Quyển sổ màu vàng chanh ấy, chắc chắn em đã làm rơi ở đâu đó trong nhà anh. Làm ơn trả lại nó cho em!” Tôi bình tĩnh nhắc lại.

“Ice-cream? Anh không hiểu. Em đang nói về cái gì vậy? Quyển sổ nào cơ? Anh thực sự không biết.”

“Có thật là anh không thấy nó không?” Tôi nhú mày.

“Không, em đang đùa đấy à?”

Không phải là Kiwi, vậy là ai đây? Tôi chán nản thờ dãi.

“Thế nào rồi, còn mệt nữa không?”

“Cũng khá lên một chút.”

“Tối rồi. Chị y tá nói em bị cảm lạnh. Uống thuốc và nghỉ ngơi là sẽ khỏe ngay thôi.”

Là vì hôm qua bị anh lôi xềnh xệch từ tiệm cafe về nhà giặt áo chứ sao nữa. Những người khỏe khoắn như anh thì biết lạnh là gì.

“Hay chúng ta nghe nhạc đi.” Kiwi gợi ý.

“Nghe nhạc? Ừm, cũng được!”

Rồi anh ấy lôi trong túi ra một chiếc ipod nano mới coóng, chà xịn thật, Kiwi Hoàng Gia có khác.

“Ờ đây chỉ có nhạc không lời thôi, piano, guitar, violin... nghe được không?”

Piano à? Tôi rất thích nghe piano mà!

“*Kiss the rain.*”

Sao tự nhiên tôi lại thốt ra mấy từ đó nhỉ?

“Em cũng thích bản piano đó hả?”

“Ừ.”

“Trong này có bài đó đấy, mà anh còn chơi piano được bài đấy nữa.”

“Thật không? Woa... anh Kiwi siêu thật... Chơi bóng rổ giỏi, lại còn chơi được cả piano nữa!” Tôi thầm ngưỡng mộ.

“Chắc em cũng biết, ông nội anh là nhạc sĩ. Ông dạy anh chơi piano từ năm sáu tuổi.”

Rồi anh ấy mỉm cười, chìa cho tôi một cái tai nghe bé xíu. Tôi gài vào tai và ngồi dựa lưng vào tường.

“Biết bài này của ai không, Ice-cream?”

“Yiruma chứ ai. Mà này, tên em là Kem, đừng gọi là Ice-cream nghe kì lắm.” Tôi phân trần.

“Nghe Ice-cream rất hay mà.”

“Hay thật á?”

“Ừ.”

“Vậy anh Kiwi cứ gọi thế đi.” Tôi vui vẻ đáp, cảm giác hạnh phúc bay bổng như trên mây.

Kì lạ thật, có Kiwi ngồi bên cạnh, tôi chẳng còn cảm giác mệt mỏi nữa mà thấy vui vui. Chuyện hôm trước anh ấy bắt nạt tôi, tôi cho vào quá khứ luôn vì anh ấy thực sự rất dễ thương.

“Bài gì vậy?”

“A letter của Yukie Nishimura.”

“Nghe buồn nhỉ?”

“Nhưng mà hay.”

“Ừ... hay thật.”

Kiwi ngồi đó, tai đeo earphone màu trắng sữa, lúc này tôi chỉ còn thấy mái tóc đen mềm ôm lấy gương mặt, sống mũi cao thẳng tắp quyến rũ của anh ấy, và đôi mắt thì đang hờ hững nhìn vào khoảng không. Anh ấy đẹp trai thật - tôi thầm nghĩ, luôn luôn là vậy. Hình như tôi đang ngồi rất gần Kiwi thì phải, bộn tôi dựa lưng vào tường và ngủ thiếp đi lúc nào không biết.

Anh ấy có mùi thơm, một mùi thơm thật đặc biệt, không giống với mùi áo của cậu nhóc Siro, mà có cái gì đó rất khó tả.

“Ê, hai người này, dậy mau lên, đến giờ về rồi!”

Tiếng bạn của Kiwi gọi làm tôi giật mình tỉnh giấc, cả Kiwi nữa, anh ấy cũng ngủ quên.

“Về thôi. À Ice-cream, em hết đau đầu chưa?” Kiwi lên tiếng.

“Em ổn rồi.”

“Vậy thì tốt. Mà em tự đi xe đạp về được không?”

“Em đi được mà.”

“Vậy anh và Thiên Minh về trước đây!”

Dứt lời, chiếc xe của Kiwi lao vụt ra khỏi cổng, cuốn tung cả đám lá vàng đang xôn xao dưới chân tôi.

“Đi cẩn thận!” Anh ấy còn cố ngoái lại.

Câu nói ấy làm tôi ngẩn ngẩn ngơ ngơ mãi một lúc, đến khi Siro hươ hươ tay trước mặt rủ đi về thì tôi mới hạ cánh xuống mặt đất.

Ngày hôm nay mình đã bị ăn một phát giày giữa trán.

Ngày hôm nay mình thấy mệt.

Ngày hôm nay mình có cảm giác bị bỏ rơi, bị tẩy chay.

Nhưng ngày hôm nay có một người nói với mình: “Đi cẩn thận!”

Người ấy còn bế mình xuống phòng y tế, cùng mình nghe nhạc, quan tâm đến mình.

Trái tim ơi, mi có cảm thấy mi đang đập loạn nhịp cả lên không?

Ta... đã yêu người ấy mất rồi.

Rõ ràng là tôi không hề bị sốt, nhưng mẹ cứ bắt tôi phải kẹp cái cặp nhiệt độ lạnh ngất vào nách.

“Buồn quá mẹ ơi!” Tôi không nhịn được phải thốt lên.

“Yên nào. Mẹ còn chưa hỏi tội con tại sao sáng qua dám đi làm hộ chị Sam mà không nói với mẹ. Giỏi thật đấy.”

“Là chị Sam dụ dỗ con đó chứ. Con cũng đâu muốn đi.” Tôi phụng phịu làm nũng mẹ. Bình thường mẹ có hay la mắng tôi vì cái này cái kia, bừa bãi lộn xộn, nhưng mỗi khi tôi đau ốm là mẹ lại yêu thương chiều chuộng hết mực.

Sau khi nhìn tận mắt tôi uống thuốc, ăn hoa quả mẹ mới đồng ý cho tôi về phòng và yêu cầu không được phép ra khỏi nhà ngày hôm ấy.

Tôi thả mình xuống giường và định chui vào chăn ngủ, bỗng nhiên nhớ ra điều gì đó. À, đúng rồi, áo khoác của nhóc Antony. Tôi đã giặt sạch, treo nó trên mắc rất cẩn thận và định mai đến lớp sẽ nhờ Kiwi trả nó cho cậu nhóc.

Trong lúc tôi đang suy nghĩ mông lung thì di động đổ chuông. Là My Xù!

“Alô?”

...

“My à?”

...

“Alô??”

Chắc hẳn là My, nhưng cô ấy không hề nói gì, phía đầu dây bên kia chỉ còn một khoảng im lặng, được một lúc thì cô ấy tắt máy. Có lẽ My chẳng có gì để nói.

Sau chuyện hôm sinh nhật Siro, tôi biết mình đã gây ra một chuyện quá đỗi ngu ngốc khiến My xấu hổ. Thừa nhận luôn đi Kem, mà chẳng có khiếu thẩm mỹ gì cả. Kiểu trang điểm của mày, cách lựa váy, tóc tai của mày thật ngớ ngẩn và lố bịch. Đó là lý do vì sao tụi nó gọi mày là NQ đó Kem ạ! Để bây giờ, cô bạn gái thân nhất của

mày cũng trở nên xa cách quá đỗi. Dù có cảm lạnh, đau ốm gì cũng đáng!

Tít tít. Có tin nhắn. Số của My.

Tôi vội vàng mở ra xem.

[Câu khỏe chưa Kem?]

Tôi nhắn lại ngay lập tức với tốc độ ánh sáng.

[Mình khỏe rồi. Cảm ơn cậu.] Kèm theo đó là một cái mặt cười.

Thế nghĩa là sao? Cậu ấy giận, nhưng vẫn còn quan tâm đến tôi?

Sau đó cả buổi tối My không nhắn lại nữa. Chắc cậu ấy chỉ cần biết tôi khỏe là được rồi. Tâm trạng của tôi xám xịt. Tôi ngồi vào bàn học bài, soạn sách vở rồi chui vào chăn ấm áp, lăn qua lăn lại, tay cầm điện thoại, chờ đợi một điều gì đó. Nhưng tất cả đều vô vọng.

7h sáng.

Lúc đi xuống cầu thang, tôi có nghe thấy bố phàn nàn về việc bụng ngày một phệ hơn, mấy chiếc quần jean bố thích bây giờ đều mặc không vừa nữa. Tôi cũng đã khuyên bố nên đăng kí lớp tập thể hình ở gần nhà nhưng bố chẳng nghe, nói là ở đấy toàn bọn thanh niên choai choai, không phù hợp với người đứng tuổi. Không hẳn là như vậy, vì có lần tôi còn bắt gặp mấy bác hàng xóm béo ú đã ngoài 40 tuổi cũng đến đó tập cơ mà.

“Con có tự đi học được không hay để mẹ đưa đi?” Nhìn thấy tôi, mẹ nói vọng ra.

“Không cần đâu mẹ, con tự đi được mà!”

“Đi đường cẩn thận. Nếu thấy mệt thì gọi điện về cho mẹ nhé.”

“Vâng!”

Sau đó tôi dắt xe ra ngoài cổng, chuẩn bị đi học.

Tháng Mười, mùa đông đến thật nhẹ nhàng. Nhẹ nhàng như cách nó len lỏi vào tâm hồn con người vậy. Một chút nắng nhạt, một chút gió và một chút bình yên.

Khung cảnh hiện lên lúc này cứ như trong câu chuyện cổ tích.

Trước mắt tôi là một anh chàng rất cao, hơi gầy đang đứng cạnh chiếc xe đạp địa hình màu đen bóng. Hai tay hờ hững đút vào túi quần, quay lưng lại. Anh ấy mặc bộ đồng phục trường Isaac Newton, thiết kế rất gọn gàng và ôm sát người. Phía sau anh là rừng thông cảnh đang rì rào, nghiêng nghiêng trong gió lạnh.

Tôi ngẩn người ra.

Người đó bỗng quay lại, bắt gặp ánh mắt của tôi, liền nở một nụ cười rất đổi ngọt ngào.

“Hi Ice-cream!”

Không hiểu sao những lúc như thế này, tôi lại ước gì mình là mây, là gió mỏng manh để có thể tan biến đi.

Là anh ấy: Kiwi.

“Hi, anh Kiwi!” Tôi giơ tay lên, đáp lại một cách ấp úng, trong lòng cảm thấy ngạc nhiên vô cùng.

Sao anh ấy lại ở đây nhỉ? Trước ngõ nhà mình. Cùng với chiếc xe đạp địa hình chứ không phải là Porsche hay motor.

“Sao... sao anh lại ở đây?”

“Em thế nào rồi, Ice-cream? Khỏe hơn chưa?”

“Cảm ơn anh. Em khỏe rồi. Mà anh đến đây tìm ai vậy?”

“Anh đến đây tìm em.”

Anh-đến-đây-tìm-em. Từng chữ Kiwi nói đều rất thản nhiên, nhẹ nhõm.

“Tìm... em?” Tôi chỉ tay vào chính mình.

“Ừ.”

“Nhưng sao anh biết nhà em ở đây?”

“Hôm qua sợ em đi đường có chuyện gì không hay, nên anh đã đi theo sau. Không thấy phiền chứ?”

“Không, không phiền. Cảm ơn anh, Kiwi.” Tôi cảm động suýt rơi nước mắt.

“À, nhìn xe đạp của anh có đẹp không?”

“Đẹp lắm. Nhưng, sao anh lại đi xe đạp đến đây?”

“Đi xe đạp cũng là một cách tiết kiệm thời kì khủng hoảng nhiên liệu. Và lại, cũng rất tốt cho sức khỏe nữa. Em thấy đúng không?”

Tôi bật cười.

“Hoàn toàn ủng hộ!”

“Tien đường qua đây nên rủ Ice-cream đi học chung, hỏi thăm sức khỏe luôn thể. Cũng tại hôm qua lên lớp anh nên em mới bị như vậy. Xin lỗi nhé.”

“Không phải mà. Em không suy nghĩ gì nhiều đâu.” Tôi cười híp cả mắt lại. Chắc hẳn anh Kiwi sẽ cho rằng trông tôi rất ngố.

Chợt nhớ ra cái áo của Antony, tôi vội lôi áo từ trong cặp ra và nhờ Kiwi đem ra trả cậu nhóc.

Và thế là, tôi - cùng anh Kiwi - đạp xe đạp đến trường trong một buổi sáng mùa đông đẹp đẽ.

Tôi có cảm giác như mình là nàng Lọ Lem và Kiwi chính là chàng hoàng tử mà bấy lâu nay tôi kiếm tìm. Bạn có thể cười và nói rằng tôi đúng là một đứa mơ mộng và mắc bệnh hoang tưởng. Nhưng không sao đâu.

Tôi rất thích các câu chuyện cổ tích, và dù đã lớn thế này rồi, nhưng tôi vẫn còn giữ cả một kho tàng sách, truyện tranh từ hồi bé tí. Những ngày mưa ẩm ướt, tôi thường ngồi thu lu trên giường đọc lại chúng với tâm trạng háo hức như thuở nào.

Giống như các câu chuyện hay bộ phim Hàn Quốc mà tôi thích xem, ở đó có những cô nàng xấu xí, ngốc nghếch, hậu đậu và cực kì bình thường nhưng với tấm lòng nhân hậu, đáng yêu của mình, họ đã có được trái tim của những anh chàng super hot. Và tôi tin tưởng vào điều đó. Tôi luôn ao ước một ngày anh Kiwi sẽ yêu tôi, giống như trong phim vậy!

Trở về với hiện tại, chàng hoàng tử ấy đang đạp xe bên cạnh tôi với tâm trạng rất vui vẻ, thỉnh thoảng lại thốt lên:

“Đi xe đạp thích thật! Sao anh không khám phá ra chân lý này sớm hơn nhỉ?”

“Chẳng lẽ anh chưa từng đi xe đạp đi học bao giờ hả?”

“Tất nhiên là có chứ, nhưng thỉnh thoảng thôi. Đôi khi cũng bất tiện lắm.”

“Đi xe đạp cũng là một cách để ngắm nhìn phố phường thoải mái hơn.”

“Ice-cream này, em có biết đi dạo bằng xe đạp ở nơi nào tuyệt vời nhất không?”

“Ừm... có nhiều nơi lắm, em cũng không biết.”

“Đối với anh mà nói, Colorado miền Tây nước Mỹ là nơi rất thích hợp.”

“Ở đó có rất nhiều đồi núi thì phải?”

“Ừ, rất nhiều. Có những ngọn núi quanh năm băng tuyết phủ kín, những khu rừng lá kim, những con đường uốn lượn quanh sườn đồi. Rất thú vị.”

“Woa...”

“À, trong Colorado Springs còn có khu Skatepark để mọi người trượt ván, đi xe BMX nữa. Hồi còn ở Colorado, anh luôn luôn bị thu hút bởi môn thể thao ấy. Đến tận bây giờ anh vẫn còn giữ mấy tấm ván trượt, cảm giác được lướt vi vu trên ván trượt, nghe âm thanh quẹt quẹt cọ cọ xuống nền đất của nó thật thoải mái và dễ chịu.”

“Tuyệt thật! Giá như em được đến đó một lần. Nhưng em lại không biết trượt ván... chắc là rất thú vị đúng không anh Kiwi?”

“Không quá khó đâu. Nếu em thích, khi nào rảnh anh sẽ chỉ cho.”

“Thật không ạ? Em rất thích!”

Tôi vui vẻ cười tít mắt lên không còn biết trời đất gì nữa. Anh Kiwi vừa nói là sẽ dạy tôi trượt ván kìa, ô la la! Vui quá đi mất!

Và vì cười tít mắt, tôi đã ngay lập tức đâm rầm một phát vào chiếc xe cút kít ở lề đường. May mà không sao. Phù!

Cuối cùng thì cũng đến trường. Hôm nay mọi ánh mắt của dân tình đều đổ dồn vào tôi. Tất cả mọi người đều ngoái đầu lại nhìn theo Kiwi Hoàng Gia - cầu thủ bóng rổ nổi tiếng trường Isaac Newton cao 1m85, đi bên cạnh một con bé chân super ngắn.

Tôi bỗng nhiên có cảm giác như mình đang đi cạnh một siêu sao Hollywood, anh ấy bước đi tự tin cứ như đang sải bước trên thảm đỏ vậy. Và thật đáng buồn là trông tôi hết như một cô trợ lý chuyên đi theo để bê đồ và chỉnh trang cho Kiwi.

Kia rồi, tôi đã thấy hội Gigi đang đứng cạnh máy bán nước ngọt tự động. Và thế là tội nó lờm nguýt tôi không ngừng. Gì chứ, nhìn nè Gigi, biết tôi đang đi cạnh ai không? Sáng nay tôi đã đi học cùng anh Kiwi đấy!

“Vào lớp nhé, bye Ice-cream. Chúc một ngày tốt lành!” Kiwi quay sang nói với tôi rồi rảo bước đi về phía cuối hành lang.

“Vâng, một ngày tốt lành...” Tôi tiếc nuối vẫy vẫy tay.

Vào lớp. Tôi thấy My đã ngồi sẵn ở chỗ, thấy tôi, hình như gương mặt cậu ấy ánh lên niềm vui, nhưng rồi lại vụt tắt ngay lập tức. My lặng lẽ cúi xuống đọc cuốn sách đang cầm trên tay. Một lát sau, Gigi vào và lũ con gái nhanh chóng vây quanh My, giật lấy cuốn sách của cậu ấy.

“Cậu đang đọc cái quái gì vậy My? Không phải tạp chí Teeny sao?” Cái giọng chua lanh lảnh của Gigi cất lên.

Teeny là một tạp chí dành cho các bạn tuổi teen, chuyên viết về cuộc sống các ngôi sao, các hot girl mới nổi, thời trang và ăn uống... Dù bạn là ai, chỉ cần có mặt trên trang bìa và được phỏng vấn bởi Teeny thì đảm bảo bạn sẽ trở nên nổi tiếng ngay lập tức. Thật đấy, tôi không nói quá đâu.

“*Những cuộc phiêu lưu của Tom Sawyer*. Các cậu muốn đọc thử không? Rất hấp dẫn!” My tự hào.

“Ồi trời ạ. Cậu đọc thể loại này làm gì. Nó chỉ dành cho mấy đứa khô khốc thôi. Nó không có ích trong việc giúp cậu xinh đẹp hay sành điệu hơn đâu?”

“Nhưng nó thực sự rất hay và giúp mở mang tầm hiểu biết mà. Không tin cậu đọc thử xem.” My kiên trì phân bua.

“Dào ôi, đẹp đi. Cậu cần phải hòa đồng hơn với tụi mình. Trước hết, hãy dẹp bỏ mấy thứ này đi.”

“Nhưng mà...”

“Không nhưng gì hết!”

Nói đoạn Gigi ra hiệu cho một đứa ném cuốn sách vào thùng rác.

“Cậu làm gì vậy? Trả lại nó cho mình!” My cuống cuồng thốt lên một cách yếu ớt và tuyệt vọng. Cậu ấy định đứng dậy giữ lấy cuốn sách nhưng bị Gigi ngăn lại.

Thật hết chịu nổi. Gigi - da mặt còn dày hơn da heo - dám vứt cuốn sách yêu thích của My vào thùng rác? Nó nghĩ mình là ai mà dám cho mình cái quyền hạch sách người khác như vậy?

Không nói gì, không tỏ thái độ bức bối gì, tôi giữ cho gương mặt mình lạnh như băng và lặng lẽ tiến về phía chiếc thùng rác cuối lớp.

Cuốn sách với chiếc bìa sinh động nhiều màu sắc nằm đấy, giữa đồng rác rưởi, bánh mì ăn dở, dưa chuột, tương ớt lấm lem của mấy đứa mang đồ ăn đến lớp ăn không hết vứt vào. Thật là ngu ngốc khi tụi nó dám ném một cuốn sách với những điều quý giá vào đấy.

Chẳng ngần ngại gì, tôi nhặt nó lên, lôi chiếc khăn mùi soa trong áo khoác ra. Đó là chiếc khăn bà nội thêu tặng mà tôi rất trân trọng, hết sức giữ gìn và luôn mang theo bên mình. Tôi lau bìa sách thật cẩn thận bằng chiếc khăn mùi soa ấy, gạt bỏ đồng dưa chuột và tương ớt đáng ghét đi.

Bà ơi, cháu xin lỗi vì đã dùng nó làm việc này. Nhưng bà ạ, cháu phải trả lại nó nguyên vẹn cho My, cô ấy rất rất yêu sách, nếu mất nó,

cô ấy sẽ buồn. Nhất định về nhà cháu sẽ giặt nó thật sạch, bà yên tâm!

Trước ánh mắt ngạc nhiên của cá lớp, tôi ôm cuốn sách tiến về phía My, khẽ mỉm cười.

“Sách của cậu này, My. Cậu rất thích nó đúng không? Vậy hãy cất kĩ đi, lần sau đừng để ai đối xử với nó như vậy nhé!”

Chần chừ mãi một lúc, My mới đón cuốn sách từ phía tôi. Ánh mắt cậu ấy toát lên niềm hạnh phúc.

“Cảm... cảm ơn cậu, Kem.”

Tôi cười lặng lẽ, quay sang phía Gigi.

“Cậu có thể lấy đi người bạn mà tôi yêu quý, cậu có thể chế nhạo và gây sự với tôi. Nhưng tôi mong cậu đừng lấy đi bất cứ thứ gì của bạn tôi, đừng bắt cậu ấy làm theo ý cậu. Thật chẳng vui vẻ gì khi nhìn thấy những chuyện này đâu. Cậu hãy đối xử tốt với bạn bè của cậu như đối xử với bản thân mình, Gigi ạ.”

Tôi đã cố tỏ thái độ hòa nhã nhất có thể.

Hệt như tôi dự đoán, Gigi đứng phắt dậy.

“Cậu nói gì cơ Kem? Tôi đã lấy thứ gì của bạn cậu à? Chỉ là một cuốn sách vớ vẩn nhạt nhẽo, tôi muốn My thay vì phí thời gian đọc nó thì hãy đọc những thứ khác thú vị và hòa nhập với mọi người hơn. Như thế không đúng sao?” Gigi vênh mặt lên.

“Vớ vẩn và nhạt nhẽo?” My bỗng đứng lên tiếng. “Hãy dùng những từ ấy cho chính cậu ấy Gigi. Cậu nghĩ cậu là ai mà có quyền cấm đoán mình? Có quyền nói sách của Mark Twain là dành cho những đứa khô khốc? Vì cái gọi là Cute Club của các cậu ư? Đủ rồi, mình tuyên bố, từ giờ trở đi không còn là thành viên của cái club ấy nữa.”

Rồi My quay sang nhìn tôi, mỉm cười.

“Cảm ơn Kem vì đã lau sạch nó hộ mình!”

“Không có gì đâu My!” Tôi tươi cười.

“Xin lỗi Kem, mình thực sự muốn nói lời xin lỗi vì những gì đã xảy ra. Cậu luôn luôn đối xử rất tốt với mình. Vậy mà mình đã giận cậu, đã bỏ rơi cậu - người bạn tốt nhất của mình...” Nói đến đây, nước mắt cậu ấy chực trào ra.

“Đừng nói thế, chính mình mới là người có lỗi. Lẽ ra mình không nên làm mấy chuyện trang điểm khiến cậu xấu đi. Lỗi là do mình. Đừng khóc, My Xù à.” Vừa nói, tôi vừa lấy tay gạt nước mắt trên gương mặt xinh xắn của My.

“Vậy cậu sẽ tha thứ và tiếp tục làm bạn tốt của mình chứ, Kem?”

“Ừ. Bạn tốt. Mãi mãi!”

Lúc ấy, My rạng rỡ hẳn lên, cậu ấy ôm chầm lấy tôi mặc kệ hội Gigi đang há hốc mồm ra vì ngạc nhiên.

“Cảm ơn cậu nhiều nhiều lần Kem ạ!”

Tôi cũng ôm cậu ấy thật chặt, cười vui vẻ. Có My ở bên, tôi sẽ chẳng bao giờ phải sợ Gigi hết.

“Đủ rồi đấy!” Gigi đập bàn giận dữ hét lên. “Lâm li bi đát quá nhỉ? Được thôi My, cậu sẽ phải trả giá cho chuyện này. Cậu đừng tưởng

như thế là xong.”

Nói rồi Gigi lộp cộp giày cao gót, đứng ra giữa lớp.

“Mai Mai, lấy cho mình bức thư.”

“Ok.” Mai Mai ngúng nguẩy đáp.

Thôi xong. Bí mật của My. Gigi đang chuẩn bị tiết lộ nó cho tất cả mọi người biết, cả Siro nữa. Nãy giờ Siro vẫn điềm tĩnh ngồi ở chỗ cậu ấy. Cậu ấy không mấy khi để ý đến những chuyện rùm beng của tụi con gái. Nhưng lần này thì...

Và một điều vô cùng ngạc nhiên nữa, đó là My vẫn cứ bình tĩnh như không?

Tôi trông thấy Mai Mai lôi từ trong chiếc túi có quai giống chiếc xích sắt ra một tờ giấy và nhanh chóng đem đến cho Gigi, cô nàng quay xuống nhìn tôi cười bằng nụ cười nửa miệng xảo trá.

“Đây rồi. Mọi người hãy lắng nghe và đoán xem chủ nhân của thứ này là ai nhé?”

Lẽ ra tôi có thể xông lên và giật lấy nó từ tay Gigi, nhưng My đã vội ngăn cản tôi, lắc đầu ra hiệu đứng yên đấy.

Không khí cả lớp lúc này thật yên lặng. Lũ con trai từ lâu đã ngừng chạy nhảy, làm việc riêng và hướng mắt về phía Gigi.

Gigi bắt đầu bắt chước cái giọng ngọt ngào lảng mạn, hăng giọng một cái.

“*Thân mến!*”

Thật là khó khăn cho mình khi viết ra những dòng này. Mình vốn không giỏi trong việc nói ra những lời mềm mại, vì thế cậu cũng đừng suy nghĩ gì nhiều nhé!

Từ trước đến nay, mình vẫn luôn luôn yêu quý cậu, mặc dù cứ gặp cậu là lại tranh luận nọ kia, đôi lúc còn cãi nhau nhặng xị cả lên. Đó là do mình cố tình muốn che giấu tình cảm thực sự mà mình dành cho cậu.

Mình còn nhớ vào một buổi chiều mùa hè nắng gắt, biết máy tính của mình hỏng trong khi mình đang cần gấp để lấy tài liệu vốn đã lưu sẵn trong máy, cậu đã chẳng ngại ngừng gì đạp xe đội nắng đến nhà mình sửa. Cậu còn trách móc sao mình rắc rối, hậu đậu thế, cứ vài tuần là lại hỏng hóc. Thế nhưng mình chẳng hề buồn chút nào, trái lại còn cảm thấy rất vui và biết ơn cậu là đằng khác. Lúc nhìn cậu đội

mũ lưỡi trai, lưng áo ướt đầm mồ hôi đến gõ cửa nhà mình, mình cảm thấy ghét bản thân mình vô cùng vì đã khiến cậu phải vất vả.

Mình đã nhận ra rằng, mình rất rất thích cậu, từ lâu lắm rồi.

Lời này, đáng lẽ phải nói trước mặt cậu, nhưng mình không đủ dũng cảm. Mình sợ cậu sẽ không thích mình, cậu sẽ ghét mình và không muốn làm bạn của mình nữa.

Nhưng nếu không nói ra với cậu, mình sẽ rất khó chịu và cảm thấy không vui.

Chẳng biết từ bao giờ, mình rất thích ăn một thứ, chắc là vì nó có tên cậu. Nó ngọt lịm và có hương vị rất thơm mát, bổ dưỡng nữa, hết như cậu vậy!

Mình muốn tặng cậu một lọ siro dâu mình tự làm, hy vọng cậu sẽ thích. À, còn nữa, mình cũng muốn tặng cậu chiếc khăn len mình tự tay đan suốt hai tuần. Nó có hơi xấu xí, mũi đan không đẹp và thẳng tắp như ở ngoài tiệm, nhưng mình mong nó sẽ giúp cậu ấm áp hơn trong những ngày lạnh giá.

Từ một người bạn rất thích cãi nhau với cậu - My!”

Đọc xong bức thư, Gigi và cả lũ con gái cười sặc sụa.

Ở đâu mà lại chui ra những con người như thế này nhỉ? Tôi hoàn toàn có quyền kiện Gigi vì cậu ta đã vi phạm quyền riêng tư, thư tín của người khác. Chẳng phải điều này đã được nhắc đến trong môn Giáo dục công dân sao?

“Chẳng biết từ bao giờ, mình rất thích ăn một thứ, chắc là vì nó có tên cậu.” Gigi làm giọng chua lnh lnh và ra sức mỉa mai My. Mấy đứa kia thấy thế làm hay, hùa nhau cười phá lên.

“Để xem nào, cái món mà My rất thích ăn ấy, là gì vậy các cậu?”

“Là Siro - Nấm Đông Cô chứ còn gì nữa!” Bọn nó nhao nhao.

Và rồi rất tự nhiên, tất cả ánh mắt dồn về phía Siro - người lẽ ra được nhận bức thư tỏ tình siêu lãng mạn ấy.

Trong tình huống đầy kịch tính và trớ trêu như lúc này, có một vài giả thuyết xuất hiện trong đầu tôi, xung quanh hai nhân vật chính My và Siro.

♥ *Tình huống 1:* Siro rất bối rối, ngạc nhiên, và dần dần trở nên xấu hổ. Mặt cậu ấy sẽ đỏ lựng hết cả lên. Siro sẽ bức bối nạt cho Gigi một trận và tuyên bố với tất cả mọi người rằng cậu ấy không để ý gì đến My, đề nghị dẹp hết. Mọi chuyện chấm dứt bằng việc cậu ấy hít

le My và cả tôi nữa. Không chỉ vậy, ngay tối hôm ấy trên diễn đàn online của trường sẽ có một Hot Thread có nhan đề: “Màn tỏ tình qua thư thất bại toàn tập của nữ sinh lớp 11E”.

♥ *Tình huống 2:* Siro vô cùng cảm động trước tình cảm chân thành mà My dành cho cậu ấy. Ngay lập tức, Siro tiến đến chỗ My, nắm chặt tay cô ấy, ánh mắt rực cháy hạnh phúc, nhanh chóng lôi My ra khỏi đám đông hỗn loạn, hai người cầm tay nhau cao chạy xa bay đến một nơi bình yên và lãng mạn như đồng cỏ hay bờ biển lúc hoàng hôn buông xuống.

Nghĩ đến đây, tôi tự lấy tay đập bôm bốp vào đầu. Hậu quả của việc xem nhiều phim Hàn Quốc quá đây mà.

Bỏ đi, mấy tình huống đó thật củ chuối và không hợp lý chút nào.

Tôi quay xuống, khẩn thiết nhìn Siro bằng vẻ mặt cầu cứu. Hy vọng mọi chuyện sẽ không rối tinh cả lên.

Rất điềm tĩnh và nhẹ nhàng, Siro đứng dậy, ra khỏi chỗ tiến đến phía Gigi.

“Cái này là viết cho mình đúng không Gigi? Vậy nó thuộc quyền sở hữu của mình. Lẽ ra cậu không nên đọc nó công khai như vậy. Mình sẽ thấy phiền đấy.”

Nói rồi Siro giật lấy bức thư trên tay Gigi với thái độ rất bình tĩnh. Mặc cho Gigi đứng đó tồng ngồng như một đũa ngốc. Cậu ấy hơn người khác là ở điểm này. Thêm một lý do để My Xù kết Siro nổ đĩa.

“Còn nữa, các cậu cũng không cần phải tỏ ra ngạc nhiên như vậy đâu. Chuyện này mình đã biết rồi.” Siro mỉm cười rất đáng yêu và mắt hướng về chỗ My.

“Gì đây?” Tôi lắp bắp.

Miệng tôi lúc này há to hết cỡ, tôi dám cá là có thể nhét vừa cả một quả táo vào đó.

Hai... hai con người này!?

Một mớ hỗn độn xoay quay đầu tôi, tôi chỉ muốn thốt lên: “Ồi giờ ả rớt cuộc là có chuyện gì xảy ra thế này?”

Gigi cũng không khỏi bất ngờ, như bị dội gáo nước lạnh. Đi chế nhạo người khác ai ngờ lại bị người ta chế nhạo lại. Cả mấy cô nàng tóc vàng hoe lẫn hội con trai đều lăm bằm: “Vậy ra hai người?”

“Không sai.” Siro mỉm cười và My cũng vậy.

Giờ thì tôi đã hiểu tại sao hai đứa nó bình tĩnh được như vậy. Á á á! Tôi nhảy dựng lên, sung sướng ôm chầm lấy My một lần nữa, không ngừng chúc mừng cậu ấy.

Rồi My nói với Gigi:

“Dù sao cũng cảm ơn cậu vì đã thay mình đọc bức thư ấy. Đằng nào Siro vẫn chưa đọc nó. Nhưng mình vẫn có một thắc mắc, rõ ràng mình đã vứt nó vào thùng rác, vậy sao cậu vẫn có được nó?”

“Eo!” Bọn con trai ồ lên.

Aha, tiểu thư Gigi danh giá mà phải thò tay vào thùng rác ư? Chuyện này hot à nha. Kiểu này Gigi sẽ xấu hổ đến nước phải độn thổ mất!

Bị bọn tôi cười, Gigi bức bối vô cùng, hét toáng lên: “Im hết đi! Grừ!” rồi vùng vằng đi về chỗ, hai tai xì cả ra khỏi. Đi qua bàn thứ hai, Gigi vấp phải chân của Hải Đăng, suýt vấp ngã. Bức quá, cô nàng hét ầm cả lên.

Đáng đời Gigi, ai bảo dám đem chuyện cá nhân của người ta ra làm trò cười. Tôi nhìn My, rồi nhìn Siro vui vẻ đập vào vai hai cậu ấy.

“Hai người được đấy! Từ khi nào thế? Sao không nói cho mình biết!”

My và Siro không nói gì, chỉ âu yếm nhìn nhau rồi cả ba bọn tôi cười phá lên.

Ngay lúc ấy, giáo viên môn Văn lên lớp làm cả lũ nháo nhác chạy toán loạn. Tôi về chỗ, nháy mắt với My Xù và bỏ sách vở ra học bài, trong lòng hân hoan vui sướng. Mới sáng sớm mà đã nhiều chuyện vui quá đi!

Chiều hôm ấy, My và Siro đến nhà tôi chơi, đem theo một hộp chocolate nhân hạt điều mà tôi rất thích ăn.

“Ngày gì mà tặng mình chocolate vậy?” Tôi vừa ngạc nhiên vừa thích thú.

My và Siro nhìn nhau, rồi nhìn tôi.

Thì ra mọi chuyện là như thế này. Vào buổi chiều đẹp trời ngày hôm qua, không hẹn mà gặp, cả My và Siro đều định đến nhà thăm tôi. Nhưng họ bất chợt gặp nhau ở công viên gần nhà tôi. Ở đó có cây cầu trượt mà My - dù đã lớn tòng ngồng như thế này rồi vẫn thích chơi. Giữa khung cảnh lãng mạn nên thơ, hai người đã ngồi xuống trò chuyện cùng nhau. Đoạn tiếp theo kể ra dài dòng lắm, nên tôi có thể tóm tắt như sau: Hóa ra Siro cũng thích My từ lâu rồi, nhưng cũng như My, ngại không nói ra. Nhận ra tình cảm của nhau rồi, vui và hạnh phúc quá nên quên bồng mất việc đến thăm tôi. Được đấy!

Nói đến đây, cả hai đứa đỏ hết cả mặt, còn tôi thì tha hồ cười và trêu trọc.

“Cậu đừng suy nghĩ linh tinh chứ Kem!” Siro đứng dậy, ngồi vào bàn học của tôi, bật máy tính lên, nói là muốn lướt web. Tôi biết thừa cậu ấy đang ngượng ngùng nên rủ My xuống bếp đem hoa quả và đồ ăn lên.

My đã trở về là My của ngày trước. Cậu ấy trông giản dị nhưng rất khỏe mạnh và tươi tắn.

Hai đứa bọn tôi trò chuyện vui vẻ trong bếp. Tôi hỏi My rằng cậu ấy cảm thấy thế nào khi tham gia vào hội của Gigi. My nói mọi chuyện thật tệ hại. Bọn họ đã cùng nhau đi shopping, làm tóc và đến nhà của Gigi.

“Cậu không thể tưởng tượng ra phòng riêng của Gigi như thế nào đâu!” My thốt lên.

“Như thế nào? Chắc cũng cỡ phòng của Miley Stewart trong sêri Hannah Montana trên kênh Disney hả?”

“Còn hơn cả như thế. Nó rộng lắm và hầu hết mọi thứ đều có màu hồng rực.”

“Khiếp!”

“Mình còn chẳng thể đếm nổi trong đó có bao nhiêu con thú bông nữa. To nhỏ đủ loại nằm la liệt trên giường và ghế sofa. Còn cả mấy cái tủ quần áo, kệ để giày nữa cơ. Ghê thật. Không hiểu Gigi mua nhiều đồ như thế làm gì nhỉ?”

“Ôi trời, cậu không biết Gigi tự phong cho mình là Nữ hoàng thời trang à? Làm sao mà giống những người bình thường tụi mình được.”

Trong lúc bọn tôi đang gọt hoa quả và tán gẫu thì từ trên tầng, Siro lao huỳnh huych xuống.

“Có chuyện gì vậy?” Cả tôi và My đồng thanh hỏi.

Siro thở dốc, mãi mới nói ra hơi, trông cậu ấy như thể vừa trải qua chuyện gì sốc lắm.

“Kem, cậu lên đây mau lên!”

Tôi vội chạy ngay lên phòng cùng Siro, còn My thì theo sau, khệ nệ bê đĩa hoa quả và bánh ngọt.

“Sao hả Siro?”

“Rồi cậu khắc biết.”

Vào phòng, Siro kéo tôi đến trước màn hình máy tính. Tôi vẫn đang mơ màng chẳng hiểu gì.

“Cậu phải thật bình tĩnh đấy.” Siro kéo ghế và ra hiệu tôi ngồi xuống.

Trước mặt tôi là trang web Youtube, nơi chia sẻ clip rất nổi tiếng và... Siro đang ấn nút replay một clip. Ngạc nhiên ở chỗ, tôi thấy mình trong đó.

Khung cảnh giữa hồ nước rất đẹp. Trên chiếc thuyền gỗ, có một cô bạn đội mũ len mỏng màu xanh, tóc thẳng và dài, cô bạn ấy đeo chiếc gọng kính đen tròn, đang ôm cây đàn guitar.

Tôi thấy cô ấy mỉm cười rất tươi, lộ cả niềng răng. Giọng nói của cô bạn ấy thật quen thuộc.

Bởi vì, cô bạn trong clip mà Siro cho tôi xem, chính là tôi - Kem.

“Đây là bài hát *Mũ Len Nhỏ*.”

Cô bạn trong clip bắt đầu chơi đàn, âm thanh phát ra từ cây đàn guitar thật mềm mượt và ngọt ngào. Chuyện này thật kì quặc, tôi

đang xem chính mình. Tôi nghe thấy tiếng đàn, nghe thấy giọng hát của mình.

Lúc này tôi có thể cảm nhận một cách rõ ràng nhất giọng hát của mình. Bởi bạn biết đấy, từ trước đến nay tôi chỉ hát mà không bao giờ nghe lại những gì mình đã hát.

Ca khúc thật tươi vui và nhẹ nhàng, mang đến cảm giác thoải mái cho người nghe. Từng giai điệu, từng lời hát và cả tiếng guitar hòa quyện vào nhau trong khung cảnh hồ nước êm đềm, phía xa là những rặng cây đã trơ hết lá. Giọng hát của tôi nữa, nó mát lạnh và ngọt lịm như ly kem mùa hè - theo cách bà tôi từng nói.

Là mình đây sao? Tôi thầm nghĩ mà không khỏi bàng hoàng. Chất lượng hình ảnh và âm thanh tốt quá.

“Cái này là cậu quay cho mình mấy hôm trước đây mà! Máy quay của cậu xin thật đấy! Mình rất thích!” Tôi hào hứng.

“Giờ thì cậu nhìn vào số lượt view đi Kem. Một bất ngờ lớn đấy.” Siro vẫn đứng bên cạnh tôi, giọng cậu ấy đã bình thường trở lại.

My cũng đã lên từ lúc nào, cậu ấy đặt đĩa hoa quả lên bàn rồi cũng chăm chú theo dõi.

Tôi liếc nhìn về phía dưới clip và những gì nhìn thấy đã làm tôi hét toáng lên, suýt nữa thì lật cả ghế.

“Ôi, Chúa ơi!!!” Cả tôi và My hét ầm lên.

Một con số khủng khiếp! Hơn 100 nghìn lượt view dành cho clip của tôi!

Có sự nhầm lẫn gì ở đây không? Ý tôi là, nhầm lẫn trong việc thống kê lượt view?

“Chưa hết đâu. Nhìn tiếp xuống dưới đi Kem.”

Và lần này, tôi ngã lật ghế thật.

Hơn 1000, chính xác là 1042 lượt bình luận. Một hàng dài những chi chít là chữ. Tiếng Việt có, và tiếng Anh cũng có.

“Cậu đã hiểu vì sao mình sốc rồi chứ Kem?”

“Hơ...” Tôi vẫn đơ người, thật sự vẫn không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“Mình đã up nó lên cách đây vài ngày. Cậu thấy không? 100 nghìn lượt view trong vòng ba ngày. Thật không thể tin nổi!”

Tôi cứ ngỡ không thốt lên được câu nào. Đúng như Siro nói, thật không thể tin nổi.

Tôi lướt chuột và đọc các bình luận dành cho clip của tôi.

"Hay quá!"

"So good!"

"Hát hay lắm, tươi tắn và rất tự nhiên. Tớ rất thích cây đàn guitar của bạn! Bạn học chơi guitar lâu chưa?"

"Giọng hát dễ thương ghê! :D"

"Oh your voice is so wonderful! I love this song so much! Go girl!"

"Woa hay thật! Mình hâm mộ bạn quá ah! Clip cũng rất đẹp mắt nữa! Cố lên nhé, mình ủng hộ bạn hết mình!"

"Giọng hay nhỉ?"

"Up thêm nhiều nhiều clip nữa đi bạn! :x"

Và còn rất nhiều bình luận nữa làm tôi đọc hoa cả mắt, hầu hết các bạn ấy đều tỏ ra rất yêu thích clip của tôi. Nhưng cũng có vài bình luận thế này.

"Bình thường. Chả có gì đặc sắc."

Hay như:

"Chán!"

"Trông em này như Huyền Diệu."

"Bạn quay bằng máy gì thế? Cho mình biết được không?"

Khen có. Chê có. Nhưng trên hết, số lượng view, bình luận đang tăng dần đều với con số chóng mặt!

"Cậu sắp làm nên một cơn sốt đấy, Kem ạ." Siro lên tiếng.

"Và nổi tiếng nữa!" My chen ngang, vừa nói vừa đưa táo mời tôi và Siro. "Cậu thực sự làm bọn mình ngạc nhiên đấy. Bài hát *Mũ Len Nhỏ* của cậu tuyệt lắm!"

"Thật không hả hai cậu?" Tôi dờ dẫm nói như người mất hồn, mắt vẫn dán chặt vào màn hình. Tôi không bao giờ dám tưởng tượng là có nhiều người nghe tôi hát và yêu thích tôi đến vậy. Xem kìa, cứ nhìn vào những con số đi!

Tôi cũng không bao giờ nghĩ đến việc giọng hát của tôi đến được với nhiều người. Chỉ biết rằng ông bà, My và Siro thích nghe các bài hát của tôi, vậy thôi.

Tôi vẫn còn nhớ những ngày đầu tiên học guitar hồi 14 tuổi. Khó khăn nhất là cách chuyển hợp âm, ví dụ như từ Rê thứ về Sol trưởng. Hay như việc phải bấm hợp âm nhiều khiến mấy đầu ngón tay tôi chai hết. Có khi còn chảy máu nữa. Lần ấy, tôi bị mẹ cấm học

guitar trong một tuần lễ, thế nhưng nhờ có ông can thiệp, tôi đã tiếp tục được theo đuổi sở thích và đam mê của mình.

“Clip của cậu cũng đang phát sốt trên các diễn đàn này.” Siro đã ngồi xuống bên cạnh tôi từ lúc nào, tay cứ tách tách gõ và click chuột liên tục.

Cảm giác của tôi lúc này thật khó tả. Hạnh phúc và sung sướng vô cùng! Điều gì sẽ chờ đón tôi ở phía trước đây?

“Nhìn này! Tớ vừa nhận được một email hỏi về cậu.” Bỗng dưng Siro la lên.

“Sao thế?” Cả tôi và My xúm lại.

“Ôi trời! Được rồi, bình tĩnh nào! Cậu có biết đây là email của ai không?”

“Của ai cơ?” Bọn tôi vồn vã.

“Của... tạp chí Teeny.”

Tạp chí Teeny? Tạp chí hàng đầu dành cho tuổi teen?

Mọi chuyện xảy ra thật đột ngột, đến nỗi tôi nghĩ rằng mình cần mấy viên thuốc trợ tim.

Thực ra thì, tôi vừa mới kết thúc một cuộc gọi.

Đừng hỏi tôi về cuộc gọi đó, bởi tôi chẳng nhớ gì hết đâu.

Chỉ biết rằng, tôi được hẹn đi phỏng vấn.

Á á á!

ĐI PHÒNG VẤN!

VỚI TẠP CHÍ TEENY!!!

“Véo mình một cái nào!”

Không chần chừ gì, My véo tôi một cái đau điếng.

“Ái đau quá!” Tôi nhảy dựng lên.

“Đây không phải trong mơ đâu Kem! Cậu vừa nói chuyện với tạp chí Teeny đấy!”

Phải rồi. Bình tĩnh nào. Mới vài phút trước đây thôi, Siro nhận được một email kèm số điện thoại di động, người gửi email muốn tôi gọi cho họ, chính tôi - cô gái trong clip *Mũ Len Nhỏ* chứ không phải ai khác. Người nghe máy là một anh nào đó, cách anh ấy giới thiệu và nói chuyện rất cởi mở và thân thiện. Cụ thể như thế nào thì tôi không còn nhớ nữa, bởi hai tai tôi cứ ù đi và tâm hồn thì đã bay vút ra ngoài cửa sổ từ lúc nào rồi.

Anh ấy nói gì gì đó về việc mọi người rất yêu thích clip và phong cách âm nhạc của tôi, rằng tôi có thể sẽ trở thành một hiện tượng trong tương lai không xa nếu được PR rộng rãi, và rằng anh ấy muốn phỏng vấn tôi.

Đi - phỏng - vấn!? Mấy chữ ấy cứ lờn vờn trong đầu, nó khiến tôi mắc nghẹn không nói nên lời.

Thôi nào, đây rõ ràng không phải một trò đùa chứ?

Bạn hãy thử đặt mình vào tình huống của tôi lúc này xem. Thế này nhé, bạn là một cô gái 17 tuổi cực kì bình thường, cận thị nặng, sợ môn bóng rổ chết đi được, rất thích ôm và vuốt ve những chú mèo béo, đang thầm thích một anh học khóa trên nhưng chưa bao

giờ có ý định thổ lộ. Còn nữa, bạn yêu ca hát và chơi đàn guitar mặc dù chị gái của bạn luôn mỉa mai và cho rằng bạn bị dở hơi.

Vào một ngày đẹp trời, cậu bạn thân của bạn đã quay clip bạn hát và up nó lên Youtube. Sau đó, một tạp chí nổi tiếng nói rằng họ muốn phỏng vấn bạn. Bạn sẽ cảm thấy thế nào?

Chỉ có thể miêu tả bằng hai chữ: choáng váng.

Làm sao mà không choáng được cơ chứ? Được tạp chí Teeny phỏng vấn là ước mơ của hàng nghìn cô gái tuổi teen đó, còn gì tuyệt hơn là tên tuổi và hình ảnh của bạn tràn ngập trên báo? Và tôi - Kem - sắp sửa trở thành nhân vật may mắn ấy.

Yeah!!!

Cả ba đứa bọn tôi ôm chầm lấy nhau, hét loạn lên.

“Phòng vấn cùng Teeny! Phòng vấn cùng Teeny!” My thích thú lặp đi lặp lại câu ấy và biến nó thành giai điệu bài hát vui nhộn.

“Yeah yeah yeah! Kem Kem Kem!” Siro hào hứng hát thêm vào, trông hai cậu ấy chẳng ra làm sao cả.

Hạnh phúc quá đi mất! Đáng yêu quá đi mất!

Tôi ôm lấy chiếc điện thoại, cùng My và Siro sung sướng nhảy tưng tưng trên giường, thậm chí bọn tôi đã hưng phấn tới nỗi có thể đâm thẳng lên trần nhà ấy chứ!

Úi! Suýt nữa thì gãy cả giường...

Mọi thứ xung quanh mới sống động và đáng yêu làm sao, kể cả đồng tạp chí bề bộn nằm ngổn ngang trên giường, mấy gói snack ăn dở vung vãi hết cả ra sàn nhà. Cả cái ngăn tủ đựng đồ của tôi nữa, ở đó có mấy con thú nhồi bông đang thò đầu ra ngoài một cách cầu thả, và khăn bông thì bị mèo béo Jimmy tha đi khắp phòng. Ồ, không hề gì, tôi sẽ dọn dẹp chúng mau thôi.

Tôi chỉ muốn bật ra khỏi chiếc giường ấm áp, nhảy lên và nói với cả thế giới này rằng tôi đang rất yêu đời và hạnh phúc. Ôi thật đấy! Tôi - đang - rất - hạnh - phúc!

“Có chuyện gì mà ầm ĩ hết cả lên thế mấy đứa?” Giọng chị Sam, chắc chị ấy vừa mới đi đâu về.

“Chị không thể tin nổi chuyện này đâu chị Sam ơi!”

Rồi tôi tíu tít kể lại cho chị ấy tất tần tật mọi việc. Sam ngạc nhiên vô cùng, cứ lặp đi lặp lại câu: “Thật không? Mà ả á? Teeny á?” và lay lay hai vai tôi không ngừng.

Phải mất khá lâu Sam mới bình tĩnh lại được, hết như tôi lúc trước vậy.

“Em phải làm sao bây giờ?”

“Làm sao là làm sao? Cơ hội ngàn năm có một đấy. Nhất định là phải đi nghe chưa?”

“Em vừa vui, lại vừa thấy nó cứ thế nào ấy.”

“Ờ, cũng phải. Kể ra đối với một đứa như mày mà nói thì cũng kì thật. Sao người được phỏng vấn không phải là tao nhỉ? Tao mà lên trang bìa thì đảm bảo báo hôm ấy bán đắt như tôm tươi.” Sam bắt đầu mơ mộng. “À mà người ta hẹn khi nào hả Kem?”

“Chiều mai ạ.”

“Cụ thể đi.”

“5h, ở quán kem Dừa Xanh. Chị hỏi kĩ làm gì?”

“Ồ hay, thế mày định mặc gì đi phỏng vấn? Đầu tóc rồi make up nữa?”

“Gì chứ, chị làm như em đi thi sắc đẹp không bằng. Mặc gì chẳng được, miễn gọn gàng lịch sự.”

“Không được.” Sam xua tay. “Phỏng vấn kiểu gì cũng chụp hình, mà đã chụp hình thì phải mặc đẹp. Mày không thấy mấy nhóc teen model trên báo ăn mặc xinh xắn thế nào à?”

“Đúng đấy Kem ạ.” My lên tiếng ủng hộ chị Sam.

“Vậy đi, sáng mai cứ đi học bình thường, chiều về chị sẽ dành cho mày một bất ngờ lớn. Em gái của Sam đâu thể xoàng xĩnh được, phải không?” Nói rồi Sam vuốt tóc ngúng nguẩy về phòng.

Bất ngờ lớn á? - Tôi nghĩ thầm. Sam đúng là...

Sáng hôm sau.

Tôi dắt xe ra khỏi nhà với tâm trạng phấn khởi bưng bưng khí thế. Nghĩ đến chiều nay làm tôi vui không chịu được. Trước đó, chị Sam đã dành cả giờ đồng hồ để “hướng dẫn kĩ năng giao tiếp và trả lời phỏng vấn” cho cô em gái.

Và đây là danh sách sáu điều cần ghi nhớ mà Sam yêu cầu tôi học thuộc:

Hãy tỏa sáng và tạo ấn tượng ban đầu thật tốt đẹp.

Nói năng nhã nhặn, nhẹ nhàng, thỉnh thoảng khẽ mỉm cười.

Dù đúng hay không, hãy cứ nói với họ rằng: “Teeny là tạp chí yêu thích hàng đầu của em.”

Không được ngáp.

Khi được mời uống nước, tuyệt đối không hút rọt rọt như lúc ở nhà.

Nhớ kĩ năm điều trên.

Không những vậy, Sam còn giả vờ phỏng vấn tôi nữa cơ. Thật khác với chị ấy mọi ngày nha.

Trước khi bước ra khỏi cổng, tôi dành một vài phút để lấy lại bình tĩnh. Hít ra, thở vào thật nhịp nhàng.

Tôi có cảm giác rằng anh Kiwi sẽ xuất hiện một lần nữa ở ngoài kia đợi tôi, với chiếc xe đạp địa hình màu đen.

Anh ấy sẽ đứng đó, đôi mắt lim dim mơ màng, khi bắt gặp tôi, anh sẽ quay lại, nở một nụ cười ngọt ngào và nói: “Hi Ice-cream!”.

Và chúng tôi sẽ đi học cùng nhau, cùng thong dong đạp xe, và tôi sẽ kể cho anh Kiwi nghe về chuyện Mũ Len Nhỏ cũng như buổi phỏng vấn chiều nay.

Ồi chào! Cứ như trong mơ!

Tôi tự nhủ mình phải thật thoải mái và tự nhiên dắt xe ra khỏi cổng. Nhưng ôi trời, những gì nhìn thấy khiến tôi chỉ muốn đâm đầu vào cột điện.

Không hề có anh Kiwi nào đang đợi tôi như tôi hằng mơ mộng cả.

Khung cảnh thần tiên biến mất, chỉ còn lại mình tôi - nàng công chúa đơn độc giữa những rừng thông cảnh xanh mướt. Hoàng tử của tôi... rốt cuộc đã không xuất hiện.

Thay vào đó là con chó ngao Lyn Lyn xấu xí nhăn nhúm của lão Trần hàng xóm. Nó đang được lão dắt đi dạo bằng sợi dây xích to bản sáng loáng. Lưỡi nó thè ra trông mới gớm ghiếc làm sao. Nhìn thấy tôi, nó gừ gừ vài tiếng nhe cả răng trông rõ ghét.

Lyn Lyn ngu ngốc kia! Tại sao lại là mày hả? Tao ghét mày!!!

Vậy là hôm nay tôi không đi học cùng anh Kiwi. Buồn thật...

“Sữa tươi không Kem?” My một tay chìa hộp sữa vừa mua ra trước mắt tôi, tay kia thì bận bịu với chiếc bánh mì kẹp thịt.

“Không, cảm ơn cậu.” Tôi buồn bã đáp.

“Có chuyện gì thế? Mới sáng ra mà trông cậu ủ rũ vậy.”

“Không có gì đâu, mình hơi mệt ấy mà.”

“Cậu đang lo lắng về buổi phỏng vấn chiều nay chứ gì? Đừng hồi hộp quá, hãy tự tin lên, bọn mình luôn ở bên cổ vũ cậu!” My hươ hươ chiếc bánh mì của cậu ấy lên một cách tràn ngập ý chí quyết tâm khiến tôi bật cười.

“Cậu yên tâm!” Tôi vỗ vỗ ngực. “Nhất định mình sẽ làm tốt!”

“Có thể chứ. Mình rất tự hào về cậu Kem ạ!”

Những lời động viên của My khiến tôi thấy rạo rực trong lòng. Tôi nhất định sẽ không làm bạn của tôi phải thất vọng đâu.

Giờ ra chơi, theo yêu cầu của tổ trưởng, tôi sang thư viện mượn sách. Lẽ ra tôi có thể rủ My và Siro cùng đi nhưng hai cậu ấy đang bận chụm đầu vào chơi cờ ca-rô rất thân mật và vui vẻ, thỉnh thoảng còn cười toáng lên sung sướng nữa chứ. Hai đứa này đúng thật là, trước kia cứ ngồi gần nhau một lúc thì kiểu gì cũng cãi nhau chí chóe, còn bây giờ dính chặt như kẹo kéo, có muốn tách ra cũng không được. Thế đấy, sức mạnh của tình yêu thật kì diệu.

Tôi đang cần tài liệu để làm báo cáo thực hành môn sinh học. Sau một hồi rà soát các kệ sách, cuối cùng cũng tìm thấy những cuốn sách cần thiết. Gom lại và bê thành một chồng mấy cuốn trên tay, tôi tung tăng đem ra bàn của bác Hà quản lý thư viện. Thông thường chỉ được mượn nhiều lắm ba cuốn thôi, nhưng vì tổ trưởng tổ tôi thường hay sang đây giúp bác ấy làm sổ sách, nên luôn luôn được ưu tiên đặc biệt.

Bác Hà có mái tóc xoắn tít, đeo kính lão màu mật ong và cặp kính của bác lúc nào cũng trễ đến tận nửa mũi. Người bác thì bé nhỏ nhưng mỗi khi bác lên giọng quát đứa nào là đứa nấy sợ chạy mất dép. Cũng tại vì sổ sách tùm lum, lắm đứa học sinh mượn sách mãi không chịu trả, rồi làm mất khiến bác ấy bức mình, thành ra nhiều khi

bọn tôi bị mắng oan. Thực ra bác ấy cũng rất tốt với học sinh. Mỗi khi có sách mới, sách hay là bác quảng cáo rất nhiệt tình. Hơn nữa nếu đứa nào có nhu cầu nhờ mua sách thì bác nhất định sẽ mua giúp. À, mà thêm một lời khuyên nhỏ là bạn đừng có mà lân la lâu ở thư viện trường tôi, khi nào cần bác ấy sẽ vớ lấy vài đứa ngây ngô nào đó và nhờ chúng nó sắp xếp, phân loại cả một chồng báo dày cộp đấy. Tin tôi đi, chuyện này chẳng thú vị chút nào đâu.

Khi đang bê chồng sách ra bàn ghi thì từ phía góc trong, cạnh cửa sổ, tôi bỗng thấy một dáng người rất quen thuộc. Nói là quen thuộc, bởi đó chẳng phải ai xa lạ, chính là anh Kiwi. Anh ấy đang yên lặng đọc sách, với lon sô-đa màu xanh đen uống dở đặt bên cạnh. Tay trái chống lấy cằm, dáng vẻ miên man suy tư. Chiếc đồng hồ đeo tay của anh phản chiếu thứ ánh sáng lấp lóa. Tôi ước gì lúc này mình có thể chạy ra đó ngồi cùng Kiwi. Tôi muốn biết anh ấy đang đọc sách gì. Tôi sẽ tám chuyện với anh ấy về các cuốn sách, giới thiệu cho Kiwi những cuốn sách hay mà tôi từng khám phá ra ở thư viện. Nhưng mà... thôi vậy.

Tôi định quay đầu lại và đi vòng hướng khác, cốt là để anh ấy không trông thấy tôi. Nhưng vừa xoay chân lại, tôi đâm rầm vào một bạn nữ khiến chồng sách trên tay rơi hết cả.

“Ôi xin lỗi mình đang vội!” Bạn ấy riu rít.

“Không sao đâu, để mình.” Tôi đáp, luống cuống ngồi xuống thu lại sách.

Tôi ôm chồng sách chạy biến đi trước ánh mắt ngạc nhiên của Kiwi. Hẳn Kiwi sẽ chán ngán tôi lắm, hậu đậu, vụng về hết biết.

Sao mà mình lại khổ tâm thế này cơ chứ?

Buổi chiều.

Sau khi để tôi ngủ trưa được 30 phút, Sam vào phòng khoa khoảng ăm ỉ cả lên.

“Thôi nào chị Sam, phỏng vấn lúc 5h chiều cơ mà? Để em ngủ yên đi.”

“Không được!” Vừa nói Sam vừa lôi tôi ra khỏi chăn.

“Đi mà, em buồn ngủ lắm.”

“Dậy! Không tao sẽ cắt net ở phòng mày.” Sam dọa dẫm.

Cắt net? Ôi không được! Nghe đến đây tôi liền bật dậy.

Dùng ké đường dây với Sam bất tiện thế đấy.

Thế là tôi vội vàng chạy vào nhà tắm, chải đầu, thay quần áo. Sam nói chiều nay chị ý sẽ thực hiện một cuộc cách tân cho đứa em gái quê mùa của mình. Nghe có vẻ to tát nhỉ?

Chỉ một lát sau đó, Sam chở tôi đến tiệm làm đầu của anh bạn thân.

“Minh này, tớ giao em gái tớ cho cậu toàn quyền xử lí đấy. Nhớ nhé, tỏa sáng nhưng không chói lóa!” Sam búng tay với anh bạn rồi lên xe đi đâu đó, bỏ tôi ở đây lại một mình.

“Ok!” Anh bạn kia nháy mắt.

“Chị Sam!” Tôi gọi với lại.

“Đừng lo, cứ ở đấy với anh Minh, chút nữa chị quay lại.” Nói rồi Sam phóng vụt mất.

Trước mắt tôi lúc này là anh Minh bạn chị Sam. Trông anh ấy rất chi là bụi. Anh ấy khiến tôi liên tưởng đến bà vợ đồ sộ của Norbit trong bộ phim cùng tên, có điều bà ấy là phụ nữ và da đen hơn anh Minh nhiều.

“Em chào anh Minh.” Tôi lịch sự.

“Chào em! Gọi anh là Minh Kenni.” Anh ấy tươi cười.

Nghe cứ như đùa, nhưng thật sự là khi cười mũi anh ấy nhìn to dễ sợ. Như kiểu anh ấy cố tình làm cho lỗ mũi mình phồng ra hết cỡ ấy.

“Vâng, anh Minh Kenni. Tên anh rất hay ạ!”

“Ngồi xuống đây đi Kem, anh sẽ mang đến cho em một trải nghiệm hoàn toàn mới, một phong cách đậm chất Hollywood!”

Đoạn anh ấy cạo khăn quanh cổ, gỡ hết kính, mũ len ra và ngắm nghía tổng thể gương mặt khiến tôi cảm thấy thật kì cục.

“Em có làn da sáng, một khuôn mặt nhỏ nhắn và thon gọn. Sẽ thích hợp với mái tóc xoắn bồng bênh. Em đã thử kiểu đó bao giờ chưa?” Vừa nói anh ấy vừa lấy lược chải chải mái tóc thẳng mềm mượt của tôi.

“Chưa ạ.”

“Được rồi, vậy thì bây giờ anh sẽ làm kiểu đó cho em... à quên chờ anh một chút.”

“Ok.” Tôi đeo lại kính và vắt vẻo ngắm nhìn mọi thứ xung quanh trong lúc chờ anh Minh Kenni đem đến cho tôi “một phong cách đậm

chất Hollywood”. Nghĩ đến đây tôi không khỏi bật cười. Đúng là bạn chị Sam có khác.

Giờ mới để ý, bên cạnh tôi là một quý cô xinh đẹp với bộ móng được tía và vẽ thật cầu kì. Tôi tự hỏi với bộ móng sành điệu của mình, cô ấy sẽ làm mọi việc thế nào nhỉ? Ví dụ như nhặt rau, viết lách, gõ máy tính? Nó sẽ làm bẩn bộ móng và thậm chí còn gãy nữa.

Quý cô xinh đẹp đang đọc một tạp chí thời trang trong lúc hấp tóc. Một nửa hình cầu đang được úp lên đầu cô ấy, và mái tóc thì bốc hơi nghi ngút, như những gì chúng ta vẫn thường thấy trong các phim kiếm hiệp.

Tôi cũng lôi từ kệ sách ra một cuốn tạp chí có bìa chị Tăng Thanh Hà để đọc. Được một lúc thì anh Minh xuất hiện.

“Ta bắt đầu được rồi chứ nhỉ?”

“À vâng.”

Rồi anh ấy lại gỡ cặp kính ra khiến tôi chẳng nhìn thấy gì, ngay cả hình ảnh của mình trong gương. Và thế là tôi đành nhắm mắt lại, không cần biết anh Minh Kenni đang làm gì với mái tóc của mình. Cả khi make up nữa. Tôi cũng chẳng nhìn thấy gì nốt.

Một lúc lâu sau...

“Xong!” Anh Minh gỡ khăn ra và xoay ghế một vòng.

Tôi liền thở phào nhẹ nhõm.

Đúng lúc ấy chị Sam đang khệ nệ bê một đồng hồ về, thấy tôi, Sam ngạc nhiên tròn mắt lên.

“Ôi Chúa ơi! Em gái tớ đây sao?” Sam quăng đồng hồ sang một bên và chạy ra phía tôi, hết lay bên nọ đến bên kia.

“Nhẹ nhàng, tươi tắn mà không quá cầu kì, rực rỡ.” Vừa nói anh Minh vừa đeo lại kính cho tôi. Khi mọi thứ trở nên rõ nét, tôi thấy mình rõ mồn một trong gương.

Là... mình ư? Tôi khẽ thốt lên.

Tôi phải hít ra, thở vào không biết bao lần mới không bị sốc với dáng vẻ này. Không còn là Kem với mũ len lúc nào cũng lụp xụp trên đầu, tóc thẳng tung nhảm chán. Thay vào đó là mái tóc uốn bồng bênh như những sợi rong biển. Hai mắt lấp lánh ánh nhũ và đôi môi màu hoa anh đào dịu nhẹ. Mọi thứ không hề quá, mà rất nhẹ nhàng, từ kiểu tóc cho đến trang điểm. Giống như những cánh hoa anh đào

bay bay trong gió, mỏng manh và đẹp một cách lạ kì. Chưa bao giờ tôi nghĩ rằng mình có thể tuyệt như thế này.

Ước gì anh Kiwi ở đây. Tôi thầm nghĩ.

“Sam thấy tay nghề của tớ thế nào, ổn đấy chứ?”

“Ừ, ok lắm!”

Sau đó Sam lôi từ trong túi ra váy và giày dép, yêu cầu tôi mặc vào.

Đó là một bộ váy len màu xanh lơ khá đơn giản nhưng đẹp. Rất hợp với tóc và kiểu trang điểm của tôi. Thêm đôi giày búp bê gắn hình ngôi sao nữa, chúng thật đáng yêu.

“Woa...” Sam và anh Minh thốt lên khi tôi bước ra khỏi phòng thay đồ.

Nhìn thấy mình trong gương mà tôi cảm thấy ghen ngào. Cảm ơn chị Sam nhiều lắm! Buổi phỏng vấn này, nhất định em sẽ làm tốt. Vì ước mơ từ bấy lâu nay và vì những người thân yêu luôn bên cạnh em nữa!

Gần đến giờ hẹn, chị Sam chở tôi đến quán kem Dừa Xanh và dặn dò những điều cần thiết.

“Thoải mái và tự tin lên nhé em gái, cứ coi như chị đang phỏng vấn mày, mọi thứ sẽ ổn cả thôi. Khi nào xong gọi cho chị đến đón nhé!”

“Ok! Bye chị Sam!” Tôi vẫy tay chào tạm biệt.

Lúc này đây, tôi cần phải thả lỏng cơ thể, hít ra thở vào đều đặn để lấy lại bình tĩnh. Bởi vì từ khi chị Sam đi, tôi bỗng có cảm giác sợ hãi, hơi thở bắt đầu gấp gấp hơn và tim thì đập loạn cả nhịp.

Tôi chưa bao giờ hẹn gặp ai ở quán kem, trừ những lần đi chơi cùng bạn bè và bố mẹ. Hơn thế nữa lần này lại là một phóng viên của một tạp chí nổi tiếng. Cũng là lần đầu tiên trong đời tôi được tham gia một buổi phỏng vấn thứ thiệt chứ không phải là bài thực hành giao tiếp giờ Tiếng Anh hay Văn học trên lớp.

Chỉ một lát nữa thôi, tôi sẽ gặp gỡ một người lạ mặt, sẽ trả lời những câu hỏi của họ. Sẽ xảy ra chuyện gì đây nếu tôi làm không tốt? Liệu có tình huống xấu hổ nào bất chợt xảy ra không? Liệu tôi có làm xấu mặt chính mình, ngôi trường trung học thân yêu của mình, làm mọi người phải ngán ngẩm thất vọng?

Nghĩ đến điều đó làm tôi hoảng sợ và có ý định bỏ trốn.

Tít tít...

Có tin nhắn, là của My.

[Bọn mình luôn ở bên cậu! Cố lên :D]

Chưa đầy vài giây sau, có thêm tin nhắn của Siro.

[Mũ Len Nhỏ, đôi cánh kết bằng nốt nhạc của cậu đâu? Hãy bay lên nào! Đã đến lúc tỏa sáng rồi!]

[Mình run lắm, sợ nữa. Mình không biết có nên tiếp tục không...]

Tôi nhắn lại cho hai cậu ấy.

Tôi vẫn cứ đứng trước cửa quán kem, chần chừ chưa muốn vào. Bỗng丁ng chuông điện thoại reo lên, số của Siro.

“Siro à?” Tôi buồn bã.

“Ừ, cậu làm sao thế? Vẫn chưa phỏng vấn hả?”

“Chưa... mình sợ.”

“Kem, đừng có như thế chứ? Cậu phải mạnh mẽ lên.”

Từ đầu dây phía kia, ngoài giọng khàn khàn của Siro, còn có cả My nữa thì phải. Bọn họ đang trao đổi gì đó tôi không rõ nữa. Giá như có các cậu ấy ở đây cùng mình thì tốt quá.

“Vẫn còn đó chứ Kem?”

“Ừm...”

“Nghe này, My cũng đang ở đây nữa. Bọn mình muốn gửi tặng cậu một món quà đặc biệt, hy vọng cậu sẽ thấy khá hơn.”

Một món quà đặc biệt ư? Vào giờ phút này?

Nói rồi Siro cất giọng hát, và cả My nữa. Hai cậu ấy cùng nhau đồng thanh hát qua điện thoại. Cái giọng vệt đực của Siro chẳng lẫn nổi đi đâu, hòa lẫn giọng My nữa, nó cứ ngang phè phè thế nào ấy. Là bài *You’ve got a friend*.

*When you’re down and troubled
And you need a helping hand
And nothing, nothing is going right
Close your eyes and think of me
And soon I will be there
To brighten up even your darkest night
You just call out my name
And you know wherever I am
I’ll come running to see you again
Winter, spring, summer or fall
All you have to do is call
And I’ll be there, yeah, yeah, yeah.
You’ve got a friend
If the sky above you
Should turn dark and full of clouds
And that old north wind should begin to blow
Keep your head together>
And call my name out loud, yeah
Soon I’ll be knocking upon your door
You just call out my name
And you know wherever I am*

*I'll come running, oh yes I will
To see you again
Winter, spring, summer or fall
All you have to do is call
And I'll be there, yeah
You've got a friend...*

*Khi bạn nản lòng và gặp khó khăn
Cả n một bàn tay quan tâm giúp đỡ
Và chẳng có gì, không, chẳng có gì đúng đắ n cả
Hãy nhắ m mắ t và nghĩ đế n tôi
Tôi sẽ sớm đế n bên bạn
Để làm sáng lên màn đêm u tồ i nhắ t nơi bạn
Chỉ cả n gọi tên tôi
Bạn biế t tôi ở đâu mà
Tôi sẽ chạy đế n bên bạn
Dù là xuân, hạ, thu, đông
Tắ t cả những gì bạn cả n là gọi tên tôi
Thì tôi sẽ ở đó, phải
Vì bạn còn có một người bạn
Nề u như bầ u trời phía trên bạn
Phủ mờ bởi những đám mây u tồ i
Con gió từ phía Bắ c lại bắ t đầ u nổi lên
Hãy chụm đầ u lại với nhau
Và gọi thật lớn tên tôi
Bạn sẽ nghe thắ y tiế ng tôi gõ cửa nhà bạn
Chỉ cả n gọi tên tôi
Bạn biế t tôi ở đâu mà
Tôi sẽ chạy đế n bên bạn
Dù là xuân, hạ, thu, đông
Tắ t cả những gì bạn cả n là gọi tên tôi
Thì tôi sẽ ở đó, phải
Vì bạn còn có một người bạn - là tôi đây.
...*

Tôi vừa cố kìm nén không để mình rơi nước mắt, tôi biết nó sẽ khiến phần mắt lem nhem và trông tôi sẽ tệ hại vô cùng.

Tôi đang cư xử ngốc nghếch quá đỗi. Chẳng bao giờ, phải, chẳng bao giờ tôi cô đơn cả. Dù có đi đến tận cùng của thế giới, tôi cũng vẫn không hề cô đơn, bởi tôi luôn luôn có những người bạn tuyệt vời nhất ở bên cạnh. Thế quái nào mà tôi lại để sự yếu đuối ủy mị lấn át mình thế này? Không được, tôi là một cô gái mạnh mẽ, tôi yêu cuộc sống tươi đẹp này, tôi có ước mơ của riêng mình. Bây giờ cơ hội biến ước mơ thành hiện thực đang ở trong tầm tay tôi, rất gần rồi, tuyệt đối không thể để nó vượt khỏi tầm tay được.

Sẽ không có chuyện gì tồi tệ xảy ra đâu - tôi tự nhủ. Ngay lúc này, tôi sẽ bước vào kia, sẽ đối diện với người lạ mặt đó. Tôi sẽ thể hiện bản thân, cố gắng hết sức mình. Chỉ cần có niềm tin thì không có điều gì là không thể cả.

“Cảm ơn các cậu. Mình thấy phần chấn lên nhiều rồi. Mình chuẩn bị vào đây!” Tôi cúp máy, tự tin đẩy cánh cửa trong suốt và bước vào quán kem.

7h tối. Chị Sam đưa tôi về nhà.

Sam dặn tôi không được nói gì cho bố mẹ biết về buổi phỏng vấn vừa xong, để sau này nói cũng chưa muộn. Chúng tôi cần phải giữ bí mật, bởi chuyện này thật quá với sức tưởng tượng của họ, và ngay cả tôi nữa. Sẽ mất kha khá thời gian để giải thích.

À, hẳn là lúc này bạn đang thắc mắc về buổi phỏng vấn đúng không? Tôi sẽ không nói về nó luôn bây giờ đâu. Nhưng hãy tin tôi đi, tôi đã có niềm tin rất lớn lao rằng “mình sẽ làm tốt”. Và đúng là như vậy, tôi đã làm tốt.

Nó không khủng khiếp như những gì tôi nghĩ, thật nhẹ nhàng và đơn giản. Thậm chí còn dễ hơn cả việc lên bảng trả lời các câu hỏi hay đóng cặp thực hành bài nói trong giờ Tiếng Anh của cô Chi.

Tôi chỉ phải trả lời những câu hỏi liên quan đến sở thích, hứng thú của mình, về cuộc sống thường ngày, xu hướng âm nhạc, và tất nhiên là về clip *Mũ Len Nhỏ* nữa. Anh phóng viên nói với tôi rằng, *Mũ Len Nhỏ* mới chỉ bắt đầu nhen nhóm trong cộng đồng mạng. Nhưng hai ngày nữa, sau khi ấn bản Teeny mới nhất được xuất bản, mọi thứ sẽ khác.

Sau cùng, anh ấy chụp khá nhiều hình của tôi và còn khen rằng, ngoài đời tôi xinh hơn trong clip khiến tôi được dịp phồng mũi. Giá như anh ấy biết để có được diện mạo này, tôi đã phải ngồi ê cả lưng mấy tiếng đồng hồ trong tiệm. Thế mới biết sức mạnh của công nghệ làm đẹp!

Từ hôm ấy cho đến ngày Teeny được xuất bản, có một số chuyện đã xảy đến với cuộc sống của tôi.

Số lượng view, bình luận cho *Mỹ Len Nhỏ* vẫn tăng nhanh đến chóng mặt.

Ở lớp, vài đứa con trai ghìền máy tính đã bắt đầu biết chuyện, nhưng tụi nó chỉ dừng lại ở mức độ ngạc nhiên chứ không hề rêu rao khắp mọi nơi.

Tôi đã ném được ba trên năm quả bóng vào rổ - kì tích tuyệt vời từ trước đến nay.

Cuối cùng thì bố đã quyết định tham gia câu lạc bộ thể hình ở gần nhà.

Sau hơn hai năm đeo niềng răng, cuối cùng đã đến ngày đến nha sĩ tháo nó ra. Nụ cười của tôi trở nên rạng rỡ hơn bao giờ hết.

Quan trọng là từ nay, tôi đã có thể thoải mái, tự tin mỗi khi cười.

Buổi chiều trước ngày trọng đại, tôi nhận được cuộc gọi bất ngờ và cái hẹn từ trên trời rơi xuống. Sau lần phỏng vấn thì đây là bất ngờ thứ hai của tôi vì người hẹn tôi lần này là anh Kiwi.

Anh Kiwi! Ôi, Chúa ơi!

Tôi đã suýt ngất khi biết người gọi điện là anh ấy. Tại sao chứ? Tại sao lại hẹn gặp cơ chứ? Lại là tiệm cafe Romance nữa?

Nhất định là hẹn hò rồi.

Romance hoàn toàn là nơi phù hợp để có thể hẹn hò, ăn uống, nói chuyện,... và còn cả việc cầu hôn nữa.

Ôi trời ạ. Suy diễn linh tinh vớ vẩn!

4h chiều.

Tôi đang ngồi ở tiệm cafe Romance và hồi hộp run rẩy. Thứ nhất là vì lo sợ ông chủ quán sẽ phát hiện ra đứa nhân viên hậu đậu hôm trước. Thứ hai, đối diện với tôi lúc này là anh Kiwi, người mà hễ cứ gặp là tim tôi lại đập loạn xạ.

Anh Kiwi đã ngồi đó đợi tôi từ lúc nào. Hôm nay anh mặc áo sơ mi màu đen ôm sát, càng khiến anh ấy trông điển trai hơn. Áo khoác thì đã được cởi ra và mắc vào sau ghế.

“Hi, Ice-cream.”

“Hi, anh Kiwi.” Tôi tươi cười.

“Ồ, em không còn đeo niềng răng nữa?”

“À vâng, em vừa mới tháo nó hôm trước.”

Kiwi không nói gì mà chỉ nhìn tôi rồi mỉm cười. Nụ cười và đôi mắt màu xanh hút hồn của anh ấy khiến tôi ngây ngất.

“Em dùng gì?” Kiwi đưa quyển menu cho tôi, lịch lãm hỏi.

“Ừm, cacao nóng ạ.” Tôi liếc qua menu.

“Phiền chị đem cho tôi hai ly cacao nóng và hai bánh kem.” Kiwi quay sang nói với chị phục vụ.

Thật ra có chút kì cục khi vào tiệm cafe mà gọi cacao. Nhưng có sao chứ? Đang là mùa đông mà. Thật chẳng có đồ uống nào thích hợp hơn cacao nóng. Kiwi yên lặng nhìn tôi ăn bánh kem, mãi một lúc sau mới lên tiếng.

“Thực ra hôm nay hẹn em ra đây là vì anh có chuyện muốn nói.”

Tôi đặt ly cacao xuống, nhíu mày suy tư.

“Có chuyện gì ạ?”

“Anh muốn đưa cho em thứ này.” Nói rồi Kiwi cho tay vào túi áo khoác phía sau lưng để lấy cái gì đó.

Tôi chợt giật nảy mình. Chuyện này... lẽ nào là thật? Y như tôi mơ mộng lúc trước?

Giống như trong các bộ phim lãng mạn, nhất là lại giữa khung cảnh êm đềm ngọt ngào thế này, nam nhân vật chính sẽ trao nhẫn cầu hôn cho nữ chính?

Ồi không được! Không thể được!

Em rất thích anh, Kiwi à! Nhưng em mới 17 tuổi thôi. Làm sao em có thể nhận nhẫn cầu hôn của anh được?

“Đây có đúng là cuốn sổ hôm trước em nói đến không?”

Ra không phải nhẫn cầu hôn. Phù...

À mà khoan! Cái đó là quyển sổ màu vàng chanh mà tôi đã tìm kiếm cả tuần nay! Quyển sổ ghi chép những điều thầm kín riêng tư, những điều ngớ ngẩn nhất của Kem!

Thôi xong... bại lộ hết rồi.

Tôi đón lấy cuốn sổ và ngồi ngây ra như người mất hồn, mắt thì cay cay gần như muốn khóc. Phải làm sao đây? Phải xử sự ra sao đây?

Rốt cuộc, Kiwi đã đọc nó hay chưa? Nếu đọc rồi, thì...

“Cái này... anh vẫn chưa đọc.”

Chưa đọc sao? Tôi bỗng thấy nắng mai ngập tràn, chim chóc ca hót líu lo. May mắn quá!

“Nhưng... Antony đã đọc nó.” Kiwi thêm vào, giọng pha lẫn chút xót xa, buồn bã.

Antony ư?

“VẬY RA... anh đã biết?” Tôi cố nén lấy cảm xúc đang trào lên như sâm panh mới mở.

“Ừm.”

Chỉ một tiếng “ừm” lạnh nhạt cũng đủ khiến tôi gần như vỡ tan, như những mảnh thủy tinh trong suốt.

Tình cảm mà bấy lâu nay tôi cố gắng chôn giấu, cố gắng giữ kín trong tim, nay đã bị phơi bày ra ánh sáng.

Là tôi luôn luôn yêu thầm anh ấy. Luôn mong ngóng mỗi ngày đến trường được ngắm nhìn anh từ xa, dẫu chỉ một lần là đủ.

Là tôi đã ngu ngốc viết tên anh Kiwi ra cuốn sổ đó: Kiwi Kiwi Kiwi....

Tôi còn đã viết tên anh ấy ở mọi chiếc bàn tôi ngồi xuống, viết nó lên góc tập vở, và còn khắc nó lên thước kẻ.

Là tôi đã ngu ngốc viết rằng, nếu phải đi bộ vòng quanh trái đất này, thì người duy nhất tôi muốn đi cùng là Kiwi.

Là tôi đã ngu ngốc viết rằng, tôi yêu món kem kiwi, bởi trong đó có tôi và anh ấy.

Là tôi đã ngu ngốc viết rằng: I ♥ U, Kiwi.

[Trích quyển sổ nhỏ của Kem]

5 điều tôi không thể:

Tôi thường dành cả tiếng đồng hồ để viết cho mình lịch ôn tập, hay thời gian biểu cho mùa hè và trang trí chúng một cách rất hào hứng. Nhưng tôi không thể thực hiện nó quá hai ngày.

Tôi luôn luôn quên đổ nước vào bình lọc, mặc dù trước khi đi làm mẹ đã dặn đi dặn lại cả chục lần.

Tôi không thể ăn phở mà không có quẩy.

Khi đọc một cuốn tiểu thuyết tình cảm, tôi không thể không ngó qua cái kết trước khi bắt tay vào đọc. Một cái kết ngọt ngào sẽ khiến tôi có cảm hứng đọc hơn là một cái kết đẫm nước mắt.

Tôi không thể giữ tủ quần áo của mình ngăn nắp. Nếu hôm trước vừa gấp lại gọn gàng thì có thể hôm sau, tôi cần gấp một thứ gì đó và sẽ lục tung hết cả lên. Chuyện đó cứ lặp đi lặp lại n lần trong một năm.

5 người mà tôi không thể có nổi chút cảm tình:

Gigi (tất nhiên).

Long Hôi Nách (rất xứng đáng).

Cô thu tiền học ở phòng tài chính trường cấp hai (luôn cáu kỉnh, bực bội với tất cả học sinh mặc dù bọn tôi chẳng bao giờ làm gì sai cả).

Osama bin Laden.

Người sáng lập ra bộ môn ném bóng rổ.

Những lý do tôi thích Kiwi:

Anh ấy đẹp trai nhất trung học Isaac Newton.

Nổi tiếng nhưng không hề kiêu ngạo.
Chơi bóng rổ rất cừ.
Hầu hết bọn con gái trong trường đều thích anh ấy.

Những cái này là tôi viết cách đây khá lâu rồi. Một vài điều trong đó không còn đúng nữa. Nhất là mấy cái lý do trên kia. Thật ngớ ngẩn!

Tôi ước sao mình có thể quay ngược trở về quá khứ. Nếu được, nhất định tôi sẽ không nhận lời chị Sam đến tiệm Romance nữa. Thà không được ở bên cạnh Kiwi, còn hơn là để anh ấy biết tình cảm của mình.

Nhưng biết sao đây? Có lẽ tất cả sắp kết thúc rồi.

“Nghe này Kem, thực ra anh...” Hai tay anh ấy xoay vờn chiếc cốc.

Thực ra anh làm sao? Là anh không hề thích em, đúng không? Đừng nói ra thì hơn anh Kiwi. Em biết mà.

“Thực ra anh...”

“A! Anh Kiwi!”

Kiwi chưa nói dứt lời thì có tiếng gọi giật lại từ phía sau. Bất giác, cả hai chúng tôi đều hướng về phía người vừa gọi ấy.

Đó là một cô gái rất xinh xắn, đáng yêu với mái tóc đỏ rực. Cô ấy đang kiễng chân lên vẫy vẫy tay với Kiwi.

“Mai Linh?” Kiwi ngạc nhiên.

“Anh Kiwi!” Cô ấy lặp lại một lần nữa rồi nhanh chóng chạy lại gần bàn chúng tôi.

Lần trước tôi đã gặp Mai Linh một lần, cũng ở ngay tại đây, tiệm cafe Romance. Tôi còn nhớ, Mai Linh đã bám riết lấy Kiwi rất thân mật.

Nhìn cô ấy mà tôi thấy ái ngại cho bản thân mình. Mai Linh rất cao và xinh đẹp, theo kiểu nữ tính, thanh mảnh, dịu dàng. Nụ cười của cô ấy thì chẳng khác nào nắng mai rực rỡ giữa ngày đông.

Nhìn xuống, bất giác tôi lại thấy mình thật kém cỏi và mờ nhạt. Tôi không dịu dàng nữ tính, không quyến rũ, không dễ thương tinh nghịch, cũng không có cá tính mạnh mẽ. Thật khó để tìm ra kiểu con gái nào đúng và phù hợp với tôi nhất.

Nếu so sánh Mai Linh là nắng mai rực rỡ, thì trông tôi chẳng khác nào một cái cây khô héo giữa mảnh đất cằn cỗi, bị ánh sáng của cô ấy làm cho lóa cả mắt.

“Tình cờ thật đấy, anh Kiwi! Thế nào mà lại gặp anh ở đây, hihi.” Rất tự nhiên, Mai Linh kéo một ghế ra và ngồi xuống cạnh Kiwi, cứ như thể tôi không còn tồn tại, và cuộc hẹn giữa tôi và anh Kiwi chẳng là gì cả ấy.

Mặc dù tôi không phải là đứa ích kỉ hay nhỏ mọn gì, nhưng thực lòng mà nói, tôi đang thấy mình không được tôn trọng.

“À, anh ra đây gặp một người bạn có chút việc. Cô ấy là Kem, học cùng trường và kém anh một lớp.” Kiwi hướng bàn tay về phía tôi giới thiệu.

“Rất vui được gặp bạn!” Tôi cố gắng nở một nụ cười thân thiện.

“Chào bạn! Vậy ra bạn bằng tuổi mình rồi.” Mai Linh cũng vui vẻ đáp lại.

Trong lúc tôi đang lúng túng không biết phải xử sự ra sao thì Kiwi có điện thoại, anh ấy vội xin lỗi rồi ra ngoài nghe. Để lại tôi cùng Mai Linh ngồi đó.

“Cậu là bạn của anh ấy hả?”

“Ừm.”

“Chắc hai người chỉ là bạn bè bình thường thôi đúng không?” Mai Linh nhìn tôi dò xét.

“Ừm... bạn bè bình thường.” Tôi hờ hững đáp.

Cái cách cô ấy đặt câu hỏi khiến tôi cảm thấy khá khó chịu, là bạn bè hay gì gì đó đi chẳng nữa thì sao? Việc gì phải dò hỏi như vậy. Lại còn nhìn tôi kiểu đó nữa chứ.

“Cậu cũng là bạn của Kiwi?” Tôi thêm vào.

Nghe tôi hỏi vậy, Mai Linh mỉm cười kín đáo.

“Thực ra là trên cả như thế.” Cô ấy tự hào.

Trên cả như vậy? Ôi Chúa ơi, tôi bắt đầu thấy khó thở.

“Vậy ra...”

“Mình là bạn gái của anh Kiwi.”

Cái gì cơ? Bạn-gái-của-anh-Kiwi?

Trong tích tắc, tôi cảm thấy như trái tim mình đang bị ai đó bóp chặt, quay cuồng quay cuồng. Thời gian bỗng ngừng trôi, trái đất ngừng quay, ngay cả bông hoa thược dược cắm trên bàn cũng héo

úa đi. Sau lưng tôi, hàng loạt tòa nhà cao tầng đang sụp đổ nhanh chóng như cảnh ngày tận thế trong MV *Next 2 you* của Chris Brown và Justin Bieber.

Thà có ai đó hắt nguyên cả cốc nước lạnh vào mặt còn dễ chịu hơn là như thế này.

Câu nói của cô ấy như mũi tên bất ngờ lao tới khiến tôi tổn thương, khiến tôi nghệt thở.

Một cú sốc tinh thần đầy ngoạn mục.

“VẬY Ờ?” Tôi nói không chút cảm xúc.

“Ừ!”

Mai Linh vừa dứt lời thì Kiwi cũng quay vào. Hai người bọn họ ngồi cạnh nhau, trông thật đẹp đôi.

Tôi đã nghĩ cái quái gì vậy? Làm thế nào mà tôi có thể cho mình cái quyền thích anh ấy được chứ? Hãy nhìn mà xem, một người đẹp trai, tài năng, nổi tiếng như Kiwi, làm sao có thể để ý đến một đứa tầm thường như tôi được? Xung quanh anh ấy có biết bao cô gái xinh đẹp hơn tôi rất nhiều. Như Mai Linh chẳng hạn. Cô ấy mới là sự lựa chọn hoàn hảo cho Kiwi. Hoàn toàn không thể là tôi.

“Em sao vậy, Ice-cream? Trông em không được khỏe.” Kiwi lo lắng nhìn tôi.

“Không em rất khỏe mà. Anh nhìn này.” Tôi miễn cưỡng cười thành tiếng, ngăn không cho nước mắt trào ra, cố tỏ ra bình tĩnh mặc dù càng làm như vậy, trông tôi càng giống một con ngốc hơn. Một loạt các cảm xúc hỗn loạn dồn dập kéo đến. Không được rồi, tôi phải ra khỏi đây.

“Xin lỗi, em có việc bận đột xuất phải về. Hai người ở lại nhé.” Tôi khoác túi xách lên vai và loạng choạng đứng dậy.

“Ice-cream! Để anh đưa em về.” Kiwi nói với theo.

“Không cần đâu, em tự đi được mà.” Tôi xua tay.

Khi đã chắc chắn ra khỏi tầm nhìn của Kiwi, tôi òa khóc ngay lập tức.

Nước mắt không biết ở đâu cứ trào mãi ra. Tôi khóc cứ như thể chưa được khóc bao giờ.

Trời đã nhập nhoạng tối. Con đường về nhà hôm nay mới rộng thênh thang, lạnh lẽo vắng vẻ làm sao.

Tôi dừng lại ở công viên, ngồi lên chiếc xích đu gần đó. Từ bé đến giờ, mỗi khi có chuyện gì không vui như bị mẹ mắng, điểm kém... là tôi lại chạy ra đây ngồi một mình.

Nắm chặt lấy hai sợi dây, lùi ra phía sau, lấy đà rồi đu lên.

Yahuu!

Giống như đang là bay trên mặt đất vậy. Cảm giác này thật thú vị, rất thoải mái, rất bay bổng, có thể khiến tôi quên đi tất cả những chuyện buồn trên thế gian trong giây lát. Nhưng... cũng chỉ trong giây lát mà thôi.

Được một lúc, tôi lại bắt đầu khóc. Tôi biết như thế này thật chẳng hay ho gì, thật quá yếu đuối, ngốc nghếch. Lại còn khóc vì một chuyện chẳng đâu vào đâu nữa chứ.

Tại sao tôi vẫn cứ mãi tin vào các câu chuyện cổ tích. Rằng Lọ Lem cuối cùng sẽ có được trái tim Hoàng Tử. Tôi đâu phải Lọ Lem. Và cuộc sống của tôi cũng đâu phải là câu chuyện cổ tích. Tôi đơn giản chỉ là Kem... với gò má đang ướt đầm nước mắt.

“Cần khăn giấy không Kem?” Một giọng nói quen thuộc cất lên.

Tôi ngược lên nhìn, ra là My.

“Cậu làm gì ở đây vậy?” Tôi nói trong tiếng nấc.

“Đến nhà tìm cậu nhưng không thấy đâu. Mình đoán là cậu ra đây.”

Rồi My nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh, lấy khăn giấy lau nước mắt cho tôi. Cả hai đứa cứ ngồi đó yên lặng trên chiếc xích đu, mắt nhìn về phía xa xăm.

“My này, tớ có thể mượn vai cậu một chút không?”

Dường như bấy nhiêu vẫn chưa đủ, tôi dựa vào vai cậu ấy khóc ngon lành. Ít ra khi có My ở đây, tôi thấy mình không còn đơn độc nữa.

Khóc xong, tôi kể cho cậu ấy nghe hết tất cả mọi chuyện. Sau cùng, My hỏi tôi:

“Cậu có thích Justin Bieber, hay Logan Lerman không?”

“Có chứ. Hầu hết các cô gái đều thích họ.”

“Vì sao?”

“Vì họ đẹp trai, tài năng.”

“Ừ, đúng là như vậy đấy. Justin thì có hàng triệu fan nữ trên khắp hành tinh. Fan bình thường cũng có, fan cuồng cũng có. Cậu nghĩ

xem, có bao nhiêu cô gái trong số đó từng mơ mộng mình là bạn gái của Justin Bieber chứ?”

“Rất nhiều.”

“Nhưng một điều đáng buồn là không ai trong số họ sẽ trở thành bạn gái của JB cả.”

“Ừ!”

“Chuyện của cậu cũng như vậy đấy Kem à. Cậu thích Kiwi vì anh ấy nổi tiếng, đẹp trai, lịch lãm, chẳng khác nào việc cậu thích JB hay LL cả. Thử xem nhé, cậu biết anh ấy thích ăn món gì không?”

“Không.” Tôi buồn rầu.

“Màu sắc yêu thích?”

“Mình không biết, mình thấy anh ấy hay mặc đồ đen.”

“Cậu biết gì về anh ấy, về bạn bè, về gia đình?”

“Một chút.”

“Mình nghĩ cậu nên dừng việc này lại, Kem à. Tình cảm của cậu dành cho anh ấy chỉ dừng lại ở mức yêu mến, ngưỡng mộ thôi. Nếu cứ tiếp tục, nó sẽ không đi đến đâu cả mà chỉ khiến cậu thêm buồn thôi.”

Có lẽ vậy. Tôi đã ngộ nhận rồi. Tôi không hề thích anh ấy, đó chỉ là sự ngưỡng mộ thôi. Tôi thích Kiwi đơn giản vì các cô gái đều thích anh ấy, coi anh ấy như thần tượng.

Vậy những lúc tim đập thình thịch khi ở bên cạnh Kiwi cũng là vì hâm mộ?

Cảm giác ấm áp, hạnh phúc khi được Kiwi bế xuống phòng y tế, cùng Kiwi nghe nhạc, dựa vào lưng anh ấy ngủ thiếp đi, cũng là vì hâm mộ?

Cảm giác khi nghe anh ấy gọi tôi là Ice-cream, hay khi anh ấy dẫn tôi đi về căn thận, cũng là vì hâm mộ?

Rồi lúc đạp xe đến trường cùng Kiwi, nghe anh ấy kể về Colorado tươi đẹp, thứ cảm xúc ngọt ngào lúc ấy, cũng là vì hâm mộ?

Chắc thế. Có lẽ thế. Là tôi hâm mộ anh ấy. Chỉ vậy thôi. Một lý do rất giản dị.

Sự thật này quá phũ phàng. Nhưng dẫu sao cũng cảm ơn cậu, My à. Cảm ơn vì đã cho mình thấy điều đó.

Tối hôm ấy, tôi đã gọi điện cho Kiwi, nói hết với anh ấy, rằng đúng là tôi thích anh ấy thật, nhưng chỉ dừng lại ở hâm mộ mà thôi, mong

anh ấy không hiểu lầm.

Tôi cũng không khóc nữa, khóc nhiều mắt sẽ sưng lên và khiến tôi thấy khó chịu. Kiwi không nói gì nhiều, anh ấy có vẻ khá buồn và lo lắng.

“Giữ gìn sức khỏe nhé Ice-cream. Ngủ ngon.” Đó là câu cuối cùng Kiwi nói với tôi.

Thế là xong. Mọi chuyện kết thúc ở đây. Thật vui vẻ và nhẹ nhàng.

Từ mai đến lớp gặp Kiwi, tôi có thể mỉm cười với anh ấy và tự tin rằng: “Anh Kiwi, nhìn em này! Em rất vui vẻ. Rất rất vui vẻ anh có thấy không? Chúc anh và Mai Linh hạnh phúc! Hai người thực sự rất đẹp đôi đấy.”

Tôi biết, việc này có thật khó khăn, nhưng tôi sẽ làm được. Dẹp hết mọi chuyện không vui sang một bên đi. Ngày mai sẽ là một ngày tươi sáng.

Cuối cùng thì cái ngày-trọng-đại ấy cũng đã đến. Tôi cho rằng đó sẽ là một ngày tươi sáng hơn mọi ngày. Nhưng thực sự thì nó quá tươi sáng tới mức chói lóa và không thể tin nổi.

Ngày hôm nay, tạp chí Teeny ra số mới. Việc đó không có gì đặc biệt cả, Teeny vẫn ra số mới đều đều mỗi tuần, và mọi người cũng mua nó đều đều mỗi tuần để cập nhật thông tin, thư giãn, giải trí. Teeny là một tạp chí rất được giới học sinh, sinh viên ưa chuộng. Sẽ thật “cool” khi bạn đến trường với Teeny ở trên tay, quẩy tạp chí với bìa bóng loáng, màu sắc rực rỡ bắt mắt quả là một phụ kiện thời trang không thể thiếu giúp bạn trở nên nổi bật.

Tôi chỉ nghĩ đơn giản rằng mình sẽ được lên báo, tên tuổi, hình ảnh của mình cũng được biết đến rộng rãi hơn, mọi người sẽ biết đến những bài hát tôi sáng tác, và tất nhiên, họ sẽ nghe chúng, gật gù nói rằng: “À, hay đấy!”. Chỉ vậy thôi cũng khiến tâm hồn tôi bay thẳng lên mây xanh rồi.

Nhưng nó không hề đơn giản như tôi nghĩ. Bài báo ấy - nó đã làm thay đổi cuộc đời tôi một cách đáng kinh ngạc, đánh dấu một bước ngoặt lớn và mở ra cánh cửa đến với thế giới showbiz lộng lẫy, hào nhoáng nhưng cũng đầy phù phiếm. Nói cách khác, Kem - sắp trở thành một ngôi sao.

Khi bước những bước chân đầu tiên vào cổng trường, tôi đã linh cảm thấy có gì đó khác lạ. Đó là cách những anh chị khóa trên cầm quẩy Teeny trên tay, chụm lại với nhau sôi nổi bàn tán, khi nhìn thấy tôi thì các anh chị ấy không giấu nổi vẻ ngạc nhiên và thốt lên: “Kem lớp 11E kìa!”

Rồi khi đặt chân đến hành lang khu nhà C, tôi còn cảm thấy sự khác lạ đó rõ hơn nhiều lần. Nó đang xảy đến với tôi, hệt như một trận động đất 10 độ richter. Khu hành lang, rồi khu lớp học, đâu đâu cũng thấy Teeny. Sự việc tôi - một con bé vô danh được lên báo cùng bài hát *Mũ Len Nhỏ* đã khiến trường Trung học Isaac Newton gần như vỡ tung.

Lúc đi ngang qua các lớp học, tôi thấy rất nhiều bạn và anh chị lớp trên đang chụm lại vào những chiếc laptop, trên tay là tạp chí Teeny còn mới nguyên. Họ đang xem clip *Mũ Len Nhỏ* của tôi một cách đầy hào hứng.

“Cô bé đây rồi!” Một bàn tay ai đó kéo lấy tay tôi.

Sau đó một nhóm các anh chị khóa trên ào ào xông tới, thay nhau ôm chầm lấy tôi, đèn flash từ máy ảnh nháy liên hồi. Tôi thật chẳng hiểu nổi cái gì đang diễn ra nữa nên cứ đứng yên ở đó.

“Để yên nào mày! Đừng chen tao thế chứ?” Một chị hét lên rồi tiếp tục tạo dáng xì tin chụp ảnh.

“Tao cũng muốn một kiểu! Bọn mày tránh ra giùm cái!” Lại thêm một anh nữa chen vào.

Quá bất ngờ vì được vây kín, nhưng tôi vẫn tỏ ra rất thân thiện và khi được một anh, chị nào đó yêu cầu, tôi đã cười thật tươi.

“Kem! Em có thể cho chị xin chữ kí được không?” Chợt một quyển sổ và cây bút bi được giơ ra trước mặt tôi.

Xin chữ kí? Ôi trời!

“Em... ư?” Tôi luống cuống chỉ tay vào chính mình.

“Ừ!” Chị ấy vui vẻ đáp.

“Cả mình nữa bạn ơi!”

“Chị nữa!”

“Anh nữa nè!”

Chỉ trong giây lát, có đến năm, sáu cuốn sổ được chìa ra chờ tôi đặt bút kí vào đó.

Cảm giác choáng ngợp khủng khiếp. Có người xin chữ kí tôi? Thật có trong mơ tôi cũng chưa từng nghĩ tới. Người ta thường xin chữ kí những người mình yêu quý, hâm mộ. Vậy lẽ nào tất cả bọn họ đều yêu mến tôi ư?

“Chắc chắn rồi! Em sẽ kí!” Tôi cười toe và run rẩy cầm lấy cây bút.

Trước khi kí, tôi còn hỏi tên người đó là gì rồi viết rất cẩn thận dòng chữ:

“Thân tặng...”

Kem ♥ ”

Kí xong, tôi còn vẽ thêm vào đó hình trái tim bé xíu nữa.

“Cảm ơn em nhé! Chị rất thích bài hát *Mỹ Len Nhỏ* của em.” Chị vừa nãy cầm tay tôi khẽ thốt lên.

“Giọng bạn hay lắm! Bài hát cũng vậy!”

“Cả trường đều tự hào về em, Kem ạ!”

Chẳng biết nói gì hơn, tôi chỉ biết nhìn bọn họ cười trùi mếu. Trong lòng tôi lúc này trào dâng lên một thứ hạnh phúc lạ kì.

“Kem đây rồi!” Tiếng My và Siro reo lên. Rất nhanh chóng, hai cậu ấy kéo tôi vào lớp, thoát khỏi đám đông hỗn loạn.

“Mình còn tưởng bọn họ đã đề bẹp cậu Kem ạ.” My lo lắng.

“Không hề! Bọn họ rất đáng yêu nhé, vài người còn xin chữ kí và chụp ảnh với mình nữa.”

“Vậy á? Xem ra cậu đã bắt đầu có những fan hâm mộ đầu tiên rồi. Hihi.” My tủm tỉm cười.

“Cậu không biết được là mình đang hạnh phúc thế nào đâu.”

“Tất nhiên là bọn mình biết chứ. Nhìn lớp mình mà xem này!” Siro chỉ tay về phía cuối lớp có bọn con trai đang túm tụm vào chiếc laptop. “Mình đã nói rồi, cậu đang làm nên một cơn sốt đấy Kem!”

Thật là một chuyện khác thường. Mọi ngày bọn nó đều chạy nhảy, đùa nghịch tung bồng như những con chơi chơi, nhất là thằng Long. Thế mà hôm nay bình yên đến lạ kì?

“Tụi nó đang làm gì vậy?”

“Xem cậu hát chứ làm gì.”

“Nhìn kìa bọn mày! Kem của chúng ta đến lớp rồi kìa!” Nhìn thấy tôi, thằng Long Hôi Nách rú lên.

Cái gì mà “Kem của chúng ta”? Đau tim quá.

Nhanh chóng, cả lũ con trai vây quanh tôi, ánh mắt của chúng nó khác hẳn với mọi ngày, rất thân thiện. Một đứa lôi tạp chí Teeny ra, giở trang có bài phỏng vấn, hết nhìn hình tôi rồi lại ngược lên, bắt đầu soi xét.

“Có đúng là Kem không vậy? Trông xinh hơn ngoài đời bao nhiêu.”

“Chắc người ta photoshop đấy.”

“Kem nhà mình đầu tóc rồi make up lên trông khác hẳn. Xinh ghê cơ!”

Lại còn “Kem nhà mình” nữa? Sốc quá đi mất!

“Là Kem chứ ai mà còn hỏi?” Siro lên tiếng, giật lấy tờ tạp chí và đưa nó cho tôi xem.

Trên bìa báo, dưới góc bên phải là hình ảnh của tôi kèm cái tit to hoành:

Gặp gỡ Kem - cô bạn 17 tuổi chơi guitar và hát cực hay

Những ngày gần đây, trên Youtube đang xôn xao về clip ca nhạc *Mũ Len Nhỏ* của bạn gái có cái tên rất thú vị: Kem. Hầu hết các bạn đều tỏ ra rất thích thú với bài hát đáng yêu đó. Theo một số bạn thì cả giọng hát lẫn ca khúc đều rất hay và đặc biệt, tươi tắn, tràn đầy sức sống, khiến người nghe cảm thấy vui vẻ và thoải mái. Hãy cùng trò chuyện với Kem để hiểu rõ hơn về cô bạn đáng yêu này nhé!

Profile

Tên đầy đủ: Hạ Kem

Ngày sinh: 15/6/1995

Học sinh lớp 11E, Trung học Isaac Newton

Phóng viên (PV): Xin chào Kem! Video clip hát và chơi guitar trên hồ nước của bạn đang được mọi người rất yêu thích đấy. Cụ thể là chỉ trong vòng ba ngày, clip của bạn đã có hơn 100.000 lượt xem và hơn 1000 bình luận. Bạn nghĩ sao về điều này?

Kem: Chào các độc giả của Teeny! Mọi thứ xảy đến thật bất ngờ vì người up video đó lên không phải mình mà là cậu bạn thân của mình - Siro. Mình rất vui vì không nghĩ rằng có nhiều người lại yêu mến mình đến thế. Nhất là lúc mới biết, mình thấy khá sốc.

PV: Kem có thể chia sẻ về ý tưởng clip đó không?

Kem: Ồ, thực ra bọn mình không hề chuẩn bị hay lên ý tưởng gì trước cả. Lần đó Siro và mình đến trang trại bò sữa của ông nội chơi, tiện thể Siro mang theo máy quay mới đến quay thử. Lúc bọn mình xuống hồ nước chèo thuyền, bỗng dưng bạn ấy nổi hứng muốn quay mình hát. *Mũ Len Nhỏ* đơn giản chỉ là một sản phẩm rất tình cờ khi đó mà thôi. Nhưng được chú ý như vậy, mình thấy rất hạnh phúc. (cười)

PV: Một chút về bản thân Kem nhé. Bạn đã học chơi guitar bao lâu rồi? Và bạn đã qua trường lớp đào tạo thanh nhạc nào chưa?

Kem: Mình học guitar đã được ba năm rồi. Còn về thanh nhạc thì mình cũng biết một chút ít qua những giờ học nhạc năm cấp hai.

PV: Thần tượng âm nhạc của Kem là ai vậy?

Kem: Mình thần tượng nghệ sĩ piano Yiruma, phong cách âm nhạc của ông ảnh hưởng rất nhiều đến mình.

PV: Thú vị thật đấy Kem à! Bạn có thể nói đôi điều về mỗi ngày của bạn được không?

Kem: (Cười) Mỗi ngày của mình cũng giống bao bạn khác, không có gì đặc biệt cả. Mình đến trường vào buổi sáng, buổi chiều thì đến câu lạc bộ Tiếng Anh hoặc ở nhà học bài, nghỉ ngơi, vui chơi cùng bạn bè.

PV: Bạn có dự định gì cho tương lai chưa? Có bao giờ bạn mơ ước trở thành ca sĩ nổi tiếng không?

Kem: Mình yêu âm nhạc, yêu ca hát. Đó là sở thích, đam mê từ bé của mình rồi. Còn việc theo đuổi nó và trở thành ca sĩ, mình cũng từng mơ ước, nhưng thật khó nói, còn tùy thuộc vào yếu tố may mắn vì mình còn rất trẻ, có vô vàn sự lựa chọn trước mắt. Mỗi bài hát mình viết ra, cũng giống như việc trồng một cái cây nhỏ. Nếu mình thực sự chăm sóc cái cây ấy bằng tình yêu và lòng nhiệt thành, cái cây ấy sẽ lớn lên xanh tươi, vậy thôi.

PV: Kem có ý định up thêm nhiều clip nữa không? Hẳn sau bài phỏng vấn này, sẽ có thêm nhiều người biết tới bạn và yêu thích clip của bạn đó.

Kem: Chắc chắn rồi!

PV: Cảm ơn Kem vì buổi phỏng vấn thú vị này.

Chúc bạn học tốt và đạt được những ước mơ của mình!

Bài và ảnh: Việt Phương

Trên đây là toàn bộ bài phỏng vấn của chúng tôi. Thực ra thì nó hơi ngắn so với hình dung của tôi. Bởi hôm đó anh Việt Phương đã hỏi tôi rất nhiều thứ khác, như về trường Trung học Isaac, về bạn bè, gia đình, cả mèo béo Jimmy nữa. Nhưng chắc vì khuôn khổ bài báo có hạn nên không đăng tải hết được.

“Mình rất thích cách so sánh ví von với cái cây của cậu, triết lý ra phết!” My chống cằm gật gù.

“Lẽ ra Teeny nên đến tận lớp chúng mình phỏng vấn mới đúng. Biết đâu người ta tóm được mình và hỏi về Kem nhỉ.” Long Hôi Nách mơ màng, cặp mắt ti hí cùng cái môi dày cộp của nó cứ trề ra khiến tôi buồn cười không chịu được. “E hèm. Kem là một người bạn rất tốt, cậu ấy học giỏi, luôn vui vẻ giúp đỡ các bạn xung quanh, năng nổ nhiệt tình tham gia các hoạt động ngoại khóa, chúng em rất tự hào về bạn ấy!”

“Thôi đi Long! Khiếp quá đấy!” Tôi lấy quyển Teeny đập cho cậu ta một cái.

“Lên báo là phải khao nhé!” Huy Tuti lên tiếng, nó là một tay họa sĩ nghiệp dư chuyên môn phóng tác, vẽ vờn bừa bãi lên chân dung người nổi tiếng trong sách Văn cũng như Lịch Sử. Tôi đã cá với nó là kiểu gì cũng có ngày cô Hà Anh bắt được và cho nó một trận tơi tả.

“Ừ, tất nhiên rồi. Chuyện vui thế này cơ mà.” Siro bật cười.

“Vui nhỉ?”

“Haha, người nổi tiếng cơ đấy! Mỉa mai quá ha?”

Tôi giật mình quay đầu lại. Thì ra là hội Gigi.

“Có mỗi một clip hát hò vớ vẩn mà cũng được tung hô ầm ĩ trên báo? Chuyện gì đang diễn ra ở cái thế giới này vậy?” Gigi làm ra vẻ khó hiểu.

“Kiểu này chắc về phải học đàn guitar rồi hát một bài, biết đâu mai kia lại được lên Teeny làm người nổi tiếng nhỉ? Hô hô.”

“Thôi đi!” Siro bực mình quát ầm lên. “Các cậu để cho Kem yên đi có được không?”

“Nghe này Gigi, Kem thực sự rất tài năng, nhưng lại chưa bao giờ được phát hiện, cậu ấy đã bị lãng quên trong bóng tối quá lâu rồi, bây giờ là lúc cậu ấy cần phải bước ra và tỏa sáng, hiểu không?” My cũng đáp lại.

“Tài năng? Cậu ta mà được gọi là tài năng ư? Thật là điên rồ!”

“Mình chưa bao giờ nhận mình là tài năng hay thế này thế nọ cả. Việc được Teeny phỏng vấn chẳng qua là vì mình may mắn mà thôi. Nó cũng chẳng phải cái gì to tát lắm đâu. Các cậu đừng cãi nhau nữa!” Tôi luồn qua người Siro và bước chậm chạp về chỗ ngồi của mình.

Mặc dù nói thế, nhưng sự thật là hiệu ứng của nó vẫn đang diễn ra ào ạt như đợt sóng thần. Nếu chỉ đọc bài báo đó không thôi thì

đúng là chẳng có gì to tát cả. Nhưng mọi chuyện không chỉ dừng lại như vậy, bởi không chỉ tạp chí Teeny đưa tin về clip ca nhạc của tôi, mà còn có các tờ báo online, các forum, diễn đàn nữa.

Thêm vào, *Mỹ Len Nhỏ* nhanh chóng được lòng sức, google search, youtube search... khiến cho lượng view tăng nhanh chóng mặt, tính tới chiều đã đạt tới hơn 500.000 lượt. Nó sẽ tăng nữa, 1 triệu, 2 triệu... chẳng ai biết được.

Chỉ sau một đêm, tôi - Kem đã trở thành ngôi sao trên mạng, mau chóng trở thành tâm điểm của sự chú ý.

Dù còn choáng váng, nhưng tôi biết, cuộc sống của tôi sắp sửa đón nhận rất nhiều thay đổi đáng kể.

Bắt đầu từ buổi sáng tươi đẹp ngày hôm nay.

[Dẫn lời chị Sam]

Khi tên tuổi và hình ảnh của bạn xuất hiện trên một tạp chí nổi tiếng cũng có nghĩa là:

♥ Bạn sẽ nổi tiếng (đương nhiên).

♥ Bỗng chốc trở nên “hot” hơn bao giờ hết. Vì vậy cần phải làm quen dần với việc được dòm ngó, bàn tán xôn xao mỗi khi đi qua hành lang các lớp học.

♥ Sẽ có nhiều người thấy khó chịu với bạn, nhưng đó không phải là vấn đề gì quá lớn cả. Hãy học cách mỉm cười thân thiện, ngay cả khi họ ghét bạn như thể bạn chẳng khác nào một con sâu đang ngoe nguẩy.

♥ Cần phải thận trọng hơn trong hành động cũng như lời nói nếu không muốn bị coi là một đứa “náo phằng”.

♥ Ngồi cả giờ đồng hồ để giải thích với bố mẹ - những người chỉ muốn bạn trở thành nhà kinh tế thay vì một nghệ sĩ ôm đàn phùng phùng trên sân khấu.

♥ Yên tâm đi, độ “hot” của bạn sẽ suy giảm theo ngày tháng, trừ khi bạn lại bùng nổ thêm một lần nữa.

Haizz.

Làm người nổi tiếng thế này thật chẳng dễ dàng gì. Từ giờ trở đi, tôi phải hạn chế sự tò mò của mình mới được. Nhất là việc ngồi đọc comment về mình trong các diễn đàn. Nếu như đó là lời khen ngợi, động viên thì không sao. Nhưng nếu là lời chê bai thì tôi sẽ cảm thấy tồi tệ vô cùng. Bạn sẽ thấy thế nào nếu có người lôi những bức ảnh móc meo xấu xí hồi cấp một, cấp hai của bạn trưng bày lên các diễn đàn chỉ để chứng tỏ một điều ở ngoài đời bạn không lung linh bằng trên báo? Và rồi họ còn thêm dặt mấy câu chuyện chẳng đâu vào đâu để bôi xấu bạn? Tất nhiên tôi thừa biết chủ nhân của những trò lố đó chẳng phải ai khác ngoài Gigi, nhưng than ôi, biết vậy thì làm được gì?

Tôi đã chia sẻ nỗi sợ hãi của mình với Siro, cậu ấy khuyên tôi nên tập trung vào việc của mình thì hơn, mọi người luôn đưa ra ý kiến về

mọi thứ, không nên để tâm nhiều đến chuyện đó nữa.

Ok, không bận tâm nữa! Nghĩ vậy, tôi tắt máy tính, xuống bếp nhặt rau cùng mẹ. Trong lúc hai mẹ con đang loay hoay rửa rau và tán gẫu thì chuông cửa reo.

“Ra mở cổng đi Kem.”

“Vâng.”

Tôi vội lau tay bằng khăn sạch rồi chạy ra mở cửa. Đó là một người đàn ông trung niên, hơi thấp bé, gầy quắt queo, đeo kính râm và mặc complet rất ngẫu. Ô, ông ta còn đến đây bằng xe BMW nữa.

“Chào chú. Chú tìm ai ạ?”

“Cho hỏi đây có phải là nhà Hạ Kem không?”

“À vâng đúng rồi ạ. Cháu là Hạ Kem đây.”

Nghe vậy, người đàn ông xúc động gỡ cặp kính râm ra, nhìn tôi chăm chú một hồi rồi mừng rỡ túm lấy hai vai tôi.

“May quá, cuối cùng cũng gặp được cháu!”

“Chú nói gì cơ ạ? Cháu không hiểu?” Tôi bối rối.

“Niềm hy vọng cuối cùng của ta. Trời ơi, cháu có biết là chúng ta đã tìm kiếm cháu vất vả thế nào không?” Vừa nói, chú ấy vừa rung rung nước mắt.

Cái gì thế này? Tự nhiên mọc ở đâu ra “niềm hy vọng cuối cùng của ta” vậy?

Mẹ vẫn bảo phải cẩn thận khi có người lạ đến nhà. Bằng một thủ đoạn lừa lọc khủng khiếp nào đó, họ sẽ đánh bẫy bạn, sau đó đem bạn bán sang Trung Quốc hay bất cứ một nơi xa xôi nào đó đang mất cân bằng giới tính trầm trọng.

Có ba phương án xảy ra. Một là bạn sẽ phải ngâm ngùi làm vợ một tay xấu xí thô thiển già nua nào đó. Hai là bị quẳng vào lầu xanh. Ba là bị bóc lột sức lao động đến mức chỉ còn da bọc xương.

Chú này cũng có vẻ khả nghi lắm. Tuy ăn mặc khá sành điệu, đi xe xịn, nhưng ai biết bên trong đang ngấm ngầm thủ đoạn gì? Nghĩ thế, tôi khẽ gạt tay chú ta ra và lùi lại, định gọi mẹ ra giải quyết.

“Ai đến chơi thế Kem? Mau mời vào nhà đi.” Tiếng mẹ vọng ra từ phòng khách.

“Dạ.”

Thôi thì mời vào vậy. Mẹ ở nhà chắc chú ấy cũng không dám làm gì.

“Có gì chú vào nhà nói chuyện. Đứng ở đây không tiện lắm ạ.” Tôi khoát tay mời.

“Cảm ơn cháu!” Chú ấy vẫn nước mắt lưng tròng, tay cầm chiếc khăn giấy chấm chấm.

Không phải là bạn của mẹ rồi. Bởi vì khi bước vào nhà, mẹ nhìn chú ấy với con mắt rất đổi ngạc nhiên. Nhưng mẹ tôi vốn là một người rất điềm đạm và lịch sự, nên đã mời chú ấy ngồi và còn hỏi:

“Anh uống cafe nhé? Hay bia?”

Rất nhanh, người lạ mặt kia đáp lại:

“Không cần đâu chị. Tôi uống nước lọc được rồi.”

Dường như đã lấy lại bình tĩnh, chú ấy bắt đầu đi vào vấn đề tại sao lại đến nhà tìm tôi.

“Chuyện là thế này. Hạ Kem là một cô bé rất đặc biệt. Chúng tôi muốn tìm cháu từ rất lâu rồi, nhưng tiếc là cơ hội chưa đến. Tuy nhiên hôm qua, trong một lần tình cờ đọc được bài báo viết về cháu, nghe cháu hát, chúng tôi đã hiểu, cháu chính là người chúng tôi tìm kiếm bấy lâu nay.”

Từ từ đã nào! Tôi là người chú ta tìm kiếm bấy lâu nay ư?

Chuyện này cứ giống mấy mô tuýp phim truyền hình dài tập ý. Nhân vật chính là một cô gái xinh đẹp, giỏi giang nhưng nghèo khổ. Bỗng một ngày đẹp trời, cô xuất hiện trên phương tiện thông tin đại chúng. Và rồi mấy hôm sau, một nhóm người đột nhiên đến nhà nói với cô rằng, cô chính là thiên kim tiểu thư của một tập đoàn kinh doanh hùng mạnh, do sự cố gia đình nên đã phải lưu lạc bao năm. Sốc thật đấy! Nhưng rõ ràng là cô ta sẽ đổi đời rồi! Rồi sau đó sẽ là câu chuyện tình yêu ngọt ngào với anh chàng đẹp trai nhà giàu nữa chứ! Á á á...

“Anh có thể nói rõ hơn được không?” Mẹ bắt đầu tò mò.

“Tôi là con trai út của nhạc sĩ An Mạnh. Chị biết ông chứ?”

Trời, vậy ra không phải rồi.

À mà khoan. Nhạc sĩ An Mạnh? Ông nội của anh Kiwi?

“Tôi biết chứ, ông ấy nổi tiếng từ hồi tôi còn bé xíu. Mấy chục năm rồi chứ có ít đâu.” Mẹ nói.

“Cháu cũng biết nhạc sĩ An Mạnh chứ Kem?”

“Dạ, cháu biết.” Tôi rụt rè.

“Không giấu gì chị và cháu. Tôi là An Thông. Bố tôi - tức ông An Mạnh, đang nằm viện. Về lâu về dài khó có thể nói trước được. Tình trạng của ông lúc này giống như lá vàng trên cây, giông tố một chút là có thể lìa cành. Ông vẫn luôn ấp ủ về dự án album cuối cùng, quyết thực hiện nó đến khi sức tàn lực kiệt. Dự án lần này có rất nhiều ca sĩ nổi tiếng góp mặt. Nhưng còn một bài hát nữa, bài hát chính của album mà ông tâm đắc nhất, chúng tôi vẫn chưa thể tìm ra giọng ca nào phù hợp. Chị nghĩ xem, có biết bao nhiêu ca sĩ, bao nhiêu giọng hát nổi tiếng, nhưng chẳng một ai khiến ông ưng ý cả.”

Ngừng một lúc, chú ấy lại tiếp.

“Theo như ông mong muốn, đó sẽ phải là một giọng hát đặc biệt, không quá cao, không quá thấp nhưng lại trong veo như pha lê. Giọng hát này khi cất lên, có thể khiến người nghe cảm thấy hạnh phúc, thoải mái, cảm giác mát lạnh như đang bay bổng trên mây xanh, bao nhiêu mệt nhọc cũng vụt tan biến. Đó chính là mục đích lớn nhất cuộc đời ông, âm nhạc mang đến hạnh phúc cho con người.”

“Vậy ra...?” Tôi ấp úng.

“Thật may mắn biết bao. Hôm qua, sau khi chú xem clip cháu hát và mang đến cho ông xem. Khi nghe xong, ông mỉm cười vui sướng, rồi ngay lập tức rơi lệ, nhắc đi nhắc lại: “Thấy rồi! Rốt cuộc ta đã tìm thấy rồi!” Tối hôm ấy, ông đã dặn đi dặn lại chú, bằng mọi cách phải đưa cháu đến gặp ông. Kem ạ! Cháu chính là tia hy vọng cuối cùng của gia đình chú. Ước nguyện cuối đời của nhạc sĩ An Mạnh sắp được thực hiện rồi. Cháu sẽ giúp chúng ta chứ?”

Nghe đến đây, mẹ tôi khóc. Tôi thấy mắt mẹ đỏ hoe. Mẹ không thích tôi hát hò cho lắm, ngay cả khi tôi được lên báo. Nhưng lần này thì...

“Nhất định rồi! Tôi và nhà tôi đồng ý.”

Thấy vậy, chú An Thông mừng quá, vội chạy tới cầm hai tay mẹ tôi đầy cảm kích.

“Cảm ơn chị nhiều lắm! Chúng tôi tuyệt đối không để cháu Kem chịu thiệt thòi đâu. Còn về việc học tập, chị không phải lo, cháu sẽ đến hăng đĩa vào những buổi chiều rảnh rỗi, nếu cần chúng tôi sẽ thuê gia sư. Cảm ơn chị!”

“Anh đừng khách sáo. Nếu là việc có ích, chúng tôi sẽ ủng hộ cháu chứ không ngăn cấm gì đâu.”

Còn tôi thì ngồi đờ ra ở đó. Tôi thật chẳng bao giờ nghĩ rằng giọng hát của mình lại được chú ý đến như vậy. Tại sao lại không nhỉ? Mang hạnh phúc đến cho mọi người, có lẽ đó là sứ mệnh của tôi.

Sau khi được mẹ đồng ý, chú An Thông chở tôi đến bệnh viện nơi ông An Mạnh đang nằm. Có một cảm giác gì đó rất khó tả. Tôi sắp được gặp vị nhạc sĩ nổi tiếng, con người tài hoa mà tôi vô cùng kính trọng.

Đến nơi, chú An Thông đi trước dẫn đường, còn tôi lẻo đẻo theo sau. Sau tiếng “ding” của thang máy, chúng tôi đi qua khá nhiều phòng bệnh mới tới phòng của ông An Mạnh. Khắp các nơi trong bệnh viện đều có mùi thuốc sát trùng, mùi từ xe đẩy của y tá. Tôi vốn sợ dao kéo, sợ máu, sợ bệnh viện nên cái mùi đặc trưng này quả thực khiến tôi khiếp hãi.

“Đây rồi, vào đi cháu.” Chú An Thông ra hiệu.

Cửa phòng mở, tôi rón rén bước vào. Căn phòng khá nhỏ, có hàng đồng máy móc, dây rợ chằng chịt. Trên chiếc giường bệnh màu trắng toát, có một người đang nằm yên lặng. Hẳn là nhạc sĩ An Mạnh rồi.

Không chỉ vậy, ngồi bên cạnh ông còn có một người nữa. Dáng vẻ cao lớn, trầm tĩnh của người này đã quá đỗi quen thuộc với tôi. Một người mà tôi không hề muốn gặp lại một lần nào nữa, bởi khi gặp anh tôi sẽ chỉ càng thêm buồn mà thôi.

Nghe thấy tiếng cạch cửa, người đó quay lại. Mặt đối mặt.

Dưới ánh đèn mờ ảo nơi phòng bệnh, đôi mắt của người đó ánh lên những tia sáng lạnh lẽo.

Là anh ư, Kiwi...

Không biết từ lúc nào, tôi bỗng co người định chạy trốn.

Nhưng nghĩ lại, cũng không nên cư xử lỗ bịch như vậy, nhất là với người lớn tuổi. Mấy hôm trước, tôi còn tự hứa với bản thân mình rằng khi gặp Kiwi sẽ vui vẻ mỉm cười với anh ấy cơ mà. Cứ coi như người trước mắt mình là nam diễn viên quyến rũ của *Transformer* - Shia Labeouf là được, rất ngưỡng mộ, rất thích nhưng không thể chạm tới.

“Kem, vào đi cháu.” Chú An Thông vỗ nhẹ vai tôi.

“Vâng.” Tôi đáp rồi bước vào phòng bệnh, lễ phép chào ông An Mạnh.

“Ông đợi em khá lâu rồi.” Kiwi nói, nơi khóe mắt anh ánh lên nụ cười thân thiện.

Ồ, tôi đã làm được, dũng cảm nhìn vào mắt anh ấy, mỉm cười. Có gì khó đâu nhỉ? Cái khoản che giấu cảm xúc đối với tôi mà nói thật dễ dàng làm sao.

Nhìn căn phòng không giống một phòng bệnh thông thường cho lắm. Nó đầy đủ tiện nghi, rất sạch sẽ, ngăn nắp. Tường sơn màu sáng, phía trên treo mấy bức tranh nhỏ và khung ảnh gia đình. Bên cửa sổ là hàng dây chậu hoa tươi, cây cảnh xanh mát. Một cây đàn guitar màu hổ phách được đặt cẩn thận phía góc tường.

Cùng lúc ông An Mạnh tỉnh dậy, giọng ông run run.

“Là Hạ Kem đấy phải không?”

“Vâng, con bé đây rồi bố ạ.” Chú An Thông kéo ghế mời tôi ngồi.

Lần đầu tiên tôi được ngắm nhìn vị nhạc sĩ ở khoảng cách gần như thế này.

Trông ông gầy gò, ốm yếu quá, những nếp nhăn đã hằn rõ trên gương mặt dạn dày sương gió. Chắc bệnh tật đã hành hạ ông ghê lắm...

Kiwi chậm rãi đỡ ông ngồi dậy. Bàn tay ông gầy guộc, run rẩy nắm lấy tay tôi.

“Cuối cùng đã tìm thấy cháu! Lần đầu tiên chú An Thông đưa cho ta xem cháu hát, ta đã hiểu, bài hát đó được viết ra là dành cho cháu.

Cháu phải hát nó, nhất định phải hát nó... khụ khụ...”

Chưa kịp nói dứt lời thì một tràng ho dữ dội kéo đến. Kiwi ở bên cạnh không ngừng vuốt ngực xoa dịu cho ông.

“Ông đừng lo! Tuy cháu không phải ca sĩ, nhưng nếu có thể, cháu nhất định sẽ hát.” Tôi vội vàng trấn tĩnh.

“Tốt quá rồi.” Vị nhạc sĩ cười hiền lành.

“Anh biết kiểu gì em cũng nhận lời. Cảm ơn em nhiều lắm, Ice-cream.” Anh ấy vẫn gọi tôi là Ice-cream như trước...

“Không, anh đừng nói thế. Em phải cảm ơn mọi người vì đã chú ý đến em mới đúng.” Rồi tôi quay sang phía ông An Mạnh. “Cháu chỉ sợ... cháu làm không được, khiến ông phải thất vọng.”

“Haha.” Vị nhạc sĩ bật cười thành từng tiếng khô khốc. “Ta tin vào sự lựa chọn của mình, và ta tin rằng cháu sẽ làm được. Ở cháu có cái gì đó rất mộc, rất hồn nhiên, chân thật, không hề bị chi phối bởi kỹ thuật. Ta thích điều đó, hoang dã, nhưng lại không hoang dại. Cách cháu hát rất nhẹ nhàng, bay bổng như sương khói, vừa mát lạnh, lại vừa ấm áp. Cháu... có thể hát cho ta nghe được không?” Ông nhìn tôi triu mến.

“Ngay bây giờ ạ?” Tôi lắp bắp.

“Đừng ngại, Kem. Mọi người đều yêu thích giọng hát của cháu.” Chú An Thông đứng dậy, đem cây đàn guitar ở góc tường đến cho tôi rồi ngồi xuống chờ đợi.

“Chắc chắn rồi ạ! Cháu sẽ hát.”

Đón lấy cây đàn guitar từ tay chú An Thông, tôi nhẹ nhàng đặt nó lên đùi và chơi thử.

Ôi trời... là LakeWood của Đức! Run quá đi mất, nó - cây guitar này đáng giá cả gia tài đấy!

“Âm thanh tuyệt lắm ông ạ!” Tôi reo lên thích thú. Làm sao có thể không sung sướng khi được chạm tay vào guitar LakeWood cơ chứ. Xem này, chất gỗ làm đàn mới dày, chắc chắn và nhẵn nhụi làm sao. Nó tuyệt vời tới mê hồn, từ hình dáng cho đến âm thanh!

“Ta mua nó cách đây hai năm, trong một lần sang nước ngoài lưu diễn. Nếu cháu thích, cứ giữ lại mà chơi.”

“Ồ không! Ý tốt của ông cháu rất cảm ơn. Nhưng cháu đã có một cây ở nhà rồi ạ, nó cũng rất tốt.” Tôi vội vã xua tay.

Không để mọi người chờ lâu, tôi bắt đầu dạo nhạc và hát, bằng tất cả trái tim, tâm hồn của mình, một cách say sưa. Tôi yêu việc này. Cảm giác có người đang chăm chú dõi theo mình hát khiến tôi hạnh phúc.

Tôi hát những bài hát tự mình viết. Lần này không phải bài hát nào vui tươi, mà nó khá buồn, sâu lắng, thêm vào đó chút lãng mạn. Ông An Mạnh, chú An Thông tỏ ra rất hài lòng và thích thú, họ cứ gật gù mãi.

Chợt, tôi nhìn về phía anh Kiwi, và thấy anh ấy cũng đang chăm chú nhìn mình. Dù tôi có cố gắng thuyết phục bản thân là mình chỉ yêu mến, ngưỡng mộ anh ấy thôi. Nhưng chẳng hiểu sao khi bắt gặp ánh mắt của Kiwi, tôi lại thấy trái tim mình rạo rực.

Âm nhạc chấp cho chúng ta một đôi cánh. Đôi cánh diệu kì và xinh đẹp...

Không gian xung quanh lúc này không còn là phòng bệnh nhỏ bé nữa, không còn bó hẹp bởi bốn bức tường, mà mở rộng ra khắp mọi phía, trải dài đến vô tận.

Trong tích tắc, tôi thấy mình đang đứng giữa cánh đồng hoa oải hương thơm nồng nàn, rộng đến mênh mông, từng bông hoa nhỏ màu tím phớt khẽ lung lay, ngả nghiêng trong gió. Nắng trong vắt như thủy tinh, hiền hòa buông xuống mơn trớn những khóm hoa.

“Anh Kiwi!” Tôi chợt reo lên.

Anh ấy đang đứng trước mắt tôi, rất thật, rất đẹp đẽ, hơn cả một giấc mơ, với đóa hoa oải hương ngào ngạt trên tay.

“Ice-cream!”

Dưới ánh mặt trời rực rỡ, Kiwi bước từng bước đến bên, rồi anh ngắt lấy vài bông hoa, nhẹ nhàng gài nó lên mái tóc nâu dài của tôi, ánh mắt chan chứa yêu thương.

Không hề chần chừ, tôi giữ lấy bàn tay Kiwi, áp nó lên má. Nụ cười của anh rạng ngời hơn cả ánh mặt trời nóng bỏng. Nó khiến tôi tan chảy, cứ thế tan ra, chậm chậm như ly kem mùa hạ.

Bộp bộp.

Bài hát kết thúc, tiếng vỗ tay của mọi người khiến tôi bừng tỉnh, trở về với hiện tại.

“Thật chẳng còn gì để nói!” Nhạc sĩ An Mạnh xúc động lên tiếng.

“Cháu không chỉ hát, mà còn cảm nhận, trôi dạt trong bài hát đó nữa.

Cảm xúc của cháu cuộn cuộn mà hiền hòa như dòng nước. Rất tự nhiên, rất sống động! Ta... thực sự đã bị cháu thuyết phục rồi.”

“Cảm ơn ông!” Tôi mừng rỡ trao cây đàn lại cho chú An Thông.

Ở đầu bên kia, Kiwi không thốt nổi lời nào, anh ấy cứ nhìn tôi ngạc nhiên như vậy.

Giá như Kiwi biết được rằng, bài hát chưa đặt tên mà tôi vừa hát là dành riêng cho anh ấy. Nhưng thôi, có lẽ việc này không cần thiết. Chỉ mình tôi biết, vậy là đủ.

“Kiwi này, cháu và Kem học cùng trường đúng không?” Ông An Mạnh quay sang hỏi.

“Dạ vâng. Bọn cháu học cùng trường Isaac Newton, em ấy kém cháu một lớp.” Kiwi đáp.

“Tốt quá rồi! Từ nay trở đi, cháu phải giúp ông để mắt đến con bé đấy. Kem bây giờ cũng giống người trong nhà. Kem à, có gì khó khăn cháu cứ nói với Kiwi, nó sẽ thay ông giúp đỡ cháu!”

“Vâng ạ.” Tôi bối rối. Trời ạ. Tự nhiên ông lại nói thế, lại còn người trong nhà nữa. Cháu bắt đầu ngượng rồi đấy.

“Ông yên tâm, cháu sẽ để mắt đến Kem.” Kiwi vui vẻ đáp.

Cách anh ấy nói, từng câu từng chữ đều khiến tôi có cảm giác rất tin tưởng, rất vững chãi.

“Kem này?”

“Dạ?”

“Trước khi bắt tay vào thu âm ca khúc quan trọng này, cháu sẽ có khoảng thời gian hai tuần làm việc với những chuyên gia hàng đầu về thanh nhạc. Ta rất thích giọng hát của cháu, nhưng làm gì cũng cần có sự chuẩn bị kĩ càng. Được rèn luyện, hướng dẫn chu đáo, ta tin cháu sẽ ngày càng hoàn thiện hơn. Hai tuần, cháu thấy thế nào? Có hơi lâu không?”

“Dạ không ạ.” Tôi lắc đầu.

“Tốt rồi! Vậy mỗi buổi chiều rảnh rỗi, cháu sẽ đến nhà ta học thanh nhạc. Kiwi, thời gian tới thỉnh thoảng cháu hãy đến thăm ông. Cháu ở nhà chú ý đến việc học của Kem, có gì khó khăn thì giúp đỡ nó. Hy vọng của ta, danh dự và niềm tự hào cuối đời của ta, đặt cả vào các cháu đấy... khụ... khụ...”

Nói rồi ông lại ho dữ dội. Chú An Thông vội đem nước đến cho ông uống.

“Bố nằm nghỉ đi. Chuyện này cứ để con lo là được rồi.”

“Ừ...” Ông An Mạnh nằm xuống mệt nhọc.

“Ông ơi, vậy ông nằm nghỉ đi nhé. Ông đừng lo, chúng cháu sẽ không làm ông thất vọng đâu.” Kiwi kéo chăn đắp cho ông, rồi khẽ ra hiệu cho mọi người ra ngoài.

Cửa phòng đóng lại, tôi, Kiwi cùng chú An Thông bước ra hành lang bệnh viện trò chuyện.

“Chú An Thông, cho cháu mạn phép hỏi, bệnh của ông là bệnh gì vậy? Có nặng lắm không ạ?”

Nghe hỏi vậy, chú An Thông buồn bã thờ dài.

“Là ung thư phổi, giai đoạn cuối rồi cháu ạ.”

Giai đoạn cuối? Nhớ lại gương mặt gầy gò của ông vừa nãy mà tôi không khỏi đau lòng.

Tuy không phải người thân quen gì, nhưng từ khi gặp ông, tôi bỗng có cảm giác rất gần bó, gần gũi như thể ông là người thân của mình vậy. Hẳn ông đã phải chịu đựng những đợt hóa trị, xạ trị, rồi các loại thuốc giảm đau kinh khủng lắm...

“Đừng suy nghĩ nhiều Kem ạ, việc của cháu lúc này là chăm chỉ rèn luyện. Dù không thể giúp ông sống mạnh khỏe, nhưng được nhìn thấy ông hạnh phúc là gia đình chú mãn nguyện lắm.”

“Vâng.” Tôi ghen ngào.

“6h chiều rồi. Hai cháu về trước đi, nghỉ ngơi, ăn cơm rồi còn bài vở nữa. Chú ở đây với ông được rồi. Kiwi chở Kem về giúp chú nhé?”

“Vậy bọn cháu về trước đây. Khi nào rảnh cháu sẽ đến.” Kiwi nói.
“Ta về thôi Ice-cream.”

“Vâng. Cháu chào chú An Thông.”

Nhanh chóng, tôi và Kiwi rời khỏi bệnh viện. Hai bọn tôi đi song song với nhau, Kiwi vừa đi vừa cho tay vào túi áo, bộ dạng rất thoải mái, thong thả. Suốt quãng đường ra nhà để xe, trong thang máy, cả hai đều im lặng. Chắc chuyện cuốn sổ ngu ngốc lần trước khiến anh ấy cảm thấy khó xử.

Vào trong xe, Kiwi quay sang thắt dây an toàn cho tôi. Lúc chạm nhẹ vào người anh ấy, mùi hương kì lạ trên áo Kiwi khiến tôi ngừng thở. Một mùi hương dịu nhẹ nhưng mạnh mẽ, nam tính và cuốn hút.

Gì thế này, sao mình lại có cái cảm giác chết tiệt này nhỉ? Oi không được, phải tổng khứ nó ngay lập tức ra khỏi đầu!

Thế là tôi cứ niệm đi niệm lại câu: “Anh ấy là Shia Labeouf! Anh ấy là Shia Labeouf!” cả n lần.

Có vẻ tốt hơn đấy. Dù cho cả hai đối với tôi đều rất hot, nhưng nếu là thần tượng Shia thì tôi sẽ không còn cảm giác đó nữa.

“Anh Shia này.” Tôi bâng quơ lên tiếng phá vỡ sự tĩnh mịch trong xe.

Ui chết! Câu thần chú ấy khiến tôi bị lậm rồi!

“Em nói gì cơ? Shia?” Kiwi khó hiểu.

“À không, ý em là, anh Kiwi.” Tôi tự đập vào trán mình một cái. “Em biết mình không phải ca sĩ chuyên nghiệp, cũng không chắc sẽ làm tốt như ông mong đợi. Nhưng em sẽ cố gắng hết mình! Nhất định!”

Tôi giờ nắm tay lên, bưng bưng quyết tâm. Kiwi thấy vậy liền bật cười:

“Ừ. Anh tin em nhất định sẽ làm được. Anh sẽ ở bên cạnh giúp đỡ em.” Kiwi vừa nói vừa lái xe.

Anh-sẽ-ở-bên-cạnh-giúp-đỡ-em.

Rất chậm rãi. Rất bình thản.

Câu nói ấy khiến tâm hồn tôi chực bay vút ra ngoài cửa xe.

“Cảm ơn anh.” Tôi ngại ngùng cúi đầu xuống. “Em xin lỗi vì chuyện lần trước... về cuốn sổ.”

“Xin lỗi gì cơ? Đó đâu phải lỗi của em. Anh phải xin lỗi em mới đúng, lẽ ra anh nên ngăn không cho Antony đọc nó. Em không có lỗi gì hết.”

“Chuyện đó... đúng là em rất yêu mến, ngưỡng mộ anh, không hề có gì khác cả.” Haizz, lại bắt đầu tự lừa dối bản thân mình.

“Anh hiểu. Em đừng nghĩ ngợi gì nhiều. Anh... cũng rất quý mến em.”

“Hơ... ồ, anh nhìn kìa, cửa hàng ốc! Lâu rồi em chưa đến đó ăn. Trông hấp dẫn quá!” Tôi vờ chỉ tay ra ngoài đánh trống lảng.

“Ốc?”

“Vâng. Mùa đông ăn ốc luộc tuyệt lắm! Cửa hàng đó không chỉ bán ốc không đâu, còn có khoai tây chiên, nem chua rán, quẩy nóng... ôi chao.”

Kittt!

Đột nhiên Kiwi dừng xe lại.

“Em nói em thích ăn ốc?” Kiwi hỏi rất nghiêm túc.

“À ừm... sao ạ? Sao anh dừng xe vậy?” Tôi rụt rè.

“Chúng ta vào đó ăn đi. Anh cũng đói rồi.” Kiwi nhìn tôi cười híp mắt.

“Anh nói sao cơ ạ? Vào đó?”

“Ừ?”

Nghĩ lại, chuyện này cũng thật kì quặc. Kiwi đi xe hơi thể thao, ăn mặc sang trọng thế này mà lại vào hàng ốc ăn, rồi xì xụp xì xụp. Có hơi hài hước không nhỉ?

“Xuống xe đi. Nghe em nói thì chắc khá là ngon đây.”

Không để tôi kịp từ chối, Kiwi đã mở cửa xe và kéo tôi ra ngoài. Bọn tôi bước vào cửa hàng ốc bé xiu có cái biển đèn ne-on rất bắt mắt: “A, đây rồi! Ốc luộc cô Lan!”

“Chào cô, cháu đến ăn ốc!” Tôi tươi cười hơn hờ chọn bàn tí trong cùng, kéo ghế ra mời Kiwi ngồi. Anh ấy có vẻ khá cao lớn so với cái ghế nhỏ xiu nơi đây.

“Cho cháu hai bát ốc vừa to vừa nhỏ, một đĩa khoai tây chiên bơ, một đĩa nem chua rán, hai đĩa quẩy nóng.” Tôi í ới.

“Có ngay! Chờ cô chút.”

Tôi xoa xoa hai tay vào nhau cho đỡ lạnh. Còn Kiwi thì ngó ngó nghiêng nghiêng nhìn khắp quán trông thật buồn cười.

“Anh chưa ăn ốc luộc bao giờ hả?”

“Anh chưa ăn.” Kiwi nhún vai.

“Nem chua rán? Quẩy nóng?”

“Cũng chưa nốt.”

“Sao cái gì anh cũng chưa ăn vậy? Học sinh ở đây ai cũng thích ăn mấy món này lắm!”

“Không sao. Chưa ăn thì hôm nay ăn. Sau này ăn. Còn nhiều cơ hội mà.”

“Ừm.” Tôi gật gù.

Đột nhiên, Kiwi nắm lấy tay trái của tôi và lật ngửa nó lên. Từng ngón tay anh ấy miết lấy đầu ngón tay chai sạn vì chơi đàn guitar của tôi. Như có một luồng điện xẹt qua, tôi vội rút lại ngay.

“Hầu hết bàn tay của những người chơi guitar đều như vậy.” Tôi giải thích.

“Ừm.”

“Nó khá xấu xí. Nhưng em rất tự hào vì nó. Có chai sạn, có xấu xí thì mới chạm được tới cái đẹp, mới có được Kem của ngày hôm nay. Mất mát một chút cũng đáng.”

Vừa kịp lúc các món yêu thích của tôi được bê ra. Chà, thơm ngon, nóng hổi ghê!

“Để em hướng dẫn anh cách ăn nhé?”

“Okay.”

Nói rồi tôi cầm miếng kim loại hình tam giác nhọn trên tay, bắt đầu dạy Kiwi cách dùng.

“Miếng hình tam giác này thần kì lắm nhé. Nó có thể xuyên khoai tây, nem chua rán, cũng có thể dùng để ăn ốc nữa.”

Kiwi nhìn và cũng làm theo.

“Thú vị thật!” Anh ấy reo lên.

Sau đó, tôi cho một chút ớt vào bát nước chấm.

“Ý, anh làm cái gì vậy?” Tôi nhảy dựng lên.

“Lấy ớt?”

“Sao anh cho cả thìa to tương thế? Nó là ớt nguyên chất đấy, cay lắm!”

“Không sao, anh ăn cay được mà.” Kiwi cười hì hì rồi bắt đầu ăn thử miếng ốc đầu tiên.

“Nhưng nó cay lắm...” Tôi ra sức khuyên can.

Đúng như dự đoán, vị cay của nó đã khiến Kiwi đỏ bừng cả mặt. Nước mắt anh chảy giàn giụa trông đến khổ sở. Nhưng anh ấy vẫn cứ lì lợm tiếp tục.

“Không sao... rất ngon mà!”

“Anh có chắc không?” Tôi phải hỏi lại thêm lần nữa.

“Ừ, chắc mà.”

Tôi tự nhủ rằng khả năng ăn cay của Kiwi thật cao cường, hơn cả ông nội nhiều lần. Bữa cơm nào ông cũng ăn kèm hết cả một quả ớt. Cứ tưởng ông là thiên hạ đệ nhất ăn ớt rồi, hóa ra còn có người siêu hơn ông!

Nhưng tôi đã đoán trật lất.

Tạm biệt cửa hàng “A, đây rồi! Ốc luộc cô Lan!”

Chỉ một lúc sau, chúng tôi bước ra khỏi quán kem gần đó, mỗi đứa hai tay hai cây kem ốc quế, ăn hết sức nhiệt tình.

Có một điều hài hước xảy ra sau đó là tôi tình cờ gặp Gigi cùng mấy đứa nữa đang bước ra khỏi shop thời trang. Trên tay họ là một đồng túi xách các loại, hớn hờ cười nói vui vẻ.

“Chào các cậu.” Tôi dừng lại và mở lời đầy thân thiện dù chẳng hề ưa gì mấy cô nàng này.

Gigi lúc đó đang bận trò chuyện rôm rả, nhìn thấy tôi, cả đám cùng đứng khựng lại, tròn xoe mắt.

“Bạn em hả?”

“Vâng, là bạn cùng lớp.” Tôi đáp lại Kiwi.

“Chào các em.” Kiwi khẽ nghiêng đầu chào lịch sự.

“Chào... chào anh!” Gigi lấp ba lấp bắp, và mắt cô nàng thì cứ dán chặt vào anh ấy không rời.

Chà, chuyện này tôi biết mà. Bạn nhớ không, tôi đã có vài lần nói về việc Kiwi là mục tiêu được yêu thích và săn đuổi hàng đầu của trường Isaac Newton. Hầu hết bọn con gái đều chết mê chết mệt anh ấy.

“Ừm... bọn mình phải về bây giờ, đi trước nhé!”

Nói rồi tôi cùng anh Kiwi lên xe ra về, còn Gigi thì cứ đứng ở đó, há hốc mồm kinh ngạc.

Thật lòng mà nói, ngày trước khi đi bên cạnh anh ấy, nhìn thấy thái độ bức bối của hội Gigi, tôi hả hê lắm. Việc này chẳng khác nào chọc tức cô nàng. Nhưng bây giờ, tôi chẳng còn thấy thú vị chút nào nữa.

Nếu là trước đây, tôi sẽ ước được ngồi trong xe của Kiwi mãi như thế này. Nói chuyện với anh ấy mới thú vị làm sao. Kiwi rất thông minh, hiểu biết rộng nhưng lại rất hài hước, anh ấy cứ khiến tôi cười mãi. Bọn tôi tám chuyện về mọi thứ, về sự ấm lên của Trái Đất, về ngày tận thế năm 2012. Kiwi nói rằng ngày tận thế sẽ không thể xảy ra bởi vì lọ thuốc nhỏ mắt của anh ấy ghi hạn sử dụng đến tận năm 2014 cơ. Rồi thì album mới của Britney Spears, thật tuyệt là Kiwi cũng rất yêu thích Brit, hay về một vài bộ phim hay ho trên tivi.

Nhưng Kem của hiện tại đã bắt đầu có sự thay đổi. Tôi không muốn ngồi mãi như thế này. Tôi muốn tạm biệt Kiwi thật nhanh, chạy về nhà, chui vào phòng tắm ngâm mình trong làn nước nóng. Ngay cả tiếng loạt xoạt của chiếc áo khoác Kiwi đang mặc cũng ám ảnh tôi ghê gớm. Anh ấy đáng yêu, thân thiện và ngọt ngào quá, càng như vậy tôi lại càng khó xử.

“Bye anh Kiwi!” Đến nơi, tôi đeo túi xách lên, ra ngoài và đóng rầm cửa xe lại, mau chóng chạy vào nhà.

“Bye Ice-cream!” Kiwi nói vọng theo, nhưng tôi cứ lao đi, vờ như không nghe thấy.

Tôi bắt đầu có cảm giác việc này thật sai trái. Hẳn rồi, tôi không thể nào thích một người chỉ vì bề ngoài của anh ấy, càng không thể thêm cái lý do “hầu hết các cô gái đều như thế” được.

Ahhh! Sao mà lại đau khổ thế này cơ chứ!

Vừa bước chân vào nhà, tôi đã bị chị Sam dọa cho một mẻ hết cả hồn.

Bụp bụp bụp!

Một tràng âm thanh liên hoàn bất ngờ đập ngay vào tai, kèm theo đó là hàng loạt các miếng giấy đủ màu sắc lấp lánh bay vút ra từ cái ống pháo giấy của chị ấy.

Tôi phải nói thêm bao nhiêu lần với Sam là đừng có mà nổ mấy cái thứ này, nó sẽ dính hết cả lên tóc, và có khi còn chui tọt vào mũi hay miệng nữa.

“Gì thế chị Sam?” Tôi lắc lắc đầu rồi lấy tay gạt chúng đi.

“Chúc mừng Kem sắp trở thành ngôi sao ca nhạc!” Sam hí hửng reo lên.

“Hả? Ngôi sao ca nhạc?”

“Ừ, em gái chị tài ghê, còn được hăng đĩa của nhạc sĩ nổi tiếng mời hát nữa chứ! Hú hú!”

Ôi trời ạ.

Tôi để chị Sam tiếp tục hí hửng, không bình phẩm thêm gì, mệt mỏi lên phòng tắm qua rồi xuống dọn cơm với mẹ.

“Thế nào rồi Kem?” Mẹ vừa hỏi vừa vờ tay lên tủ bếp lấy lọ hạt tiêu.

“Con nhận lời với ông An Mạnh rồi mẹ ạ. Từ mai, con sẽ đến phòng tập nhà ông ấy luyện giọng, khoảng hai tuần sau thì bắt tay

vào thu âm.”

“Thế bệnh tình của ông ấy sao rồi?”

“Trông ông có vẻ yếu lắm. Nhưng ông rất hiền và tốt bụng.” Tôi ỉu xiu.

Chợt tôi nghe thấy tiếng mẹ thở dài.

“Kem này.” Bố từ phòng khách bước vào bếp.

“Dạ?”

“Con lớn rồi, nên bố mẹ cũng không khắt khe với con nữa. Bố đồng ý cho con đi hát hay luyện giọng gì gì đó, nhưng phải biết cân bằng với thời gian học ở nhà cũng như trên lớp, nhớ chưa?”

“Vâng, cảm ơn bố!” Tôi mừng rỡ.

Vậy là lần này cả nhà đều ủng hộ mình, thật tốt quá đi!

Sáng hôm sau.

“CÁI GÌ CƠ? NHẠC SĨ AN MẠNH?” Chưa kịp nghe tôi nói hết, My đã hét ầm cả lên.

“Yên nào My!” Tôi vội lấy tay bịt miệng cậu ấy lại, dù gì thì đây cũng là sân trường Isaac Newton.

“Ừ ừ.” My gật đầu. “Không thể tin nổi!”

“Mình cũng vậy.” Tôi tiếp tục rảo bước.

“Vậy là cậu sắp trở thành ca sĩ rồi. Không phải ai cũng được ông nhạc sĩ đó chú ý đâu.”

“Ừ, mình biết. Nhưng cậu nói xem, mình có thực sự đặc biệt như thế không?”

“Chắc chắn rồi, Kem.”

“Chiều nay mình đến nhà ông ấy luyện thanh nhạc. Cái khoản này chắc mình tẹt lắm.” Tôi thở dài đánh sụt.

“Ồi dào, đừng lo lắng quá. Có gì đâu nhì, chắc lại mì mi mí mi mì, mò mò mó mò thôi. Ha ha, nghĩ đến đã thấy thú vị rồi!”

Rồi My hăng giọng một cái, rướn cao cổ lên, bắt đầu mì mí mi rõ là hài hước.

“Chưa chuẩn đâu, hai tay cậu phải ôm bụng nữa. Mấy người tập hát đều làm thế. Ha ha ha!” Đoạn, cả tôi và My đều cười vang.

Vừa bước chân vào cửa lớp, Gigi đã đứng sẵn ở đó và dang tay ra chặn tôi lại.

“Cho mình hỏi cậu một chút, được không?” Gigi lên tiếng rất dịu dàng.

“Ừm. Cậu hỏi đi.”

“Rốt cuộc cậu và Kiwi là gì của nhau vậy? Cậu là bạn hay bạn gái anh ấy thế?” Dẫn đo mãi, cuối cùng cô nàng cũng lên tiếng.

Nhìn gương mặt thành khẩn của Gigi, tôi thực sự chẳng muốn chọc cô ấy thêm chút nào nữa.

“Là bạn bình thường thôi, không có gì cả.”

Nghe đến đây, Gigi rạng rỡ hẳn ra, mỉm cười đắc ý quay lại nói với mấy đứa con gái khác.

“Thấy chưa, mình bảo rồi mà. Trước đến nay anh ấy vẫn độc thân.”

“Không hẳn đâu, anh ấy có bạn gái rồi.” Không hiểu sao tôi lại thốt ra được mấy câu ấy một cách hết sức bình thản.

“Hả?” Đúng như dự đoán, tất cả bọn con gái đều ồ lên.

“Cậu có đùa không thế Kem, bạn gái của anh ấy là ai cơ?” Gigi đứng phắt dậy, chống hai tay lên bàn.

“Không đùa đâu. Cô ấy đâu có học trường mình, nên các cậu không biết là phải.” Nói rồi tôi chuồn lẹ về chỗ, bỏ lại Gigi cùng hội bạn đang thất vọng tràn trề.

Nghĩ lại, mình có hơi nhẫn tâm quá không nhỉ? Tự nhiên vui dập hy vọng đang nhen nhóm của bọn họ. Nhưng thôi kệ, đó là sự thật mà, chẳng có gì sai trái khi nói ra sự thật cả. Vớ lại, tôi thấy vô cảm với chuyện này.

Kiwi có bạn gái hay cái quái gì đi nữa là chuyện riêng tư của anh ấy, không liên quan đến tôi. Từ giờ trở đi, không-liên-quan-đến-tôi-nữa!

Có thể chứ, phải lạnh lùng dứt khoát mới đúng là phong cách của Kem.

Kiwi, từ giờ trở đi, em sẽ không quan tâm đến anh nữa. Anh là gì chứ? Là trái kiwi xanh tươi chua chua mát mát? Tốt thôi, em sẽ bỏ anh vào máy xay và trộn anh cùng món kem vani.

Đang lúc hào hứng, sung sướng vì sự thay đổi xuất sắc của mình thì tôi bỗng thấy Kiwi trong bộ đồng phục siêu cool của Isaac Newton, vai khoác chiếc túi xách da màu nâu sáng đi qua hành lang lớp học. Nhìn thấy tôi qua cửa kính trong suốt, Kiwi vui vẻ nở nụ cười rạng rỡ, rất thu hút và lịch lãm.

Trong giây lát, tất cả hết như một thước phim quay chậm, tôi thấy mình ngừng thở và nghe được cả tiếng tim đập thình thịch.

Kem đã thất bại toàn tập.

Tại sao chứ? Tại sao anh cứ xuất hiện cool như vậy hả!!!

3h chiều. Tôi đã có mặt trước cổng nhà ông An Mạnh.

Ra mở cửa là cậu nhóc Antony. Nhìn thấy nó, tôi bỗng chẳng còn cảm giác tức giận vì nó đã đọc cuốn sổ của tôi cả.

“Chị Kem!” Cậu bé reo lên.

“Chào Antony!”

Nhìn kĩ cậu nhóc tôi mới thấy, trông nó đáng yêu nhưng không giống cậu bé 13 tuổi chút nào. Thực tế nó lớn hơn như vậy, cao hơn tôi một cái đầu, và... giống một anh chàng 16 tuổi hơn.

Antony giúp tôi dắt xe rồi đóng cổng lại. Cậu bé dẫn tôi qua phòng khách, lên cầu thang và đi qua nhiều căn phòng mới tới nơi luyện giọng.

“Cô Thảo Vy sẽ hướng dẫn chị.” Antony nói và khẽ mở cánh cửa căn phòng kiểu châu Âu rộng lớn. Trông căn phòng thật sáng sủa, thoáng đãng với những tấm rèm cửa thướt tha sang trọng, những tác phẩm hội họa có vẻ như từ thời Phục hưng, một bình hoa hồng vàng bằng pha lê đặt chính giữa những kệ sách ngăn nắp, sống động.

Chợt âm thanh mềm mại của đàn piano từ bên trong phát ra, xen vào đó là giọng hát cao vút của ai đó.

“Từ từ đã Antony.” Tôi ra hiệu cho cậu bé chưa vào vội.

Chúng tôi đứng bên mép cửa, nhìn vào trong phòng, nơi có người đang chơi piano và cô ấy còn hát nữa.

Giọng hát trong trẻo, đầy kĩ thuật, khi hiền hòa, khi dữ dội.

Đó là một cô gái mặc váy trắng, mái tóc đỏ rực ánh lên những tia sáng lấp lánh. Cô ấy ngồi bên cây đàn piano, đôi bàn tay lướt trên những phím đàn một cách rất tự nhiên, đầy say mê.

Ôi Chúa ơi!

Âm vực của giọng hát này... phải thuộc đến quãng 7, quãng 8.

Cô ấy hẳn là...

“Chị ấy là Mai Linh, gương mặt triển vọng mà ông em đã dày công đào tạo từ nhỏ đó chị.”

Ra là cô ấy. Tôi sững sờ trong giây lát.

“Chị Mai Linh có giọng ba quăng tám.” Antony thêm vào.

Và lần này thì tôi sốc thật sự.

Ba quăng tám? Ôi thánh thần ơi, khủng khiếp quá.

Cô ấy hẳn sẽ rất nổi tiếng, có thể không phải hôm nay, ngày mai, nhưng chắc chắn trong một tương lai không xa.

Tôi không thể tin nổi vào mắt mình, cô bạn xinh đẹp mà tôi từng gặp trước kia, người nói với tôi rằng cô ấy là bạn gái Kiwi, có giọng hát ba quăng tám, và còn chơi piano rất thành thạo nữa. Bỗng nhiên tôi thấy mình nhỏ bé quá đỗi.

“Ai thế này?”

Tôi cứ đứng đó đờ người ra, mãi đến khi Mai Linh phát hiện ra và lại gần.

“Chị ấy là Kem.” Antony nhanh nhẩu.

“À chị nhớ ra rồi, bạn của anh Kiwi. Thảo nào trông quen quen. Rất vui được gặp bạn!” Mai Linh chìa tay ra bắt tay với tôi.

“Ừ ừm... mình cũng vậy.”

“Ông đã chọn chị Kem đấy chị Mai Linh!”

“Sao, chọn gì cơ?” Nghe Antony nói vậy, đang vui cười bỗng dưng Mai Linh nhúm mày.

“Giọng hát chính cho album mới.”

Tôi không chắc nữa, nhưng hình như lúc này đây, một tia chớp bắt đầu lóe sáng nơi đôi mắt Mai Linh và giông bão quanh đó bắt đầu nổi lên ầm ầm. Không còn một chút thân thiện nào nữa, Mai Linh quay sang nhìn tôi hằn học, cái nhìn đầy tuyệt vọng.

“Antony, em nói sao cơ, giọng hát chính?” Cô ấy như bị mắc nghẹn, không thành lời nổi.

“Vâng. Ông đã quyết định rồi, từ giờ chị Kem sẽ đến đây tập cùng cô Thảo Vy.”

Có gì đó không ổn. Ít nhất là từ cô gái này.

“KHÔNG ĐỜI NÀO!” Cô ấy gất lên, run rẩy lùi lại phía sau.

“Chị sao vậy?”

“Không đời nào... không...” Mai Linh bắt đầu cười rời rạc. “Cô không thể có nó, bài hát đó là của tôi... không thể nào!”

“Bình tĩnh nào chị Mai Linh!” Antony chạy lại gần và ngay lập tức bị Mai Linh hất phăng ra.

“Các người đang chơi trò gì vậy? Đang đùa tôi có đúng không?”

Tôi sợ hãi không dám nói gì, co mình lại nơi cánh cửa. Như hiểu ra điều gì, Antony bèn đứng đó yên lặng.

“Đi, đi với tôi.” Mai Linh giận dữ kéo lấy tay tôi lôi ra khỏi phòng.

“Đi đâu cơ?” Tôi cố gỡ bàn tay cô ấy ra, nhưng bất lực.

“Làm rõ chuyện chết tiệt này. Tôi không tin người được chọn lại là cô. Không đời nào, cô hiểu không?” Mai Linh hét lên. “Tôi sẽ đưa cô đến bệnh viện ông đang nằm và hỏi rõ xem rốt cuộc là thế nào? Ông đã nhầm lẫn rồi! Người đó phải là tôi, bài hát đó là dành cho tôi! Tôi đã chờ nó quá lâu, quá lâu rồi cô biết không?”

“Bỏ chị ấy ra, Mai Linh!” Antony chạy theo.

Cô ấy rõ ràng không nghe thấy gì, sự bức bối và giận dữ của Mai Linh trút hết lên cổ tay tôi, nó khiến tôi đau rát.

“Buông tay Ice-cream ra!”

Bỗng một giọng nói lạnh lùng quen thuộc cất lên từ phía sau. Cùng lúc bàn tay anh ấy nắm lấy tay tôi kéo lại.

Rất mạnh mẽ, rất ấm áp.

“Để yên đi Kiwi! Em cần phải biết chuyện gì đang xảy ra!” Mai Linh nức nở quay lại, và cảm xúc mãnh liệt của cô ấy cuối cùng đã trào ra bằng những giọt nước mắt. Cùng lúc Mai Linh buông tay, Kiwi vội kéo tôi sát về phía anh ấy.

“Anh xin lỗi. Nhưng ông quyết định rồi, Mai Linh. Không ai thay đổi được ông đâu.”

“Quyết định? Từ khi nào? Tại sao em lại không biết?”

“Từ hôm qua.” Kiwi bình thản đáp lại.

Khác với thái độ giận dữ khi trước, lần này thì Mai Linh ôm mặt khóc nức lên thành từng tiếng trước mặt tất cả chúng tôi. Hẳn cô ấy buồn và thất vọng lắm. Không hiểu sao, tôi bỗng thấy mình có lỗi, mình thật là xấu xa. Xét về mọi khía cạnh, về ngoại hình, giọng hát, kĩ thuật, cô ấy hơn tôi hoàn toàn. Vậy tại sao không chọn cô ấy?

Trong bộ váy trắng, trông cô ấy càng thêm yếu đuối và mỏng manh. Đột nhiên, Kiwi khẽ buông tay tôi ra, bước lại gần Mai Linh.

“Đừng khóc nữa, Mai Linh.” Rồi Kiwi cúi xuống lấy tay gạt những giọt nước mắt đang lăn trên gương mặt xinh đẹp kia.

Không chần chừ gì, cô ấy ôm chầm Kiwi, thật chặt.

Một thoáng sửng sờ, nhưng rồi Kiwi cũng vòng tay ôm lại.

“Anh có hiểu cảm giác của em lúc này không?” Cô ấy thì thầm trong tiếng nức và vùi mình vào bờ vai ấm áp của Kiwi.

“Anh hiểu.” Kiwi thở dài.

Tất cả những việc này... đang diễn ra trước mắt tôi. Rất thật, rất sống động.

Phải rồi, Mai Linh là bạn gái của anh ấy mà, chuyện này thật quá đổi bình thường. Và lại, tôi cũng đâu có tình cảm gì với Kiwi đâu.

Nhưng sao tôi lại thấy khó thở như này nhỉ? Cảm giác như... có ai đó đang bóp chặt lấy trái tim mình vậy. Ước sao tôi có thể biến mất khỏi nơi đây.

Nhưng có một điều kì lạ là, mặc dù muốn vậy, mặc dù có thể bỏ chạy, nhưng tôi lại không hề nhúc nhích. Cứ đứng đó hệt như bức tượng đá vô hình. Đối diện với tất cả.

“Để anh đưa em về.” Kiwi lên tiếng, phá vỡ bầu không khí âm u đang bay lơ lửng trên đầu tôi.

“Ừm.” Mai Linh ngoan ngoãn đáp lại.

“Ice-cream, chút nữa giáo viên thanh nhạc sẽ đến, em ở đây chờ nhé.” Kiwi vừa dìu Mai Linh xuống cầu thang, vừa nói vọng lại.

Tất nhiên, tôi chẳng hề có ý niệm nào về việc anh ấy vừa nói những gì. Tất cả những gì tôi biết, đó là anh ấy đã buông tay tôi ra để đến với Mai Linh - nàng thiên nga trắng xinh đẹp, bỏ tôi lại nơi đây cùng nỗi buồn vô tận.

Thế này đã đủ đau lòng lắm rồi.

Thêm nữa, trước khi rời khỏi đây, Mai Linh đã tặng cho tôi ánh nhìn mà mãi sau này tôi vẫn không thể nào quên được. Sóng gió sắp nổi dậy từ đây, tôi biết.

Một lát sau, chuyên gia thanh nhạc của tôi đã đến. Nghe Antony nói, Mai Linh là học trò cưng của cô ấy, mà không chỉ vậy, cô Thảo Vy còn có quan hệ họ hàng với Mai Linh nữa.

Cô ấy có cái tên rất đẹp, rất nhã nhặn, rất mỉa mai. Thế nhưng lần đầu tiên tiếp xúc, tôi đã thầm gào thét bên trong tâm can mình rằng, giáo viên khủng khiếp nhất, ghê gớm nhất mà tôi đã từng gặp trong cuộc đời chính là cô ấy.

Bạn đã từng đọc *Matilda* - cô bé nghịch ngợm của Roald Dahl chưa? Và bạn còn nhớ nhân vật cô hiệu trưởng khổng lồ hung dữ Trunchbull chứ? Cô Thảo Vy, thực sự là phiên bản ngoài đời thực của quý cô Trunchbull ác mộng.

Cô ấy cũng cao lớn như vậy. Hai vai cô ấy gồ lên như hai dãy núi và bàn tay thì to bè, trắng nhợt trông đến là khiếp hãi.

Trước đến giờ tôi vẫn thường nghĩ rằng những nghệ sĩ chơi đàn piano luôn có bàn tay dài và thon thả, kèm theo là một vóc người nhỏ nhắn, tính cách hiền hòa, dịu dàng. Nhưng cô Thảo Vy thì đi ngược lại tất cả những điều đó.

Hay cũng có một cách giải thích khác hợp lý hơn cho việc cô ấy đối xử dữ dằn như vậy, là vì cô ấy ghét tôi. Cũng phải thôi, cháu của cô ấy là Mai Linh mà. Một cách vô tình, tôi đã cướp đi “những gì thuộc về Mai Linh” - như cô ấy nghĩ.

Cô Thảo Vy mặc một bộ váy màu đen, vai khoác chiếc túi xách thổ cẩm nhiều sắc màu, huỳnh huých bước từng bước nặng nề vào

phòng. Có lẽ cô ấy nên tham gia lớp aerobic nào đó, như chỗ gần nhà tôi chẳng hạn, nó có thể giúp cô ấy cải thiện thân hình một cách đáng kể - tôi nghĩ thầm.

“Em chào cô.” Tôi lễ phép đứng dậy.

“Ừm.” Cô Thảo Vy gật đầu rồi gỡ túi xách, ngồi xuống ghế sofa, vắt chân chữ ngũ, bộ dạng rất thoải mái.

Rồi cô ấy lôi điện thoại ra, bấm số và gọi cho hàng tá người một cách thản nhiên như thể không cần biết tới sự có mặt của tôi ở đây vậy. Hay cô ấy cho rằng tôi đang dành thời gian quý báu của mình đến đây ngắm cô ấy thay vì học gì đó về... ừm, thanh nhạc?

“Anh à, khi nào về nhớ ghé qua siêu thị mua ít nắm nhé, loại nắm kim hay ăn lẩu ấy. Thêm một ít nắm bạch tuyết nữa...”

“Đức à, cô có đọc qua mail em gửi rồi, cứ thế tổ chức đi nhé, hội trường hôm đó trống đấy...”

“Ui da, dạo này tao cũng vẫn hay đau lưng lắm, đau ê ẩm. Bịch thuốc mày gửi tao hôm nọ sắc lên uống cũng không ăn thua...”

“Cái con mụ ở chỗ chị hôm nọ rẽ sang đường không bật xi nhan, cũng không mang theo giấy tờ xe, bị phạt mấy trăm đấy, thời buổi bây giờ không đùa được đâu...”

...

Cứ thế, cô ấy luôn tay luôn miệng hoạt động mà không để ý gì đến con bé đang nhăn nhó khổ sở ngồi bên cạnh.

“Thưa cô...” Cuối cùng thì tôi cũng dám thốt lên đầy sợ sệt.

Thấy vậy, cô Thảo Vy liền quay sang nói với tôi một câu cộc lốc:

“Sao?”

“Em phải về nhà trước 5h chiều ạ, và giờ thì đã 4h rồi...” Tôi ấp úng.

“Ha, em còn có việc quan trọng hơn cả học nhạc sao? Tôi thấy thất vọng quá, em đã nghe câu nghệ thuật không bao giờ có giới hạn chưa?”

“Chưa ạ?”

“Haizz, sự lựa chọn của lão già khỉ gió An Mạnh là đây sao? Sao chẳng có chút xíu đam mê nào với âm nhạc vậy.” Cô Thảo Vy vừa dùng đũa nhét điện thoại vào túi xách vừa tỏ vẻ ngao ngán.

Trời. Cô ta, à không, bà ta mới đúng - đang nói cái gì vậy? Gọi nhạc sĩ An Mạnh đáng kính là lão già khỉ gió sao? Còn đam mê đam

miếng gì nữa? Được lắm, tôi đã tôn trọng bà hết mức rồi đấy.

“Xin lỗi, cô có thể lịch sự một chút được không ạ? Em nghĩ cô không nên gọi nhạc sĩ An Mạnh như vậy. Với lại, em không phải là không có chút xíu đam mê nào với âm nhạc, mong cô đừng hiểu lầm.”

Nói đến đây, tôi cứng họng vì bắt gặp phải ánh mắt phẫn nộ của cô Thảo Vy.

“Em dám nặng lời với tôi sao, Hạ Kem?” Và miệng cô ấy thì bắt đầu méo mó vì ngạc nhiên. “Tôi sẽ...”

Đúng lúc ấy, cửa phòng đột nhiên mở ra, là chú An Thông. Trông chú ấy rất phấn khích.

“Sao rồi? Hai cô trò đã học được nhiều chưa?” Chú An Thông tươi cười đem đĩa hoa quả đặt lên bàn.

“Được một lúc lâu rồi, chị đang cho cháu nó nghỉ xả hơi ấy mà.” Cô Thảo Vy nhanh nhẩu đáp, rồi nhướn người sang xiên một miếng dưa ăn.

Được-một-lúc-lâu-rồi?

Đúng là nói dối quá đáng mà. Cứ như thể bà ta đã dạy tôi hàng tiếng đồng hồ rồi ấy. Tôi bắt đầu cảm thấy nhân vật này thật trơ trên hết sức. Nhưng không lẽ lại đi nói với chú An Thông về sự giả dối của mẹ ta ư? Ông An Mạnh mà biết hẳn sẽ thất vọng lắm... và biết đâu, bệnh tình của ông lại càng thêm nặng thì sao?

“Vâng, cháu đang nghỉ giải lao ạ.” Tôi bèn thận trọng đáp lại.

Bên cạnh tôi, bà ta mỉm cười hân hoan, đầy mãn nguyện.

“Vắt vả cho cháu rồi, Kem à!” Chú ấy nói rồi lấy đĩa xiên một miếng dưa đưa cho tôi.

“Cảm ơn chú. Không có gì đâu ạ.” Tôi cười.

“À thôi mình học tiếp đi chứ nhỉ, cô trò mình cũng nghỉ được một lúc rồi.” Cô Thảo Vy giả bộ vui vẻ đứng dậy tiến về phía cây đàn piano màu trắng, mở nắp đàn ra và sắp xếp các bản nhạc.

“Vậy hai cô trò học tiếp đi nhé, để tôi ra ngoài kéo lại làm phiền đến việc học của cháu Kem!” Chú An Thông từ tốn ra khỏi phòng và đóng cánh cửa nặng trịch lại.

Okay, giờ thì tôi cũng bắt đầu được học âm nhạc rồi.

Cô Thảo Vy nhìn thấy bộ dạng lóng nga lóng ngóng của tôi, liền bật cười đầy mỉa mai.

Tôi đã nói rồi mà, hã là cô ấy ghét tôi lắm. Nhưng chuyện này cũng bình thường thôi. Ai mà chẳng bị ghét, đến Lady Gaga đình đám còn có cả đồng người anti nữa là. Vớ lại, ở trường tôi bị hội Gigi ghét nên cũng quen rồi.

Trong lúc đang mải mê suy nghĩ thì cô Thảo Vy cũng đã dạo được một đoạn nhạc. Tôi vẫn cứ đứng đó hồn nhiên không hiểu gì. Rồi cô ấy lại đánh lại đoạn nhạc ấy thêm một lần nữa.

???

Phùng phùng phùng!

Cô Thảo Vy tức giận dùng hai bàn tay đập lên các phím đàn đầy cáu kỉnh.

“Sao còn đứng trơ ra đó!”

“Gì... gì cơ ạ?”

Thật không công bằng! Tôi những tưởng mình sẽ được học cái gì đó về kĩ thuật lấy hơi, làm ấm giọng, điệu âm, xử lý ngôn ngữ... như những gì tôi thấy trên tivi.

“Hát theo những nốt tôi đang đánh. Nào làm lại, la la la la...”

À, ra vậy. Tôi đã thấy cái này trong chương trình ca nhạc thiếu nhi Đờ Rê Mí. Và rồi tôi chăm chú lắng nghe từng đoạn nhạc dạo, tập trung hát lại thật chuẩn xác. Nhưng có vẻ như cô Thảo Vy đang đánh đổ tôi thì phải. Ban đầu thì là một đoạn ngắn thôi, nhưng càng về sau càng dài và phức tạp hơn. Tôi bắt đầu loạn cả lên và không thể hát lại chuẩn xác như lúc đầu được.

“Ôi trời ơi! Em đang hát cái gì vậy? Đã học qua thanh nhạc chưa đó hả?” Cô ấy lại tiếp tục bực bội quát lên.

“Em chưa từng, thưa cô.” Tôi bình thản đáp lại.

“Thật là hoang dã. Em khiến tôi phát ngán đến tận cổ rồi đấy. Em biết Mai Linh chứ? Con bé mới tuyệt vời làm sao! Nó luôn làm tốt tất cả mọi thứ. Em hãy cố gắng mà học hỏi bạn.” Cô ấy nói với vẻ khinh bỉ.

Mai Linh ư? Đem tôi ra so sánh với cô ấy nữa? Tôi thừa biết mình kém cỏi mà...

Không được! Sao mình lại có suy nghĩ nhu nhược ấy nhỉ? Mình không phải là đứa dễ khuất phục. Có mỗi chút khó khăn không đáng kể mà đã nản lòng rồi. Mình đã hứa không để cho ông An Mạnh phải thất vọng cơ mà!

Nghĩ vậy, tôi nhắm chặt mắt lại. Thần kinh căng ra hết cỡ, tất cả sự tập trung và năng lượng dồn vào hết hai đôi tai. Tôi chăm chú nghe một cách hết sức kĩ càng, lưu lại chúng trong bộ não, và rồi mở mắt ra, cố gắng hát lại thật chuẩn xác.

Một lần, hai lần, rồi ba lần. Đoạn về sau càng phức tạp thì tôi càng tập trung nhiều hơn. Và... diệu kì thay, tôi đã làm được!

Phải nói rằng, lúc đầu việc này có hơi khó, nhưng giờ đây tôi đã có thể tự tin xướng lại đúng những nốt cô Thảo Vy đánh. Tuy nhiên, mọi sự cố gắng vẫn chưa thể khiến quý cô khó tính hài lòng, và cô ấy bắt tôi lặp đi lặp lại nhiều lần đến khi cổ họng bắt đầu khô rát.

Đây là thử thách đầu tiên dành cho mình đấy. Tôi tự nhủ. Vì thế tôi sẽ không bỏ cuộc đâu.

“Thưa cô, em có thể uống một chút nước được không ạ?” Tôi ngừng hát và rụt rè hỏi.

“Thôi nghỉ luôn đi. Tôi cũng không có hứng thú với em nữa.” Cô Thảo Vy ngán ngẩm đóng lại nắp đàn và thu dọn bản nhạc trên giá.

“À, này.” Bà ta thêm vào, rồi vút phịch một quyển sách trước mặt tôi rồi gõ gõ ngón tay thô kệch lên bìa sách. “Tài liệu luyện thanh nhạc. Cầm về mà tự nghiên cứu, tôi không dạy ở đây đâu.”

“Sao ạ? Tài liệu luyện thanh nhạc?” Tôi vội đón lấy quyển sách có bìa màu nâu và thắc mắc.

“Ừm. Khá dày đấy. Cố mà đọc đi.”

“Nhưng... làm sao em có thể hiểu được ạ? Cô có thể giảng cho em được không?”

“Hiểu hay không là việc của em. Đừng có hỏi lằng nhằng nữa, tôi không có thời gian để giảng những thứ cơ bản đó cho em đâu.” Nói rồi bà ta đứng dậy, mặc áo khoác và đeo cái túi xách thổ cẩm kệch cỡm của mình lên vai, nhanh chóng biến mất khỏi phòng tập nhạc.

“Thưa cô! nhưng...” Tôi nói với theo, nhưng vô ích.

Sao lại có một giáo viên vô trách nhiệm như vậy nhỉ? Tự nhiên quăng cho học sinh một tập tài liệu, rồi nói rằng: “Này, mang về mà đọc”. Ít ra thì bà ta cũng nên nói: “Em hãy đem nó về nghiên cứu, có gì vướng mắc tôi sẽ giải đáp” chứ?

Cầm cuốn sách khổ lớn như quyển tạp chí này trên tay, tôi thấy hậm hực trong lòng. Bỗng nhiên tôi thấy yêu mến những người thầy, người cô ở trường mình hơn bao giờ hết, kể cả thầy Súp Lơ nữa. Mặc dù thầy ấy chưa bao giờ cho tôi nổi điểm 7 môn bóng rổ, nhưng

dẫu sao thầy cũng chưa từng quăng một thứ gì đó trước mặt tôi rồi bảo về mà tự nghiên cứu cả.

Tôi thở dài đánh sượt, thu dọn mấy thứ linh tinh rồi cũng rời khỏi phòng, trong lòng buồn rười rượi. Không biết với cái kiểu học thế này, tôi sẽ đi về đâu. Thôi đành cố gắng vậy. Tối nay làm hết bài tập trên lớp xong, tôi sẽ dành thời gian để nghiên cứu nó.

“Hạ Kem này!” Tôi đang chuẩn bị xuống cầu thang thì có tiếng chú An Thông gọi giật lại.

“Chú An Thông.” Tôi mỉm cười.

Thấy tôi quay lại, chú ấy chạy lại gần và cùng tôi bước xuống cầu thang, vừa đi vừa trò chuyện.

“Thế nào rồi cháu, học có thú vị không?”

Trời ạ. Thú vị không ư chú? Cháu đang phát ngán vì bà ta đây này.

“Cũng thú vị chú ạ.” Tôi đã không hề mở miệng than vãn.

“Ừ, cô Thảo Vy là chuyên gia thanh nhạc khá có tiếng tăm đấy. Cháu biết Mai Linh chứ nhỉ?”

“Dạ, cháu có biết.”

“Nó là do một tay cô Thảo Vy đào tạo. Trước kia khi ông còn khỏe, ông cũng dành rất nhiều thời gian để dạy dỗ con bé. Mai Linh là một ca sĩ rất tiềm năng, vừa xinh xắn lại vừa có kĩ thuật tốt, vẫn đang được nhào nặn, chờ ngày ra mắt công chúng.”

“Cháu có nghe Mai Linh hát khi nãy. Giọng hát của bạn ấy rất tốt, cao và khỏe. Cháu... thấy tiếc cho bạn ấy.” Tôi ôn tồn.

“Ừ, theo dự tính, nếu chưa thể tìm ra giọng hát mới toanh và phù hợp nhất cho ca khúc chủ đạo trong album thì Mai Linh sẽ là sự lựa chọn duy nhất. Nhưng phút cuối, cháu đã bất ngờ xuất hiện và khiến chúng ta hoàn toàn hài lòng. Dù về kĩ thuật cháu có thể chưa bằng được Mai Linh, nhưng theo như ông nói, ở cháu có một nét gì đó rất đặc biệt và cuốn hút. Cũng khá tiếc cho con bé Mai Linh. Chúng ta đã giấu không muốn cho con bé biết sớm, sợ nó thất vọng. Nhưng dù sao thì mọi chuyện thì cũng đã rồi. Cháu đừng áy náy. Hãng đĩa đã lên kế hoạch sắp tới cho Mai Linh. Cùng thời điểm album mới của ông phát hành, cũng là lúc Mai Linh sẽ debut⁽³⁾.”

“O tuyệt thật!” Tôi thở phào nhẹ nhõm. Cuối cùng thì cái cảm giác xấu xa tội đồ khi nãy đã không còn nữa.

“À, Kem này, có một việc rất quan trọng chú muốn thông báo cho cháu. Từ giờ đến khi đó cháu hãy chuẩn bị sẵn tinh thần đi nhé.”

“Việc gì ạ?”

“Cuối tuần này có buổi ra mắt hội đồng quản trị công ty truyền thông Fresh Music và một số ông lớn trong ngành giải trí. Cả cháu và Mai Linh đều sẽ tham gia.”

“Ồi Chúa ơi!” Tôi bắt đầu lo lắng và thở ngày một gấp gáp.

“Đừng sợ, Kem. Gia đình chú là cổ đông lớn nhất của Fresh Music. Hôm đó chú sẽ có mặt. Mọi người đều rất mong đợi sự thể hiện của cháu. Buổi ra mắt ngày hôm đó rất quan trọng, trước khi bắt tay vào thu âm. Cháu biết đấy.”

“VẬY... cháu sẽ phải làm gì hôm đó ạ?” Tôi hít vào, thở ra để lấy lại bình tĩnh.

“Tỏa sáng.” Chú An Thông nói ngắn gọn.

“Tỏa sáng?”

“Đúng vậy. Clip *Mũ Len Nhỏ* đã giúp cháu nổi tiếng. Nhưng cháu cần phải bước ra ánh đèn sân khấu rực rỡ kia, đứng trước cả một hội đồng lớn, chứng tỏ bản lĩnh của mình. Ta tin cháu sẽ làm được.” Chú An Thông cười tươi và vỗ vỗ vai tôi động viên.

“Cuối tuần này... chính xác là khi nào thưa chú?”

“Tối thứ Bảy. Chú đã nói chuyện với bố mẹ cháu khi nãy rồi.”

Tôi thực sự thấy sợ hãi. Hôm đó tôi sẽ hát? Cùng với Mai Linh ư? Nghĩ đến đây thôi đã đủ khiến tôi phát sốt rồi.

Tôi bắt đầu mừng tượng ra cảnh tôi - Kem NQ đang lạch bạch cầm dép chạy theo Mai Linh - cô nàng kiêu sa lộng lẫy với giọng hát ba quãng tám. Không nghi ngờ gì, giọng hát của cô ấy sẽ hoàn toàn thổi tôi bay vút sang tận Châu Phi.

Sau khi Mai Linh hát, pháo hoa quanh sân khấu sẽ nổ tung rất hoành tráng hết như liveshow của Selena Gomez. Tất cả mọi người đều òa lên, hô vang: “Mai Linh! Mai Linh!” Sau đó, hàng tá những bó hoa, những con thú nhồi bông dễ thương đều được đem lên tặng hết cho Mai Linh, khiến cô nàng bối rối trong hạnh phúc ngập tràn. Còn nữa, anh Kiwi sẽ lên sân khấu trao cho Mai Linh bông hoa hồng

nhưng tuyệt đẹp, kèm theo một nụ hôn ngọt ngào lên má, Kiwi sẽ thì thầm với cô ấy: “Tuyệt lắm, em yêu!”

Vậy còn tôi thì sao nào?

Sẽ chẳng có hoa hồng nhưng, gấu bông dễ thương hay nụ hôn lên má nào hết. Thay vào đó tôi sẽ bị mọi người la ó. Bị ném cả đồng cà chua, bắp cải, trứng gà lên người. Tôi sẽ ngậm ngùi ngắm nhìn Kiwi cùng Mai Linh tay trong tay hạnh phúc tung tăng rong chơi trên cánh đồng hoa thơm ngát. Ôi chao, một kết cục thảm hại!

“Kem, Kem!” Chú An Thông hươ hươ tay.

“Hơ... dạ!” Tôi bưng tỉnh.

“Về thôi cháu. Để chú đưa cháu về.”

“À không cần đâu chú, cháu đi xe đạp đến đây mà.” Tôi vội vã xua tay.

“Nhưng trông cháu có vẻ mệt. Vừa nãy còn học nhạc vất vả nữa. Thôi để chú chở về, xe đạp thì lát nữa có người đem về nhà cho.”

“Ừm. Vậy cảm ơn chú... Lần này lại làm phiền chú rồi.”

“Cái con bé này!” Chú An Thông vỗ vào lưng tôi rồi cười ha hả. “Người một nhà cả, ngại ngần cái nỗi gì chứ! Đi thôi cháu!”

Ý, chú này vui tính quá! Người một nhà nữa! Nghe ấm lòng làm sao.

“Để cháu đưa Kem về, chú Thông.” Bỗng nhiên có tiếng gọi giật lại từ phía sau.

Tôi giật mình quay lại. Ra là Kiwi. Không hiểu sao, tôi lại thấy trong lòng trĩu nặng. Hình ảnh Mai Linh ôm Kiwi lúc trước lại hiện về rõ mồn một trong đầu...

“Thế tốt quá! Hai đứa đi cẩn thận nhé!” Chú An Thông vỗ vai Kiwi mừng rỡ.

Nhưng tôi thì lại không thấy mừng chút nào...

Cứ cho rằng tôi là một ly kem đi, một ly kem cà phê sữa mát rượi, hay là yogurt gì đó, cũng như nhau cả thôi. Nếu vậy thì Kiwi sẽ là mặt trời rực rỡ. Một ly kem đặt dưới ánh mặt trời, kết cục như thế nào, hẳn bạn biết rồi đấy.

Tôi chẳng thể hiểu nổi thứ tình cảm tôi dành cho anh ấy như thế nào nữa. Nhưng nó khiến cho trái tim khỏe mạnh của tôi phát ốm. Ừm, giống như bị tổn thương.

Ngồi trong xe của Kiwi, tôi im lặng không nói một lời nào, hờ hững tựa lên cửa kính xe, ngắm nhìn hoàng hôn hai bên đường đang nhẹ nhàng xuống. Kiwi đang bật bài *Without you* của Mariah Carey. Tại sao lại là bài hát đó cơ chứ? Tâm trạng của tôi lúc này còn chưa đủ ỉu dột ư?

*Well I can't forget this evening
Or your face as you were leaving
But I guess that's just the way
The story goes
You always smile but in your eyes
Your sorrow show
Yes it shows
I can't live
If living is without you...*

Có đùa không vậy, Kiwi đang hát theo bài hát này? Tuy anh ấy không hát rõ, gần như là thì thầm, nhưng ở trong một không gian nhỏ bé thế này, tôi có thể cảm nhận được điều đó. Lần đầu tiên tôi được nghe Kiwi hát ngay bên cạnh mình nữa. Quá bất ngờ, tôi liền quay sang, chăm chú nhìn anh ấy.

“Anh rất thích bài hát này.” Kiwi ôn tồn giải thích, trong khi vẫn đang chăm chú lái xe.

“Em cũng rất thích.” Tôi nhắm mắt lại thư giãn.

“Anh rất tiếc về chuyện chiều nay, Ice-cream. Mai Linh đã cư xử không phải. Cô ấy rất dễ mất bình tĩnh.”

“Không sao mà anh. Em rất khâm phục giọng hát của bạn ấy.” Tôi đáp bằng giọng thờ ơ.

Bỗng dừng điện thoại của Kiwi đổ chuông. Anh ấy liền dừng xe lại bên vệ đường để nghe điện thoại.

“Alo, Thiên Minh à?”

Ồ, hãy xem chúng tôi đã dừng lại ở đâu này. Một hồ nước trong xanh với những hàng cây đã rụng hết lá, chỉ còn trơ lại tấm thân khô đét khẳng khiu. Và kia nữa, ôi chao! Là khóm cây hạt cườm! Thấy vậy, tôi vội mở cửa xe chạy ra ngoài.

Tôi vẫn nhớ như in những ngày thơ ấu êm đẹp của mình, khi tôi với chị Sam còn là những cô nhóc bé tí xiu. Bọn tôi thích mê mệt những cây hạt cườm bên vệ đường. Chị Sam thường hái hạt của

chúng, rất cứng cáp, và đẹp nữa, xâu chúng thành chiếc vòng tay đáng yêu.

Thời gian trôi đi, sở thích của bọn tôi cũng dần biến mất. Một chiếc vòng tay hạt cườm làm sao có thể sánh ngang được với ngọc trai, vàng bạc, hay kim cương chứ?

Vậy mà, sau bao nhiêu năm, những khóm cây hạt cườm hiếm hoi lại xuất hiện trước mắt tôi. Mừng quá, tôi liền hái thật nhiều những hạt có màu trắng xen lẫn những vệt xám, bỏ chúng vào chiếc túi nilon nhỏ. Cảm giác này thật sự thú vị!

“Nó là cái gì vậy?” Kiwi nhướn mày.

“Hạt cườm. Nó có thể xâu thành vòng tay.” Tôi hào hứng đáp.

Thấy vậy, Kiwi liền ra khỏi xe và hái thử một hạt.

“Ồ!” Anh ấy thốt lên. “Trông nó hay thật.”

Và thế là, dưới ánh hoàng hôn của buổi chiều mùa đông, ngay bên cạnh hồ nước trong xanh, chúng tôi vui vẻ hái thật nhiều hạt cườm, chán chê mãi mới lên xe tiếp tục về nhà. Trong đầu tôi cứ mông lung suy nghĩ về việc sẽ xâu chúng thành thứ gì.

Thế nhưng sau khi về đến phòng, tôi mới tá hỏa phát hiện ra mình đã quên túi hạt cườm trong xe của anh Kiwi!

Chiều hôm sau, tôi đến phòng tập sớm hơn một tiếng.

Hôm trước tôi có thổ lộ với Kiwi rằng mình đang viết bài luận Tiếng Anh theo chủ đề, muốn nhờ anh ấy kiểm tra lỗi sai hộ. Dĩ nhiên, Kiwi đã đồng ý ngay.

Và giờ thì tôi đang ngồi cạnh Kiwi, trong phòng khách nhà anh ấy, chống cằm theo dõi Kiwi sửa lỗi chính tả cho bài luận dài dằng dặc của mình.

Thật chẳng thể nào mà tập trung nổi, vì... anh ấy quá hot.

Làm sao mà tôi có thể chứ? Nhất là khi bên cạnh mình là một anh chàng đẹp trai, lịch thiệp, và áo anh ấy còn có mùi thơm đặc biệt nữa chứ, rất quyến rũ.

“Ice-cream này?”

“Ha?” Tôi giật mình.

“Đoạn này, phải là: *Generally verbs and nouns are pronounced differently although they are written the same*. Đây nữa, em cần chú ý đến sự hòa hợp giữa chủ ngữ và động từ. *Got it?*”

“*Yeah I got it!*” Tôi mơ màng.

“Nếu thấy khó hiểu thì anh viết bằng bút chì bên cạnh. Về đọc lại nhé?”

“Okie.” Tôi gật gù.

“À, hôm trước em có để quên cái này.”

Vừa nói, Kiwi vừa lôi từ trong áo khoác ra một chiếc vòng tay, chìa nó ra trước mắt tôi.

Ôi.

Là nó.

Chiếc vòng hạt cườm mà tôi đã rất há hức dự định làm, nhưng rồi cuộc lại chẳng trí bỏ quên cả túi hạt trên xe Kiwi. Giờ thì nó không còn là những hạt cườm đơn lẻ nữa, mà đã được xâu rất cẩn thận thành một chuỗi vòng tay đáng yêu. Và, chiếc vòng ấy đang nằm trọn vẹn trong bàn tay Kiwi. Một thứ cảm xúc kì lạ nào đó bỗng dâng lên trong lòng tôi. Nghẹn ngào.

“Tối qua anh đã xâu nó. Không được đẹp lắm, nhưng cũng đâu đến nỗi tệ, phải không?”

Kiwi ngẩng ngó chúng, cười híp mắt lại, rồi mở lòng bàn tay tôi ra, nhẹ nhàng đặt chiếc vòng nhỏ nhắn vào đó, rồi nắm chúng lại.

Giờ thì tôi chẳng thể thốt lên thành lời nữa rồi. Cứ há hốc mồm ra như vậy, trông ngốc nghếch vô cùng.

“Đeo thử xem, Ice-cream?” Kiwi vui vẻ.

“Em...” Tôi vẫn ngồi đờ ra, không thể nào mở lời.

“Ice-cream?” Kiwi nhắc lại thêm một lần nữa.

“Cái này là anh Kiwi đã mất công làm... nên em... không thể đeo được, em sẽ cất ở đâu đó.” Vừa ấp úng, tôi vừa vớ lấy chiếc túi xách định cất chiếc vòng đi.

“Không được.” Kiwi nắm lấy vai tôi. “Đã gọi là vòng tay, thì sao có thể cất giấu đi được, phải đeo chứ.”

Nhanh chóng, Kiwi nhắc tay tôi lên và luồn vào đó chiếc vòng hạt cườm xinh xắn. Hẳn anh ấy đã mất khá nhiều thời gian cho nó. Nghĩ đến việc Kiwi tỉ mỉ xâu từng hạt, từng hạt. Và anh còn thiết kế một chiếc khóa tí hon dành riêng cho chiếc vòng tay này nữa. Tôi bỗng thấy khóe mắt mình ươn ướt.

Không phải là món quà gì cao quý, không phải ngọc trai, kim cương, bạch kim. Chiếc vòng này đơn giản chỉ được kết lại từ những

hạt cườm hái được bên vệ đường. Nhưng với tôi, nó đáng giá hơn tất cả những thứ kia. Nhiều. Nhiều lần!

“Cảm ơn anh, Kiwi. Em, nhất định sẽ giữ gìn nó cẩn thận!”

Sực nhớ ra điều gì, tôi bèn lấy cây bút bi có đầu hình chú hề cùng cục tẩy hình chữ nhật của mình ra khỏi hộp bút.

“Anh Kiwi đã tặng em vòng tay, em cũng phải tặng anh một món quà mới được!” Tôi cười lém lỉnh.

“Gì cơ?”

Đoạn tôi dùng bút bi xanh vẽ hình mặt cười lên cục tẩy mới tinh, thật cẩn thận.

“Cái gì đây, Ice-cream?”

“Quà tặng anh!” Xong xuôi, tôi giơ nó ra khoe Kiwi. “Cục tẩy biết cười!”

“Cục tẩy biết cười?” Kiwi ngạc nhiên cười phá lên.

“Ừm. Nó kì diệu lắm nhé. Nếu gặp phải chuyện gì không vui, anh cứ ngắm nhìn nó một lúc, em tin là anh sẽ thấy khá hơn.” Tôi hào hứng.

“Okay, anh sẽ thử.”

Kiwi cũng vui vẻ lấy thêm một cục tẩy nữa, cái này có hình tròn, rồi vẽ tiếp một cái mặt cười lên đấy.

“Em một cái, anh một cái. Khi nào thấy không vui, em cũng phải lôi nó ra nhìn, đồng ý không?”

“Đồng ý!”

Rồi cả hai bọn tôi cùng nhau phá lên cười ngả nghiêng. Lúc này đây, tôi đang ngồi gần anh ấy hơn bao giờ hết. Như thế này mới ấm áp, dễ chịu làm sao.

“Kiwi?”

Đột nhiên cửa phòng khách hé mở, một giọng nói thứ ba cất lên. Cả tôi cùng Kiwi ngừng cười, ngược nhìn về phía người vừa gọi. Đó là một cô gái với mái tóc đỏ buông dài ngang lưng, đôi mắt to tròn căng ra hết cỡ vì kinh ngạc. Hai tay cô ấy đang xoay vằn nắm đấm cửa.

“Mai Linh?”

“Em có đang làm phiền hai người không nhỉ?” Mai Linh cười đầy bí hiểm.

“À, anh đang kiểm tra lỗi sai hộ Kem. Hôm nay không có giờ tập, em đến đây có việc gì vậy?”

“Em chỉ muốn đến thăm anh thôi.” Giọng cô ấy ngạc nhiên pha lẫn chút thất vọng.

“Ừm, vậy à. Em vào đây ngồi đi, để anh pha cafe.” Kiwi đặt cốc tẩy xuống bàn rồi đứng dậy.

“Thôi không cần đâu anh. Mẹ dặn em nhờ anh đem mấy món ăn mang đến bệnh viện cho ông ấy mà. Nhưng anh Kiwi có vẻ bận rộn quá, chắc em không nên làm phiền anh nữa.”

“À...” Kiwi bối rối.

Không được rồi. Mình phải làm gì đó mới được. Hẳn Mai Linh sẽ không thích chút nào khi thấy mình cười nói vui vẻ bên cạnh bạn trai cô ấy.

“Mai Linh!” Tôi gọi lớn trước khi cô ấy kịp đóng cửa. “Mình chỉ nhờ anh Kiwi sửa bài luận thôi mà, cũng xong hết rồi. Bạn đừng hiểu lầm!”

Nghe vậy, Mai Linh liền quay lại, điệu đà vòng hai tay trước ngực.

“Em nghĩ em nên tự đến bệnh viện, có một số chuyện em muốn hỏi riêng ông.”

“Thế cũng được. Tùy em vậy.” Kiwi nhún vai.

“Nghe nói hôm nay anh Skyler về nước. Khi nào thế anh?”

“Tối nay anh và chú An Thông sẽ ra sân bay đón anh ấy. Chắc anh ấy ở lại đây đến tận Noel.”

“Ừ, tối cho em đi chung với nhé! Lâu không gặp anh ấy.”

“Okay.” Kiwi vui vẻ đáp.

“Cảm ơn anh! Em vào viện thăm ông đây, bye.”

“Ừ, bye.”

Mai Linh nhí nhảnh nhìn Kiwi cười rạng rỡ. Thế nhưng khi ánh mắt cô ấy lướt qua tôi thì nụ cười thân thiện cũng vụt tắt. Không hiểu sao, tôi lại có cảm giác thật lạc lõng. Hai người bạn họ hẳn là thân

quen với nhau lắm, còn hẹn đi chung ra sân bay đón anh Skyler nào đó nữa.

Mai Linh đi rồi, Kiwi mới quay sang giải thích:

“Skyler là anh họ của anh, nhà sản xuất âm nhạc tương lai. Lần này về nước anh ấy sẽ trực tiếp giúp đỡ em trong việc thu âm ca khúc mới.”

“À... Skyler, tên nghe hay thật.”

“Ừ, Skyler Hoàng Gia, 19 tuổi, mẹ anh ấy cũng là người nước ngoài, giống anh và Antony.”

“Ồ, ra vậy.” Tôi ậm ừ làm ra vẻ rất hiểu chuyện.

“Phải rồi, khi nãy em nói hiểu lầm cái gì cơ? Sao lại phải hiểu lầm?” Kiwi khó hiểu.

Ồi chao. Tự nhiên lại rơi vào tình thế khó xử này chứ?

“Ý em là, về mối quan hệ của hai người.” Tôi vắn vẹo, khổ sở nói mãi mới thành lời.

“Mối quan hệ nào?” Kiwi nháy dựng lên.

“Không phải... Mai Linh là bạn gái của anh ư?”

“Bạn-gái? Của-anh?” Kiwi nhúu mày. “Em không đùa đấy chứ?” Rồi Kiwi cười phá lên.

Mình đang đùa ư? Anh Kiwi nghĩ gì vậy? Chính Mai Linh đã nói với mình hôm ở tiệm Romance mà. Nếu không phải bạn gái, có lẽ nào... là vợ tương lai không? Ôi, Chúa ơi!

“Em xin lỗi vì đã ăn nói lung tung, chắc hai người đã đính hôn rồi.” Tôi lấy tay tự đập đập vào đầu mình.

“Ồi, trời ạ!” Lần này thì Kiwi ôm bụng cười lăn lộn trên ghế sofa. “Làm gì có mấy cái chuyện đó!”

“Sao cơ ạ?”

“Linh chỉ giống một cô em gái phiền phức của anh thôi. Bọn anh quen nhau từ hồi bé, cô ấy là học trò cưng của ông anh mà. Hoàn toàn không có chuyện đó đâu.” Kiwi vẫn tiếp tục cười nắc nẻ.

Á á á! Vậy hóa ra Mai Linh không phải bạn gái của Kiwi rồi! Yeah!

Lúc này tôi có cảm tưởng như pháo hoa đang bắn tung tóe rực rỡ trong lòng mình vậy. Tôi vui đến nỗi có thể lao bắn ngay một phát lên trần nhà hệt như một chiếc tên lửa.

Linh chỉ giống một cô em gái phiền phức của anh thôi!

Linh chỉ giống một cô em gái phiền phức của anh thôi!

Linh chỉ giống một cô em gái phiền phức của anh thôi!

Câu nói của Kiwi cứ nhảy nhót loạn xạ trong đầu tôi, từng bừng và rộn ràng chẳng khác nào lễ hội Carnival nhiều sắc màu của người Brazil!

Thế nhưng niềm vui nhỏ bé ấy của tôi sau đó đã bị cô Thảo Vy dập tắt một cách tàn bạo.

Sau đây là đoạn đối thoại giữa tôi và cô ấy:

Tôi (rất hào hứng): Hôm nay chúng ta học gì vậy, thưa cô?

Cô Thảo Vy: Thế hôm qua em đã nghiên cứu quyển tài liệu đến đâu rồi, Hạ Kem?

Tôi (ngghệt mặt ra): Em vừa đọc vừa tập làm theo, đến chương hai rồi cô ạ.

Cô Thảo Vy: Cái gì? (đập bàn) Tôi đã dặn em đọc hết cơ mà? Có mỗi quyển sách mà từ hôm qua đến giờ vẫn chưa xong.

Tôi (đau khổ): Nhưng có tận 10 chương thưa cô. Nó dài quá, em còn phải làm bài tập trên lớp nữa.

Cô Thảo Vy (vuốt tóc): 10 chương hay 100 chương cũng thế thôi. Không chịu khó nghiên ngẫm thì chẳng đi đến đâu đâu. Nếu em chưa đọc xong thì hôm nay ta không học hành gì thêm nữa. Lôi sách ra đọc, đến khi nào xong thì thôi. Tôi sẽ kiểm tra em, nghe rõ chưa?

Tôi (khóc không ra nước mắt): Nhưng thưa cô, hôm trước cô không dặn phải mang đến đây, nên... em đã để nó ở nhà rồi ạ.

Chuyện gì xảy ra tiếp sau đó, tôi nghĩ bạn cũng đoán ra được. Tôi đã phải học tốc phi xe đạp từ nhà Kiwi về nhà mình, chạy một mạch lên phòng lấy cuốn tài liệu, rồi lại tức tốc phi đến chỗ học thanh nhạc. Tất cả diễn ra trong vòng 32 phút. Đã vậy, đến nơi tôi còn thấy cô Thảo Vy đang đứng đĩnh ngời sơn móng tay nữa chứ. Thật tức không chịu được.

Cảnh tượng từ đó đến lúc hết giờ: Cô Thảo Vy hết nhần tin đến lôi laptop ra đọc báo, trong khi tôi vừa ôm cuốn sách vừa đứng lên ngồi xuống, ề a tập lấy hơi, đẩy hơi, tư thế đứng, tư thế ngồi...

Dù cô ấy có không thích tôi, hay thế nào đi nữa, thì cũng không nên làm thế này chứ. Đây là bộ môn thiên về thực hành, cần được dạy một cách bài bản cơ mà.

[Trường Isaac Newton, giờ ra chơi ngày hôm sau.]

“Này mọi người, có anh học sinh cũ sáng nay đến thăm trường mình đấy. Nghe đồn anh ấy tặng cho câu lạc bộ âm nhạc trường Isaac Newton nhiều nhạc cụ lắm, piano, guitar điện, trống... toàn đồ xịn bên US.” Gigi vừa ngồi vắt vẻo trên bàn vừa ngắm nghía, vuốt ve chiếc vỏ điện thoại mới thiết kế của mình.

“Thế à, không biết có đẹp trai không nhỉ?” Tụi con gái ồ lên.

“Quá đẹp trai ấy chứ! Manly cực luôn!” Gigi nháy mắt.

“Cậu nhìn thấy anh ấy rồi à Gigi?” Mấy đứa nhao nhao lên.

“Ừ lúc nãy giờ Toán, mình giả bộ xin cô ra ngoài là để ngắm anh ấy mà.” Gigi cuốn cuốn lộn tóc xoắn của mình trên tay đầy tự hào.

Tôi, My và Siro thì đang bận chúm đầu vào chơi trắc nghiệm về màu sắc trên tạp chí Teeny. Nghe thấy vậy, My bèn khẽ lên tiếng:

“Còn mình thì cá là thầy giám thị sẽ bắt quả tang Gigi ngồi trên bàn cho mà xem. Cho cô nàng hết hí hửng.”

“Ừ.” Tôi bật cười.

Đúng thế thật, một lát sau thầy giám thị đi qua khiến Gigi phải nhảy xuống ngay lập tức, đập đầu nhẹ vào thành ghế nhưng vẫn kêu toáng lên.

“Ể mọi người ơi! Anh đẹp trai vừa từ phòng giám hiệu đi ra kìa! Mau ra xem đi!”

Thế là tụi nó nhao nhao lên chạy vội ra cửa lớp, bỏ mặc Gigi tội nghiệp đang ngã lăn kềnh ra đấy.

“Có sao không?” Tôi đứng dậy, lại gần chìa tay ra kéo Gigi lên.

“Ừm, hơi đau một chút.” Gigi lấy tay xoa xoa đầu.

“Chờ một chút.”

Nói rồi tôi về chỗ lôi hộp dầu gió ra đưa cho Gigi. Cô nàng ngại ngùng đón lấy hộp dầu từ tay tôi, khẽ cúi đầu xuống ngáp ngừng.

“Cảm ơn Kem...”

“Không có gì, cậu mau xoa đi.” Tôi mỉm cười vui vẻ.

“Có cái gì mà nhốn nháo ghê thế nhỉ?” My ngẩng đầu lên thắc mắc.

“Thì anh đẹp trai đó!”

“Là anh họ của anh Kiwi, Skyler Hoàng Gia.” Gigi vừa xoa dầu lên trán vừa giải thích.

Skyler Hoàng Gia? Nhà sản xuất âm nhạc tương lai mà tôi sắp sửa làm việc cùng ư?

“Tên đặc biệt đấy. Anh ta đến đây làm cái quái gì nhỉ?” Siro hỏi bằng quơ.

“Vừa nãy mình có nói rồi còn gì, đến tặng đồ cho câu lạc bộ âm nhạc nhà trường.” Gigi thêm vào.

Bỗng nhiên, tụi con gái ồ lên. Ra là anh Skyler đang đứng trước cửa lớp 11E.

“Đây là lớp 11E?”

Một giọng nói lạ lùng cất lên. Cách phát âm Tiếng Việt của người này không thực sự chuẩn cho lắm, có lẽ anh ta xa Việt Nam đã lâu rồi.

“Vâng, đúng là lớp 11E đó anh!” Đám con gái hào hứng.

Thực ra, từ nãy đến giờ, tôi cùng My và Siro vẫn ngồi yên vị trong chỗ của mình, không để tâm lắm đến chuyện ngoài kia. Một phút im lặng trôi qua. Sau đó, tất cả mọi người dàn sang hai bên cửa lớp, nhường chỗ cho anh chàng ngoại quốc cao lớn bước vào.

Ôi chao... anh ta... đẹp trai quá!

Không phải đẹp trai theo kiểu ấm áp, mà rất lạnh lùng, quyến rũ, rất âm u đen tối, bí ẩn. Vẻ đẹp này thật sự có thể cưa đổ bất kì cô gái nào ngay lần đầu gặp mặt.

À không, ý tôi là, không hẳn là tất cả. Nhưng cũng có thể lắm chứ.

Anh chàng Skyler này bình thản đút tay vào túi áo và đang tiến lại gần chỗ ngồi của chúng tôi. Trong giây lát, tôi bị cặp mắt màu khói của anh ta khiến cho đóng băng luôn tại chỗ. Ánh nhìn mới cuốn hút, mê dại làm sao.

Skyler mặc chiếc áo punk có mũ trùm đầu, in những chữ loang lổ, hầm hố. Mũi và tai anh ta còn đeo một cái khuyên bạc sáng loáng nữa.

Sao mà, trông có vẻ... hư hỏng vậy nhỉ?

Tôi tự hỏi anh ta có phải tín đồ của Emo⁽⁴⁾ không nữa? Thêm cái kiểu dễ xúc động, lấy dao lam rạch tay mỗi khi không vui thì Emo chính hiệu rồi.

“Woa, trông anh ấy đẹp trai thật!” Gigi khẽ thốt lên.

Giữa khung cảnh nhốn nháo, xôn xao của 11E trong giờ ra chơi, Skyler dừng lại ở bàn học của tôi, chống tay lên đó và nhìn tôi chăm chăm.

Thực lòng mà nói, khi chạm phải ánh mắt màu khói đầy mê hoặc của Skyler, tim tôi như ngừng đập vậy. Cảm giác như đang nhìn vào chốn hoang vu, xa xăm và lạnh lẽo trong MV *Jar of hearts* của Christina Perri.

“Em là...” Skyler nhướn mày. “Hạ Kem?” Và cặp mắt của anh ta vẫn cứ xoáy sâu nhìn tôi không rời.

“Ừm. Hạ Kem.” Tôi ấp úng.

Trên khóe môi lạnh giá của Skyler bỗng thoáng nở một nụ cười.

Bất chợt, anh ta nhẹ nhàng nhấc tay tôi lên, hôn nhẹ lên đó.

Cái quái quỷ gì đang diễn ra thế này!?

Tất cả mọi người xung quanh, cả con trai, con gái, học sinh lớp 11E lẫn lớp kế bên đều ồ lên sững sờ. Và tôi cũng kinh hãi không kém.

Rồi Skyler ghé vào tai tôi, khẽ thì thầm.

“Tôi đã luôn mong đợi được gặp em, Hạ Kem.”

Những điều tôi chưa từng:

- ♥ Có bạn trai.
- ♥ Ngắm những chú gấu trúc mũm mĩm đáng yêu ở đời thực chứ không phải trên tivi.
- ♥ Đi du lịch vòng quanh Châu Âu.
- ♥ Xem phim hài cùng Justin Bieber.
- ♥ Nốc hết năm thanh chocolate nhân hạt điều trong một ngày (thực ra tôi đã cố, nhưng cũng chỉ được bốn thanh là đã ớn đến tận cổ rồi).

♥ Có một “Romantic kiss”.

Vậy hành động vừa rồi của Skyler có được tính vào điều cuối cùng trong danh sách những điều Kem chưa từng không nhỉ? Có vẻ như không, tôi hơi miễn cảm chẳng? Thôi nào, chỉ là một màn chào hỏi lịch sự thôi mà. Đừng có tỏ ra khiếp đảm như thế chứ.

“Ừm, rất vui được gặp anh!” Vừa nói tôi vừa chớp chớp mắt.

Đúng lúc ấy chuông vào giờ reo lên, tất cả mọi người đang xúm lại quanh đó đều cuống quýt chạy về chỗ của mình. Ấy thế mà Skyler vẫn đứng đó rất thản nhiên. Chiếc khuyên tai màu bạc của anh ta lóe lên một tia sáng khiến tôi nheo mắt lại, trông nó thật bụi phui. Ở bên cạnh, Siro huých nhẹ tay cậu ấy vào lưng tôi rồi thì thầm nhắc nhở.

“Anh phải đi rồi. Tạm biệt. Chúng ta sẽ còn gặp nhau nhiều.” Đoạn, Skyler tặng tôi một cái nháy mắt đầy cợt nhả khiến cả tôi, và My nữa, giật nảy mình. Trước khi ra khỏi 11E và lặn mất tăm, anh ta còn cố ngoảnh đầu lại.

“Có thể em chưa biết. Anh là Skyler, Skyler Hoàng Gia.”

Và thế là biến mất luôn. Cứ như thể anh ta đã tan biến vào cõi hư ảo, nhưng giọng cười lẫn ánh mắt ám muội kia vẫn cứ vương vít mãi trong đầu tôi.

Ba anh em nhà Hoàng Gia: Kiwi, Antony, và lần này là Skyler. Cả ba tôi đều đã tiếp xúc, và thực sự mỗi người bọn họ đều để lại những ấn tượng sâu đậm khác nhau trong tôi.

Kiwi là ánh mặt trời ấm áp, rực rỡ, anh luôn cư xử rất nhã nhặn, lịch thiệp, và cũng rất hài hước.

Cậu bé Antony ngoan ngoãn, đáng yêu hết như những lùm cây mùa hạ xanh mát.

Còn Skyler thì sao? Nếu dùng hình ảnh bầu trời mùa đông âm u, đen tối, lạnh lẽo để miêu tả anh ta thì cũng khá hợp đấy. Có điều, ẩn sâu trong những lớp mây mù u ám kia là trời xanh, nắng ấm hay những cơn giông bão?

Tôi chẳng biết nữa. Hãy cứ để thời gian trả lời.

Cuối cùng thì cái ngày thứ Bảy quái đản kia đến. Ngoài việc tôi cùng Mai Linh ra mắt, công ty Fresh Music còn tổ chức một party khá lớn quy tụ nhiều nhân vật trong ngành giải trí. Tất nhiên, sẽ không có nhà báo hay cánh săn ảnh nào ở đây cả, bởi đây hoàn toàn là sự kiện mang tính chất nội bộ.

Lần này bố mẹ và cả chị Sam đều được mời tham dự với tư cách khách mời VIP. Chú An Thông cũng dành thêm hai suất khách mời đặc biệt cho bạn bè của tôi nữa. My và Siro nói hai cậu ấy thích lắm và nhất định sẽ đến cổ vũ.

Còn một điều bất ngờ lớn nữa, đó là sự góp mặt của ông An Mạnh! Tin này mãi đến chiều tôi mới biết, là do anh Kiwi đã tiết lộ. Anh ấy nói, ông sẽ ra viện, ông thực sự muốn đến xem giọng ca do ông lựa chọn tỏa sáng. Phải nói rằng, tôi đã bất ngờ và xúc động vô cùng. Dù ông đang bệnh tật như vậy, nhưng vẫn cố gắng đến.

Còn về phần những vị khách từ nhà tôi, ai ai cũng hân hoan, hồ hởi lắm. Nhất là chị Sam. Từ sáng sớm tinh mơ đã hào hứng rủ rê mẹ đi spa, rồi lên kế hoạch váy vóc, dẫn đo xem nên chọn son môi màu nào để nổi bật nhất, rồi thì giày dép, túi xách loạn cả lên. Cứ như thể tối nay chị ấy sẽ xuất hiện trên thảm đỏ VMA không bằng.

Còn dưới đây là cuộc hội thoại giữa bố mẹ do chị Sam kể lại:

Mẹ (thắng thốt): Cái khăn lông này phải khiến em già đi cả chục tuổi mất! Có lẽ em cần một chiếc khăn khác nhẹ nhàng hơn.

Bố: Anh vẫn không mặc nổi bộ vest màu đen này. Lâu rồi không mặc, nó chật quá.

Mẹ: Thử bộ màu rêu xem. Mà anh có thấy cái khăn lụa mềm của em đâu không? Nó lẫn trong tủ của anh thì phải?

Bố: Màu râu trông không sang trọng cho lắm. Cũng không hợp với cà vạt anh mới mua.

Mẹ: Anh có mấy bộ cơ mà. Hay thử cái màu ghi mới mua đi. Xong tìm giúp em cái khăn, mau lên!

Bố (đắn đo): Ôi, cái màu ghi kia à? Gấu quần hơi dài, từ hôm mua đến hôm nay đã đem đi sửa đâu.

Mẹ (bực bội): Anh đừng có khó tính nữa! Hôm đi mua, mặc thử, nó vừa vặn lắm cơ mà?

Bố: À, thế anh nhầm với cái quần âu kia rồi!

Mẹ: !!!

Một tiếng đồng hồ trước buổi ra mắt, tôi và Mai Linh đang ngồi cạnh nhau trong phòng thay đồ của công ty truyền thông Fresh Music.

Make up cho tôi là chị Kì Diệu (nghe có vẻ giống Huyền Diệu nhỉ?). Nhưng chị ấy không xấu xí chút nào cả mà trông rất tomboy, cá tính.

Chị Kì Diệu là người khá đặc biệt. Chị tâm sự với tôi rằng chị mắc chứng bệnh quáng gà, khả năng nhìn về đêm rất kém. Có lần đi đường lúc nhập nhoạng tối, chị ấy đã tưởng hai cái đèn pha ô tô đi ngược chiều trước mặt là hai cái đèn xe máy nên đã hồn nhiên định phóng qua giữa chúng. Khủng khiếp thật! Nhưng may mắn là không có sự cố nào xảy ra bởi chiếc xe ô tô kia đã phanh lại kịp thời.

Chị Kì Diệu còn nói chị ấy rất thích tôi, và đã xem đi xem lại clip *Mũ Len Nhỏ* cả chục lần. Chị ấy cũng rất vui tính và đáng yêu nữa. Bọn tôi cứ ngồi trong căn phòng ấm áp với chiếc gương sáng rực ánh đèn, vừa trang điểm vừa trò chuyện rất vui vẻ.

Thật tuyệt vời, chị Kì Diệu đã không hề có ý định uốn xoắn hay trang điểm lộng lẫy cho tôi, thay vào đó chị muốn tôi giữ hình tượng *Mũ Len Nhỏ* của mình, với mái tóc màu hạt dẻ thẳng dài cùng chiếc mũ len mỏng đội lệch.

Rõ ràng với hình tượng này, tôi không thể trở thành nàng công chúa trong truyện cổ tích được rồi. Có công chúa nào lại đeo kính cận, đội mũ len và chơi đàn guitar chứ? Nàng phải đeo vương miện lung linh, mặc váy dạ hội xếp tầng rực rỡ, thêm nữa nàng còn biết chơi những bản nhạc cổ điển trên đàn piano.

Nhưng có sao chứ, tôi yêu và tự hào về hình tượng này. Đây mới đúng là Kem, là con người thật của tôi, là Hạ Kem mà bố mẹ, gia đình, bạn bè, những người xung quanh yêu mến. Có rất nhiều cách giúp các cô gái trở nên đẹp hơn, nhưng hãy nhớ một điều quan trọng, bạn đẹp nhất khi bạn là chính mình.

Còn về nàng công chúa, cái này có vẻ hợp với Mai Linh hơn. Mai Linh cũng đã trang điểm và chuẩn bị xong xuôi. Trông cô ấy đẹp hơn bao giờ hết, một vẻ đẹp vô cùng choáng ngợp và ấn tượng. Mái tóc xoăn của cô ấy được cuốn lên, một vài lọn được thả xuống, rất nhẹ nhàng và tinh tế. Thấp thoáng dưới mái tóc bồng bênh là chiếc băng đô quấn ngang trán. Mai Linh mặc chiếc váy ngắn màu hồng phấn, khoe chân dài thon thả.

“Hạ Kem?” Mai Linh vừa chuốt lại mi vừa lên tiếng. “Bạn có thể cùng mình xuống phòng tập võ đạo ở tầng hai được không? Mình đang cần tìm một gói bưu kiện.”

“À, ừm... Tất nhiên rồi.” Tôi trả lời mà không cần suy nghĩ gì.

Thật tốt quá, là Mai Linh mở lời, chắc cô ấy không còn khó chịu với mình nữa. Mai Linh quay sang cười niềm nở.

“Cảm ơn bạn, mình đi thôi.”

Trong phòng lúc này chẳng còn ai khác ngoài hai bọn tôi. Chị Kì Diệu đã ra ngoài từ lúc nào rồi. Phòng thay đồ trên tầng năm, party thì tổ chức ngay bên trên, tầng sáu. Thế nên bọn tôi phải đi thang máy xuống. Lúc ở trong thang máy, không hiểu sao Mai Linh lại chú ý đến chiếc vòng tay hạt cườm của tôi.

“Cái này là cậu tự làm à?” Cô ấy nhắc tay tôi lên, ngắm nghía.

“À, hạt là do mình hái, nhưng là anh Kiwi đã xâu nó lại cho mình.”
Tôi tự hào trả lời.

“Anh Kiwi làm cái này cho bạn ư?” Mai Linh ngạc nhiên.

“Ừ, tụi mình là bạn tốt mà.” Tôi cười híp mắt lại.

“Bạn có phúc thật đấy, mình quen anh ấy từ nhỏ, mà Kiwi chưa từng làm món đồ nào cho mình thế này.”

“Bạn đừng nói vậy. Là do mình để quên túi hạt trên xe Kiwi nên anh ấy tiện thể làm thôi mà, ngoài ra không có ý gì khác đâu.”

“Vậy à.” Mai Linh buông một câu lạnh nhạt.

Đúng lúc thang máy mở, Mai Linh vòng hai tay trước ngực bước ra, còn tôi thì đi theo sau, trong lòng cảm thấy khó xử vô cùng.

Phòng tập vũ đạo của Fresh Music mới to, rộng làm sao. Quanh đâu cũng lấp gương cùng hệ thống đèn sáng choang, vì thế nên tôi dễ dàng thấy được cả người mình. “Trông mình cũng ổn đấy chứ!” Tôi thầm nghĩ.

“À, bưu kiện của bạn ở đâu vậy Mai Linh?” Tôi ngó nghiêng hỏi.

“Ở kia.” Mai Linh lạnh lùng chỉ tay.

“Ừm vậy để mình bê giúp bạn một tay.”

Nói rồi tôi chạy về góc căn phòng, nhanh nhẹn bê đóng đồ của Mai Linh trên tay.

“Thôi khỏi, để mình!” Mai Linh vội lại gần giằng tay tôi ra.

Xui xẻo thế nào mà khi bàn tay Mai Linh lướt qua tay tôi, chiếc vòng hạt cườm đeo trên tay bỗng đứt tung, từng hạt, từng hạt rơi ra và văng vãi khắp nền gỗ bóng loáng.

“Ồi!” Tôi thốt lên.

Những hạt cuối cùng lăn trên mặt đất thành nửa hình elip, cứ nhỏ dần, nhỏ dần rải khắp mọi phía.

“Úi, xin lỗi bạn! Mình không cố ý!”

Hoảng hốt, tôi vội ngồi xuống lượm từng hạt một. Căn phòng rộng quá, không biết mấy hạt cườm rơi tận trong ngõ ngách nào chứ? Tôi cứ chạy, rồi lại ngồi xuống, căng mắt ra nhìn cho thật kĩ. Hạt nào cũng bé và khó thấy quá. Làm sao bây giờ?

Ở bên cạnh, Mai Linh cứ lên tiếng giục mãi.

“Cái đó có cần thiết như thế không? Làm lại một cái là được mà? Sắp đến giờ ra mắt rồi, mình lên kia thôi!”

“Không được, mình phải nhặt hết. Bạn cứ lên đó trước đi.”

Nói rồi tôi lại tiếp tục mò mẫm từng hạt một.

“Vậy mình đem bưu kiện lên tầng sáu nhé? Khi nào xong thì bạn lên sau, ok?”

“Ừm!”

Sau đó Mai Linh lôi từ trong túi xách ra chiếc máy nghe nhạc, lại gắn gài hai cái tai nghe lên tai tôi.

“Gì vậy?” Tôi ngạc nhiên.

“Nghe cho đỡ buồn ấy mà. Thôi mình đi đây, bye bạn nha!”

“Ừm, cảm ơn bạn.”

Mai Linh đi rồi, tôi đeo lại tai nghe và chậm chạp thưởng thức mấy bài hát của Beyonce trong khi nhặt nhạnh, tìm kiếm. Nếu là món đồ nào khác thì không nói làm gì, đằng này đó là do anh Kiwi mất công làm nó cho tôi, vì thế, nhất định phải trân trọng và không được phép làm mất, dù chỉ một hạt.

Tôi vẫn nhớ rõ có tất cả 22 hạt, trên tay lúc này đã có 18 hạt rồi, cố lên, nốt bốn hạt nữa rồi ta lên tầng sáu chuẩn bị cho buổi biểu diễn ra mắt.

Mải nghe nhạc và mò mẫm tìm, tôi không hề phát hiện ra chuyện khủng khiếp đang xảy đến với mình.

Phụt.

Đột nhiên, tất cả hệ thống đèn trong phòng vụt tắt dưới con mắt ngỡ ngàng của tôi. Khi giật mình tháo tai nghe ra và quay về phía ngoài, cũng là lúc cánh cửa cuốn nặng trĩu đóng sập lại, tất cả những gì tôi kịp nghe thấy chỉ là tiếng cửa sập một cách khô khốc.

Xung quanh tôi lúc này chỉ còn là màn đêm tối thui, tối đến ghê rợn và đáng sợ. Bên trong không hề có cánh cửa sổ hay chút ánh sáng nào, có chăng là ánh sáng nhỏ nhoi phát ra từ chiếc ipod Mai Linh đưa cho khi nãy.

Thôi xong rồi, vì mải nghe nhạc, nên khi hệ thống cửa bắt đầu đóng, tôi đã chẳng thể nghe thấy tiếng động nào. Tất cả chỉ là giai điệu *Crazy in love* của Beyonce.

Sững sờ! Hốt hoảng! Tôi bị mắc kẹt hoàn toàn giữa bóng tối của cái nơi lạ lẫm, bốn phía là gương này rồi. Như một phản xạ tự nhiên, tôi quờ quạng ra đến cửa, lấy tay đập như điên và hét lên không ngừng:

“Mở cửa! Mở cửa! Có ai ngoài đó không!”

Nhưng vô ích, cửa cuốn được thiết kế khá dày, càng đập, tay tôi càng đau rát hơn. Khủng khiếp, tồi tệ quá! Tại sao lại đóng cửa cơ chứ? Có ai biết là tôi đang trong này không vậy?

“Mở cửa ra đi mà! Tôi còn phải lên đó hát, tôi không thể bị nhốt ở đây thế này được! Còn bố mẹ, bạn bè tôi, và cả ông An Mạnh nữa, họ đang chờ tôi!”

Cứ thế, tôi gào lên trong vô vọng, đến khi cổ họng khô rát và hai tay bầm tím lại.

Chưa bao giờ tôi có cảm giác trống trải giữa không gian rộng lớn và lạnh lẽo này. Cứ thế, tôi từ từ tuột người xuống. Những hạt cườm khi nãy vắt và lượm được, giờ đã tuột khỏi tay và lăn lông lốc trên nền nhà. Tất cả những gì tôi có lúc này chỉ là sợ hãi và hoảng hốt.

Chú An Thông nói, buổi ra mắt này rất rất quan trọng, có khá nhiều quan khách, thành viên hội đồng quản trị và cả những nhân vật tầm cỡ. Hơn tất cả, ông An Mạnh còn mất công ra viện đến đây nữa.

Nếu tôi không xuất hiện, hẳn ông và chú An Thông sẽ mất mặt lắm. Rồi còn bố, mẹ, chị Sam, My, Siro? Họ đều hào hứng với sự kiện này.

Có ai biết mình đang bị kẹt lại ở đây không?

Dần dần, cái lạnh thấm dần vào da thịt khiến tôi phải ngồi thu mình lại, vòng tay ôm lấy hai chân. Nếu cứ ngồi đây thế này, chắc chắn mai tôi sẽ cảm lạnh mất.

Rốt cuộc ai đã giờ trò này? Mai Linh ư? Cô ấy nói lên tầng sáu kia mà? Mà việc gì phải làm thế này?

Một mớ suy nghĩ hỗn loạn xuất hiện trong đầu tôi. Thú thật, chuyện này không hề thú vị một chút nào. Từ bé, tôi đã mắc bệnh sợ bóng tối, sợ ma, sợ bị nhốt ở đâu đó một mình. Mặc dù thế nhưng tôi vẫn rất thích xem phim kinh dị, để rồi bị mấy bộ phim đó ám ảnh, đến nỗi nửa đêm muốn đi vệ sinh cũng không dám. Tôi vẫn còn nhớ như in hình ảnh những bóng ma, những cô gái mặc áo trắng từ trong gương trườn ra, rồi vặn vẹo, quằn quại với khuôn mặt rách nát, đáng sợ.

Ôi, mới nghĩ đến đó thôi mà tôi đã run bần bật người rồi. Không lẽ mình cứ ở đây mãi thế này sao?

Một tiếng.

Hai tiếng.

...

Thời gian cứ thế trôi đi, còn tôi thì cứ miên man với những suy nghĩ rùng rợn, bị nỗi sợ hãi, cô đơn và cái lạnh bua vây. Thế là tôi cố nhắm mắt lại, ngủ thiếp đi trong giây lát. Nhưng rồi lại tỉnh dậy, cứ chập chờn như vậy mãi. Chán chê, tôi lại lấy ipod ra soi, mò mẫm tìm lại những hạt cườm rơi khi nãy.

Rất lâu sau đó, tôi đã cầm chặt trong tay 22 hạt cườm quý giá.

Nắm chúng lại thật chặt, tôi nghĩ đến Kiwi, nghĩ đến nụ cười của anh ấy, cứ thế, tôi không còn sợ hãi nữa.

Lúc này đã khá khuya rồi. Chắc party kia cũng đã kết thúc, và hẳn là Mai Linh đã làm mọi thứ rất tốt. Tất cả sẽ yêu quý cô ấy, sao lại không chứ? Vừa xinh đẹp, vừa cao ráo, giọng hát lại còn cao vút và mạnh mẽ.

À, cả bố mẹ nữa. Chắc hẳn bố mẹ sẽ lo lắng lắm. My, Siro cũng vậy. Hai cậu ấy sẽ nháo nhác lên tìm mình cho mà xem. À, không biết, anh Kiwi có đang đi tìm mình không nhỉ? Tôi tự hỏi. Có không nhỉ?

Nhưng tại sao đến giờ này vẫn không có ai đến mở cửa cho mình chứ? Hay, tất cả đều đã lãng quên mình rồi. Nghĩ đến đây, một giọt nước mắt nóng hổi khẽ lăn trên má tôi.

Chẳng hiểu sao lúc này đây, thứ duy nhất tôi nghĩ đến lại là anh. Anh, sẽ đến chứ?

Tôi nắm chặt đồng hạt cườm trong tay, mệt mỏi dựa lưng vào tường định ngủ một giấc.

Nhưng kì diệu thay, chưa kịp nhắm mắt lại, không gian quanh tôi bỗng nhiên bừng sáng.

Phải, rất rất sáng. Sáng đến nỗi, do ngồi lâu trong bóng tối, tôi phải lấy tay che mắt lại vì bị chói.

Đây có phải giấc mơ không nhỉ?

Rồi hàng loạt âm thanh lạo xạo từ phía cửa phòng vang lên.

Phải vất vả lắm, tôi mới mở mắt ra được.

Một cảnh tượng quá đổi bất ngờ đang diễn ra. Cánh cửa cuốn nặng nề dần dần hé mở, chậm chậm. Hình dáng của một người đang dần hiện ra, ngày một rõ rệt hơn trước mắt tôi. Ban đầu là đôi giày màu đen bóng, sau đó cả thân người anh, từ từ xuất hiện sau lớp cửa cuốn.

Rất huyền ảo, nhưng cũng vô cùng chân thực.

Như một chàng hiệp sĩ bóng đêm, à không, một chàng hiệp sĩ mộng mơ. Dù anh không cưỡi ngựa trắng, không mặc áo giáp, không cầm kiếm bạc trên tay, nhưng với tôi, anh luôn mạnh mẽ, tuyệt vời như vậy.

“Anh Kiwi!” Tôi mừng đến rơi nước mắt, không thể tin nổi vào những gì đang diễn ra.

Tất cả hết như một giấc mơ.

Tôi không nhớ rõ những gì xảy ra sau đó, chỉ biết rằng, Kiwi đã chạy tới, ôm lấy tôi thật chặt, như thể anh sợ nếu buông tay ra, tôi sẽ lại tan biến vào màn đêm u tối. Nép mình trong bờ vai ấm áp của anh, tôi cảm thấy mình bé nhỏ hơn bao giờ hết, bao nhiêu nỗi sợ hãi cũng tan biến.

“Anh đây rồi, Ice-cream!”

Rồi anh siết chặt vòng tay ôm tôi trong khi nước mắt từ đâu đến cứ rơi mãi trên khuôn mặt tôi.

“Cuối cùng anh đã tìm thấy em, Ice-cream!”

Toàn thân tôi lúc này lạnh cóng, cứ run lên bần bật. Nhưng có sao đâu, được anh Kiwi ôm như thế này thật chẳng còn gì hạnh phúc bằng. Ước gì mình là một bông tuyết trắng nhí? Để có thể tan ra trong lòng bàn tay anh ấy. Mình chỉ muốn ở bên anh mãi như thế này thôi.

“Anh xin lỗi, chẳng một ai biết em bị mắc kẹt ở đây. Ai cũng lo lắng cho em. Đừng khóc.” Kiwi vuốt nhẹ mái tóc của tôi.

“Em đâu có khóc. Là em vui quá mà. Em cứ nghĩ mình sẽ bị nhốt ở đây mãi đến tận ngày mai.”

“Ngốc ạ.” Kiwi cười vang. “Cái công ty truyền thông này có rộng đến mấy, lớn đến mấy, anh cũng sẽ lục tung nó lên để tìm em. Vì thế không có chuyện đó đâu.”

Đoạn anh cởi chiếc áo vest của mình ra và khoác nó lên người tôi.

“Cảm ơn anh.” Tôi ôn tồn.

“Gì đây?” Kiwi ngạc nhiên mở lòng bàn tay tôi ra.

“Em sơ ý làm đứt chiếc vòng anh tặng. Nó rơi khắp các ngõ ngách khiến em tìm mệt nghỉ. Nhưng giờ thì không sao rồi, em đã tìm lại đủ cả 22 hạt. May thật!”

“Vì mãi tìm cái này nên em mới bị nhốt ở đây?” Kiwi bức bối. “Làm cái khác. Hoặc không thì gọi người đến tìm hộ chứ?”

“Không được.” Tôi giật tay khỏi Kiwi rồi nhanh chóng rút chúng vào túi áo. “Em đâu có mang theo điện thoại. Với lại, không thể làm cái khác được.”

Nói câu này, tự nhiên tôi thấy hai má mình đỏ bừng cả lên. Tôi liền quay mặt đi tránh ánh mắt của anh ấy.

“Ừ.” Kiwi khẽ khụ khụ một tiếng. “Thôi được, lần này anh sẽ làm lại chắc chắn hơn, sẽ không bao giờ đứt được nữa.”

“Tuyệt quá!” Tôi reo lên. “Cảm ơn anh nhiều lắm! Nhưng mà...”

“Gì cơ?”

“Buổi diễn ra mắt...”

“Đừng lo. Sẽ chẳng có buổi ra mắt nào hết nếu thiếu em.”

“Thế có nghĩa là?” Tôi nghiêng đầu.

“Bây giờ là 9h15. Vẫn chưa muộn.” Kiwi vén tay áo xem đồng hồ. “Party hãy còn mở đến nửa đêm. Quan trọng là em không sao, giờ thì ta lên kia thôi.”

9h15 ư? Mình đã biến mất gần ba tiếng đồng hồ rồi chứ chẳng ít.

Rồi anh ấy nắm lấy tay và kéo tôi đi.

“Em không hiểu? Thế Mai Linh thì sao ạ?” Tôi lảo đảo chạy theo.

“Cô Thảo Vy cũng có mặt ở đó, cô ấy nói em đã quá sợ hãi và bỏ trốn, nhưng anh và ông không tin. Lẽ ra Mai Linh sẽ hát dù em có vắng mặt đi chẳng nữa. Nhưng ông không đồng ý và yêu cầu tìm em về bằng được. Bố mẹ em còn lo em bị bắt cóc nữa đấy.”

“Ôi... sao em lại phiền hà thế không biết.” Tôi cúi đầu xuống thở dài.

“Không có thời gian mà tự trách móc mình đâu. Thử thách đang chờ đợi em ở phía trước. Nào, thả lỏng cơ thể đi. Em đã sẵn sàng chưa?”

“Ừm... em nghĩ là em đã sẵn sàng.” Tôi nắm chặt lấy tay Kiwi, hít một hơi thật sâu.

Và cánh cửa thang máy bật mở ra.

Woa! Không khí trên tầng sáu của tòa nhà này mới nhộn nhịp làm sao. Từ xa mà tôi đã nghe thấy tiếng nhạc du dương cùng mùi thức ăn thơm nức mũi. Tôi thích mê những buổi tiệc buffet, ở đó tôi có thể tung tăng đi khắp nơi thưởng thức những món tuyệt ngon, hàng tá chiếc bánh kem nhỏ xíu, bánh chanh leo, thạch rau câu nhiều hình thù ngộ nghĩnh. Ăn đến khi nào phát chán thì thôi.

Nhưng mà, trong tình huống này thì chẳng có nổi chút tâm hồn ăn uống nữa.

“Ôi trời ơi, Kem!” Chưa gì bố mẹ đã trông thấy và la lên mừng rỡ.

“Con đi đâu cả mấy tiếng đồng hồ thế?” Mẹ sốt sắng nắm lấy hai vai, nhìn tôi từ trên xuống dưới xem có còn nguyên vẹn hay không.

“Á! Kem! Cậu có sao không vậy?” My há hốc mồm ra.

“Thế mà mọi người cứ tưởng cậu bị mafia bắt cóc.” Cả Siro nữa kìa.

Mọi người cứ thế ào vào khiến tôi không nói nổi một câu nào. May mà có anh Kiwi giải thích về vụ việc bị kẹt lại ở phòng tập võ đạo dưới tầng hai.

Ờ, Mai Linh? Tôi liền nheo mắt lại. Thấy tôi, cô ấy bèn chạy lại gần sốt sắng.

“Trời, hóa ra bạn bị kẹt lại ở đó hả? Mình cứ nghĩ bạn đã lên đây rồi cơ!”

“May có Mai Linh nói với anh thử xuống phòng vũ đạo, nếu không chắc giờ này vẫn chưa tìm được em.” Kiwi lên tiếng.

“Cảm ơn bạn.” Tôi líu ríu mà thấy hậm hực trong lòng.

Là Mai Linh đã rủ rê tôi xuống đó, ít ra cô ấy cũng phải có chút trách nhiệm chứ? Tận mấy tiếng sau mới nói với Kiwi. Thật chẳng thể nào hiểu nổi. Nhưng không lẽ lại đi nói với mọi người rằng cô ấy đã bỏ tôi lại ư? Rồi sau đó cửa đột nhiên đóng một cách đầy bí hiểm nữa.

Thôi bỏ đi, dù sao thì mình cũng đã thoát ra khỏi đó và có mặt ở đây.

“Chào!”

Một giọng nói vang bên tai tôi. Ra là Skyler. Trông anh ta hôm nay có vẻ đứng đắn hơn hôm trước với mái tóc vuốt ngược cùng bộ vest tuxedo sang trọng.

“Chào anh.” Tôi mỉm cười đáp lại.

Skyler lại gần và định nói điều gì đó nhưng tôi đã nhanh chóng bị chú An Thông kéo đi.

“Không còn nhiều thời gian đâu. Cháu đã sẵn sàng chưa nào Kem?”

“Rồi ạ!”

“Ok.” Chú ấy tươi cười rồi đứng ra giữa khán phòng nhận nhịp, đồng dục. “Xin lỗi tất cả các vị quan khách có mặt tại đây ngày hôm nay, do một số trục trặc không đáng có, buổi biểu diễn ra mắt hai gương mặt mới của Fresh Music đã phải trì hoãn hơn hai tiếng đồng hồ. Chúng tôi rất lấy làm tiếc vì sự cố này và xin phép được bắt đầu phần quan trọng nhất của buổi tối ngày hôm nay, xin giới thiệu: Mai Linh và Hạ Kem!”

Tôi có cảm giác như mình đang lạc vào một dạ hội vậy, với đèn chùm to đùng và sáng choang ở chính giữa, với những chiếc máy phát nhạc cổ điển, những quý ông, quý bà mặc âu phục lịch lãm và duyên dáng. Tất cả bọn họ đều đang dồn hết sự chú ý vào tôi cùng Mai Linh.

Tôi có thể thấy ông An Mạnh đang ngồi phía dưới, ông mỉm cười trìu mến động viên tôi. Thấy cả gia đình đáng yêu của mình: bố Bụng Phệ, mẹ Đảm Đang và chị Sam Sành Điều. Cả hai người bạn tuyệt vời My và Siro của tôi nữa, rồi cậu nhóc Antony, anh Kiwi yêu dấu, Skyler bí ẩn.

“Cố lên Kem!” Tất cả bọn họ đều đồng thanh hô vang.

Ừm, tôi cũng kịp nhận ra là có cả quý cô Thảo Vy nữa. Cô ấy đang ngồi cạnh bố mẹ và bạn bè của Mai Linh.

Run thật đấy, khán giả trong khán phòng này đông quá, mà toàn là những nghệ sĩ có tiếng tăm, thành viên ban quản trị, giám đốc Fresh Music. Bọn họ đều đang chờ xem sự lựa chọn của ông An Mạnh ra làm sao.

Đầu tiên là Mai Linh bước ra. Cô ấy được giới thiệu như là một viên ngọc được mài dũa từ bé. Nhìn cô ấy mà tôi cứ ngỡ như một đóa bách hợp rạng rỡ. Cái cách những ngón tay thon dài của Mai Linh lướt trên bàn phím piano, rồi cách cô ấy cất giọng hát, từng câu, từng chữ trong ca khúc *My Immortal* thật mê đắm lòng người.

Nhưng bạn cũng đừng cho rằng tôi sẽ bị khớp và sợ sệt nhé. Hoàn toàn không có chuyện đó đâu, bởi tôi tin vào bản thân mình. Tại sao mọi người yêu thích bài hát *Mũ Len Nhỏ* của tôi chứ? Tại sao *Mũ Len Nhỏ* được tìm xem nhiều đến như thế? Và tại sao Teeny lại tìm đến tôi và phỏng vấn? Tại sao lần đầu tiên nghe thấy tôi hát, dù chỉ qua một clip trên mạng, ông An Mạnh đã không ngần ngại chọn tôi?

Là bởi vì, tôi thực sự không hề thua kém Mai Linh. Là bởi vì, họ yêu mến tôi. Họ đã trao cho tôi niềm tin cùng chiếc chìa khóa để mở ra cánh cửa, thực hiện ước mơ của mình. Có lẽ gì lại không đón nhận và chạy tới phía trước mở nó kia chứ?

Lúc này Mai Linh đã hát xong, cả khán phòng ngập trong tiếng vỗ tay, những lời ca ngợi không ngớt, những bó hoa hồng nhung đỏ thắm.

Giờ thì tôi sẽ bước lên sân khấu mini sáng rực ánh đèn kia. Trông nó cứ như được tạc bằng pha lê vậy. Tôi lịch sự cúi đầu chào khán giả, mau chóng ôm lấy cây đàn guitar màu vàng chanh quen thuộc của mình, chỉnh mic và đánh thử.

Nhưng có cái gì đó không ổn. Sao âm thanh có vẻ rời rạc thế này nhỉ? Không đúng nốt thì phải?

Trước đó tôi đâu có vận hay chỉnh gì? Nhất là hai dây Mi và dây Xi, âm của nó thật là lạ lùng. Không ổn rồi, mình cần phải vận lại dây đàn. Tôi tự nhủ.

Hắn là ai đó đã đụng chạm vào guitar của tôi.

Phía bên dưới, mọi người bắt đầu thắc mắc và xì xào bàn tán.

Tôi nhắm mắt lại, tay trái chỉnh dây đàn, tay phải đánh thử, cứ thế đến khi nào chuẩn thì thôi. Nó hơi mất thời gian, nhưng biết sao bây giờ? Mọi khi tôi vẫn dùng một chiếc máy nhỏ xinh, nhưng hôm nay đâu có mang theo, nên phải vận dụng mọi giác quan nhạy bén của mình.

“Sao vậy, Kem?” Giọng chú An Thông.

“Có chuyện gì thế?” Mọi người bắt đầu sốt sắng khiến tôi rối hết cả lên.

“Đã vào muộn mấy tiếng đồng hồ, giờ còn không chịu hát là sao?”

“Lãng phí thời gian quá đi mất!”

“Xin các vị bình tĩnh!” Chú An Thông lên tiếng xoa tan sự ồn ào.

Và chẳng hiểu thế nào, chiếc đàn mà tôi đã mất khá nhiều tiền mới mua được, vốn từ trước đến giờ chưa bao giờ gặp sự cố, nay đã phản lại tôi.

Trong lúc chỉnh, dây Mi đứt phụt một cái. Thế là xong. Tôi chỉ còn biết há hốc mồm ra kinh ngạc. Thật xấu hổ và ngại ngùng muốn chết đi. Bao nhiêu sự tự tin khi nãy cũng bay đâu hết.

Tôi có thể nhìn thấy Mai Linh ngồi phía dưới đang mỉm cười ngạo nghễ, một nụ cười đắc thắng. Và cả cô Thảo Vy nữa, cô ấy đang cười sảng sặc và cố lấy tay che miệng lại.

Che thế quái nào được chứ! Hết vụ kẹt lại ở tầng hai, giờ thêm vụ này nữa, hai người đã nhúng tay vào việc này đúng không?

Nghĩ tôi là ai vậy? Là một đứa ngốc nghếch và nhu nhược ư?

Tôi sẽ không để yên cho những trò lố này đâu.

Dây đàn đứt thì nối lại, chẳng sao cả. Tôi là một guitarist, và thầy giáo đã dạy tôi rằng, một guitarist chân chính không bao giờ cho phép mình dừng lại chỉ vì những lý do không đâu như thế này.

Nhưng khi tôi chưa kịp làm gì tiếp đó thì một chuyện khó tin đã xảy ra.

Ôi, thật đấy, tôi còn chẳng thể tin nổi vào mắt mình nữa.

Hai chàng trai nhà Hoàng Gia: Kiwi và Skyler chẳng ai bảo ai, mỗi người mang một cây đàn guitar đến trước mặt, sẵn sàng trao nó cho tôi.

“Tiếp tục đi, Ice-cream!”

“Em có thể dùng cái này.”

Cả hai lên tiếng cùng một lúc.

Có thể họ đã lấy ở cuối phòng chẳng? Hay ở đâu đó quanh đây. Ôi mình tệ thật! Đây là công ty ca nhạc cơ mà! Nhưng điều đó chẳng còn quan trọng nữa, bởi tôi đang đứng trước một tình huống vô cùng khó xử.

Nên lấy của ai đây? Chiếc bên phải của Kiwi, hay chiếc bên trái của Skyler?

Nếu phải lựa chọn, tất nhiên tôi sẽ chọn Kiwi. Nhưng nếu thế Skyler sẽ mất mặt mất.

“Ôi trời, tụi này làm cái trò gì thế không biết? Muộn rồi đấy!” Chú An Thông xen vào, giật lấy cây đàn từ tay Kiwi và đưa nó cho tôi. “Đừng sợ hãi quá, Kem ạ. Mọi người luôn bên cạnh ủng hộ cháu.” Chú ấy thì thầm.

Nhìn xuống phía dưới, ngoài những gương mặt ngán ngẩm của các vị quan khách là những vẻ mặt rạng rỡ của gia đình và bạn bè. Tôi có thể thấy chị Sam đang nhảy cẫng lên, vẫy vẫy chiếc túi xách khích lệ.

Gần đó, ông An Mạnh khẽ gật đầu với tôi. Hôm nay trông ông gầy quá. Lặng lẽ, tôi cũng gật đầu lại và mỉm cười với ông.

Okay. Không để mọi người chờ lâu thêm nữa, tôi chính thức bắt đầu đây.

“Gấu Trắng và Tảng Băng Mùa Xuân”

...

Dừng lại nhé, Gấu thân yêu ơi!

Trò chơi đã kết thúc rồi

Tớ đã chạy, rất lâu cùng với bạn

Nhưng giờ thì tớ mới chân lấm rồi, tớ không thể chạy theo bạn được thêm nữa đâu

Vậy tớ dừng lại nhé

Dừng lại, để mình bạn cô đơn trên con đường ấy

*Nhưng bạn sẽ chẳng cô đơn thêm bao lâu đâu.
Bạn rồi cũng sẽ quên tớ đi, sẽ nhanh thôi
Mùa xuân đến mà mất rồi
Ánh dương sao mà nóng bỏng
Tớ sẽ tan chảy
Và trôi dạt đến một đại dương xa tít tắp
Hòa mình cùng những con sóng bạc đầu
Đùa vui
Và vỗ bờ m bộp vào những mỏm đá
Gió sẽ ru tớ những giấc ngủ say
Đừng khóc, Gấu Trăn yêu dấu!
Hẹn gặp lại, nếu có thể
Một ngày mùa đông chưa kịp gọi tên...*

Bài hát đã kết thúc, nhưng khán phòng vẫn cứ im lặng mãi.

Hình ảnh chú gấu ngơ ngác nhìn theo tảng băng trôi đi xa cứ hiện ra trong tôi suốt quá trình viết cũng như thể hiện bài hát. Một cảm xúc gì đó trong veo, đượm buồn.

Và rồi tất cả dậy lên như một đợt sóng, những tràng pháo tay, những bó hoa nhiều màu sắc.

“Thật không còn lời nào để nói!”

“Tuyệt quá!”

“Quả không hổ là lựa chọn của ngài An Mạnh!”

“Rất thuyết phục!”

Những người khi nãy tỏ ra chán nản thì nay đứng hết dậy, vỗ tay hết sức nhiệt tình.

“Cháu đã không hề làm ta thất vọng, Hạ Kem.” Ông An Mạnh lúc đó ngồi trên chiếc xe lăn mỉm cười đầy tự hào.

“Cảm ơn ông! Cảm ơn bố mẹ, cảm ơn tất cả mọi người đã ủng hộ con!” Tôi rạng rỡ.

“Cậu tuyệt lắm!” My chạy lên ôm chầm lấy tôi.

“Có thể chứ, lẽ ra mình nên mang camera theo!”

Siro vừa tặng hoa cho tôi vừa tỏ vẻ tiếc nuối.

“Ôi, con gái bé bỏng của bố mẹ!” Mẹ nhìn tôi ghen ngào.

Rất, rất nhiều người đến ôm và chúc mừng tôi, trong đó còn có cả bác giám đốc Fresh Music, những nhân vật nổi tiếng của showbiz, cả chị Kì Diệu nữa.

Ui, một buổi tối tuyệt vời, mình ngập trong hoa mát! Hạnh phúc quá!

Và còn hạnh phúc hơn nữa khi đón nhận bông hồng nhung của Kiwi. Và bạn biết không, sau buổi biểu diễn ra mắt đó, tất cả đều ở lại đến nửa đêm để khiêu vũ, còn tôi và Kiwi đã bỏ về nhà anh ấy để uống cacao nóng. Tất nhiên, chỉ một lúc thôi, không phải là qua đêm đâu nhé!

Bọn tôi lên sân thượng nhà anh ấy, một khu vườn đầy hoa thơm ngào ngạt, ở đó có thể ngắm nhìn bầu trời đêm đầy sao.

Tôi cùng Kiwi nằm dài ra trên chiếc thảm mềm giữa khu vườn, vừa nhắm nháp bánh qui, uống cacao nóng, vừa nghe nhạc.

“Em biết không, Ice-cream? Gấu Trắng và Tàng Băng Mùa Xuân trong bài hát của em sẽ gặp lại nhau.” Kiwi vừa nói vừa bâng quơ nhìn lên bầu trời.

“Bằng cách nào cơ?”

“Trái Đất vốn dĩ hình cầu. Đi hết một vòng tự khắc sẽ quay lại nơi cũ. Rồi vào một ngày mùa đông nào đó, tảng băng kia sẽ tìm lại được Gấu Trắng.”

“Nhưng nếu Gấu Trắng không còn ở đó nữa thì sao? Nó chuyển nhà đi nơi khác, hoặc nhớ...”

“Ngốc ạ!” Kiwi xoa xoa đầu tôi. “Em sáng tạo ra hai nhân vật đó, mà lại để chúng rời xa nhau là thế nào? Phải có niềm tin vào tương lai chứ!”

“Ừ, happy ending đúng không anh.” Tôi bật cười.

Rồi anh ấy rủ tôi chơi trò nối hình. Dễ lắm nhé, chỉ cần dùng ngón tay nối các ngôi sao lại thành một hình nào đó là được. Bọn tôi vẽ ra đủ mọi hình thù ngộ nghĩnh như quả chuối, một con gấu bông, chiếc lá, hình con cừu... mặc dù trông chúng chẳng giống ngoài đời thực chút nào cả.

“Tặng em bông hoa này.” Kiwi đưa ngón tay vạch ra trên khoảng không những đường chẳng ra đâu vào đâu cả.

“Nó không giống hoa chút nào, Kiwi ạ. Vớ lại, hôm nay anh đã tặng em một bông rồi.” Tôi mơ màng nhìn theo.

“Ai bảo em thế, nhìn cho kĩ này.”

Rồi anh ấy cầm lấy tay tôi, cùng nhau vẽ những đường kì dị lên bầu trời đêm.

“Giờ thì em nhìn ra chưa?”

“Cũng khá giống. Nhưng những hai bông cơ ả. Nhiều ghê!” Tôi cười tít cả mắt.

“Ice-cream của anh hôm nay làm tốt như vậy, tặng thêm mấy bông nữa cũng không thành vấn đề.” Kiwi vẫn tiếp tục cầm tay tôi vẽ những nét nguệch ngoạc.

“Ice-cream của anh?” Tôi ngạc nhiên quay sang nhìn anh chăm chăm.

Thấy vậy, Kiwi liền bật cười.

“Vậy anh hỏi em nhé?”

“Ừ...”

“Ngoài anh ra, còn ai gọi em là Ice-cream nữa không?”

“Ừm... không?”

“Thế em không phải là Ice-cream của anh thì là của ai?” Rồi anh ấy quay sang nhìn tôi trêu mếu.

Từng lời từng chữ Kiwi nói rất thản nhiên và nhẹ nhõm. Và ánh mắt anh ấy còn sáng hơn cả những vì sao trên cao kia.

Ice... Ice-cream của anh?

Lần này, tim tôi không còn đập mạnh nữa.

Bởi vì nó chưa kịp đập nhanh thì Kiwi đã nhướn người sang, đặt lên môi tôi một nụ hôn thoáng qua ngọt ngào. Nó ngọt ngào hơn cả chocolate, hơn cả cacao nóng, hơn cả những thanh kẹo sữa, hơn tất cả mọi thứ trên thế gian này!

Anh Kiwi hôn mình...

Và anh còn nói mình là Ice-cream của anh nữa.

Ôi những vì sao trên bầu trời kia ơi! Cỏ cây hoa lá xung quanh ta ơi!

Ta...

... hạnh phúc quá!

“Cậu nhầm to rồi My ạ!” Vừa về đến nhà tôi đã chớp ngay lấy cái điện thoại để tám với My Xù.

“Hả? Cậu đang nói cái gì thế?”

Hình như cậu ấy đang xem giải ngoại hạng cùng anh trai thì phải, và hẳn là hai anh em My đang nhồm nhoàm gặm bông ngô và uống Cocacola. Tôi còn nghe rõ tiếng anh Lu chì chiết gã trọng tài nữa, anh ấy luôn như vậy.

“Về chuyện lần trước cậu nói với mình ấy. Rằng mình chỉ ngưỡng mộ và yêu mến Kiwi thôi.”

“Ừ, thì sao cơ?” My thắc mắc.

“Mình... không chỉ ngưỡng mộ anh ấy thôi đâu My ạ. Mình yêu anh ấy. Cậu biết mà, yêu một ai đó đôi khi không cần lý do.”

“Hả?” Lần này cậu ấy “hả” một tiếng rõ to.

Nhưng không để My phải sốc thêm nhiều nữa, tôi đã nhanh chóng chúc cậu ấy ngủ ngon và cúp máy.

Nói thế nào nhỉ? Từ trước đến nay tôi luôn yêu anh ấy. Càng ở bên cạnh Kiwi, tôi càng yêu anh nhiều hơn. Tình yêu ấy giống như cơn mưa mùa hạ thanh khiết, luôn bị khuất lấp bởi trời xanh và mây trắng, để rồi khi mây trĩu nặng, gió từ đâu bắt đầu nổi lên là lúc mưa trút xuống mặt đất, ào ạt mạnh mẽ.

Đẹp hết mọi lý do sang một bên đi, vì sao phải cần đến những lý do để yêu một người nhỉ?

Có người nói, trên thế gian có ba điều tuyệt diệu nhất:

♥ Điều thứ nhất là bạn yêu một ai đó.

♥ Điều thứ hai là có một ai đó yêu bạn.

♥ Điều thứ ba: Cả hai điều trên cùng xảy ra một lúc.

Chúc cho bạn, cho tôi, và tất cả mọi người ba điều tuyệt diệu kia!

Ôm mèo béo Jimmy trong tay, vừa vuốt ve bộ lông mềm mại của nó tôi vừa chìm dần vào giấc ngủ ấm áp, trên môi còn vương vẩn nụ cười...

[Sáng Chủ nhật]

Vừa thức dậy đã không thấy Jimmy béo đâu. Hóa ra nhóc mèo đang nằm ườn sưởi nắng bên cửa sổ, trông nó mới lười biếng và đáng yêu làm sao.

“Hôm nay sẽ là một ngày tươi đẹp!” Tôi tự nhủ.

Nắng đã bắt đầu lên, không rực rỡ nhưng đủ để khiến người ta cảm thấy yêu đời.

“Chiều nay mưa đấy.” Tiếng chị Sam ở phòng bên. Công nhận tai chị ấy thính thật.

“Chị chắc không? Nắng đẹp thế này cơ mà!” Tôi vươn vai sáng khoái.

“Ừm, chắc. Định đi đâu à Kem?”

Đi đâu ư? Làm sao chị Sam có thể biết được!

Sáng nay tôi sẽ đi chơi đó. À mà không, phải gọi là đi hẹn hò mới đúng.

♥ HẸN HÒ CÙNG KIWI!

Ok, bình tĩnh nào. Đừng có mà hí hửng như thế chứ! Chỉ là một buổi đi chơi bình thường thôi mà, cũng không có gì khủng khiếp lắm.

Nhưng mà, tôi không thể bình tĩnh được, thật đấy! Tôi thích thú tới nỗi cứ dựng ngược mèo Jimmy, nắm lấy hai chân trước của nó, nhảy tung tung lên khiến Jimmy sợ quá co giò chạy biến mất.

“Để xem nào.” Tôi đứng phân vân trước tủ quần áo của mình. “Nên mặc gì cho lần hẹn hò đầu tiên nhỉ?”

Tốt nhất là nên mặc cái gì nhẹ nhàng và lãng mạn một chút. Và sau một hồi đắn đo, cuối cùng tôi cũng đã chọn lựa được:

Tóc: thẳng dài, thêm một chiếc nơ xinh xắn màu xanh lá cây.

Áo: áo thun trắng có dòng chữ *You are cool* trước ngực, áo len mỏng màu cam bên ngoài.

Quần: jeans.

Giày: sandal đế bệt có quai ngang.

Gu thẩm mỹ của mình cũng không đến nỗi tồi đấy chứ?

Tôi ngắm nghía mình trước gương, búng tay tách một cái rồi đeo một chiếc túi nhỏ lên vai, hân hoan bước ra khỏi nhà.

Tôi đang yêu! Và khi con người ta đang yêu thì nhìn cái gì cũng thấy đẹp, cũng thấy dễ thương. Nắng hôm nay sao mà vàng đến thế. Chút hoa sữa mùa thu còn sót lại sao quá nồng nàn.

Hôm nay Kiwi chở tôi bằng xe đạp địa hình của anh ấy. Bọn tôi lướt vi vu trên đường. Đi đến đâu là nơi đó rực sáng cả một khoảng trời...

Khi em yêu anh

Khi em yêu anh, cảm giác như thế giới này trở nên nhỏ bé đi thì phải. Tựa vào bờ vai anh, em dường như quên hết cả thế giới. Mềm mại và ấm áp quá, ước gì được mãi như thế này, em sẽ nhắm mắt lại và mỉm cười, hạnh phúc chưa bao giờ đến ngọt ngào đến thế...

Khi em yêu anh, em thấy mình được yêu thương và che chở hơn bao giờ hết. Anh hãy cứ cười nhiều vào anh nhé! Bởi vì anh biết không, nụ cười của anh dễ thương lắm đấy, hơn bất cứ một thiên thần nào. Dù là bất cứ đâu, anh cũng hãy nắm chặt tay em nhé, đừng bao giờ buông ra. Em thích đi bên cạnh anh, lúc nào cũng vậy. Anh cao thật, em có kiễng chân lên cũng không thể bằng anh, cảm giác như mình luôn được chở che và bảo vệ.

Khi em yêu anh, em muốn đến nhiều nơi lắm. Em muốn cùng anh đi dạo trên bờ biển lộng gió, bước trên những bãi cát dài thật dài. Cùng anh lượm vỏ sò, cùng anh ngồi ngắm hoàng hôn dần buông xuống, và em sẽ lại tựa vào bờ vai anh, mỉm cười hạnh phúc.

Em muốn cùng anh đạp xe trên ngọn đồi màu xanh kia, mỗi nơi mình đi qua sẽ ngập tràn tiếng cười, những vòng xe nối tiếp nhau, cuốn tung cả đám lá xào xạc nơi mặt đất. Mình sẽ đạp xe đến tận cùng của thế giới, nơi bình yên nhất, chỉ có bầu trời xanh cùng những ngọn đồi trải dài vô tận. Mình sẽ đến những bãi cỏ xanh ngắt và ngả lưng xuống. Nằm cạnh anh, em chỉ muốn ngắm anh mãi như thế, đôi mắt anh hình như có màu xanh của bầu trời, đẹp hơn bất cứ viên kim cương nào.

Dù là đi bất cứ đâu, dù xa đến mấy, chỉ cần có anh đi cùng, chỉ vậy thôi cũng đủ khiến cuộc sống này đẹp hơn bao giờ hết. Em sẽ đi cùng anh, cho đến khi anh không còn yêu em nữa...

(Bài hát dành tặng Kiwi)

Buổi sáng hôm nay bọn tôi đã đạp xe đi qua những cánh đồng ở ngoại ô, ngắm nhìn nắng xuyên qua những kẽ lá. Ngồi đằng sau, tôi

bám chặt lấy vạt áo Kiwi. Thành thực mà nói, tôi chỉ muốn xe đột nhiên phanh lại, thế là tôi có thể thản nhiên ôm chầm lấy anh ấy! Cảm giác này cứ như thể bọn tôi đã quay về những năm 90 ấy.

Đến hiệu sách, tôi tung tăng đi khắp các tầng, rồi các quầy khác nhau, hết quầy văn học Việt Nam, văn học Trung Quốc, văn học Châu Âu, sách ngoại văn, rồi đến cả khu dành riêng cho thiếu nhi nữa. Mỗi lần đến đây là tôi chỉ muốn mang hết sách về nhà mà thôi. Quyển nào cũng đẹp, cũng nhiều sắc màu rất bắt mắt. Nếu sau này không trở thành ca sĩ, nhạc sĩ, hay một nhà kinh tế thì nhất định tôi sẽ mở một hiệu sách thật to, thật hoành tráng, lúc đó vừa có thể bán, lại vừa tha hồ coi cộp nữa.

Sau đó, bọn tôi đến trung tâm thương mại, đi dạo lòng vòng quanh những gian hàng quần áo đắt đỏ, xem những món trang sức lấp lánh.

Cả hai bọn tôi còn đi nếm thử các vị ô mai khác nhau, hoàn toàn miễn phí nhé. Tôi cũng chết mê chết mệt các loại bánh ngọt ở đây, nhất là những chiếc có điểm xuyết thêm những lát kiwi xanh mát. Cả những chiếc hamburger, pizza nữa, trông mới hấp dẫn làm sao.

“Hey Ice-cream, mình ăn chút gì nhé?”

“Ok!”

Một lát sau, bọn tôi đã có mặt trước nhà hàng pizza trên tầng năm trung tâm thương mại.

Và không hiểu tình cờ hay thế nào mà bọn tôi lại gặp Mai Linh ở đó, cùng với mẹ cô ấy. Ấn tượng đầu tiên của tôi với mẹ Mai Linh là bộ móng tay được vẽ và dán cầu kì của bác ấy, thêm vào đó là bộ xường xám mang phong cách rất Thượng Hải.

“Cháu chào bác!”

“Chào các cháu!”

“Hai người làm gì ở đây vậy?” Mai Linh thảng thốt.

“À, anh tiện đường ghé vào đây chơi thôi mà. Em biết đấy, mua sắm và ăn uống.” Kiwi khẽ nhún vai.

Đúng như phép lịch sự, Kiwi mời Mai Linh và mẹ cô ấy cùng vào ăn pizza.

“Đây là bạn của Kiwi à?” Bác ấy nhìn tôi thắc mắc.

“Dạ vâng.” Tôi mỉm cười.

“Lâu không gặp, dạo này trông Kiwi cao và đẹp trai quá!” Bác ấy quay sang trầm trồ. “Chẳng trách con bé Mai Linh lúc nào cũng nhắc đến anh Kiwi.”

“Mẹ! Mẹ nói gì kì cục.” Mai Linh thẹn thùng, hai má ửng hồng lên trông chẳng khác nào búp bê barbie.

“Cái con nhỏ này, thích người ta thì có gì xấu đâu mà phải chối?”

“Cảm ơn bác, cháu cũng rất quý em Mai Linh.” Kiwi vui vẻ đáp.

Rồi ba người bọn họ nói chuyện rất hứng khởi, về chuyện ngày xưa đi học của Kiwi và Mai Linh, về gia đình của hai người, rồi những kỉ niệm hài hước.

Câu chuyện cứ xoay quanh mấy vấn đề như vậy, hầu như chẳng liên quan đến tôi chút nào, thế nên ngoài việc lắng nghe, mỉm cười, ăn pizza, uống nước ngọt ra thì tôi không biết phải làm gì, nói gì thêm cả.

Ngoài ra tôi cũng gọi thêm một đĩa Spaghetti Spicy Bacon cỡ lớn, một chiếc đùi gà rán mật ong, một đĩa salad ngậy sốt mayonnaise, và khoai tây chiên bơ.

Thú thật, mấy món đồ ăn nhanh này khiến tôi phát ngán lên được, loay hoay mãi mà vẫn chưa ăn xong. Nhưng đấy là gọi cho cả Kiwi nữa chứ, đâu phải riêng tôi nào? Có điều, anh ấy làm gì có miệng để ăn trong khi bác Mĩ Mĩ cứ hỏi anh ấy hết chuyện này đến chuyện kia. Vừa cúi xuống, chưa kịp ăn được một miếng nào thì đã phải ngừng lên tiếp chuyện bác ấy rồi.

“Kiwi à, lâu rồi bác cháu ta không đi shopping cùng nhau, gặp được cháu ở đây thật vui quá! Ta muốn cùng cháu lựa vài món đồ ở đây, cháu thấy thế nào?”

“À vâng, được ạ.” Kiwi vui vẻ nhận lời. “Vậy còn...”

“Bạn cháu ấy hả?” Rồi bác Mĩ Mĩ quay sang nhìn tôi, vừa cười vừa nói. “Cháu muốn đi cùng ta không? Hay cháu ở đây chờ một lúc vậy, nhanh thôi.”

“Thế cũng được ạ.” Tôi ấp úng. Tự nhiên lòng tôi lại buồn trĩu.

“Ice-cream, anh đi một lúc với bác Mĩ Mĩ, em ở đây đợi nhé?” Kiwi nhìn tôi với vẻ ân cần, lo lắng.

“Ừ... em sẽ ở đây đợi anh.” Tôi gật đầu.

“Anh sẽ quay lại.” Ánh mắt anh ấy toát lên một nụ cười ấm áp.

Nhanh chóng, Kiwi khoác áo lên chuẩn bị rời khỏi nhà hàng.

Bất giác, tôi níu tay anh ấy lại, rất nhẹ, rất khẽ thôi.

“Em sẽ đợi anh.” Từng lời, từng chữ tôi nói ra đều nhẹ nhõm tựa làn khói mỏng manh, nhanh chóng tan biến vào khoảng không.

“Ừ.” Kiwi thoáng mỉm cười.

“Đi thôi anh!” Mai Linh cất tiếng giục.

Trong giây lát, bàn tay Kiwi tuột dần, tuột dần.

Giờ thì chỉ còn lại mình tôi. Nhà hàng lúc đó đang bật bài hát trong bộ phim “Love story” - câu chuyện tình đắm nước mắt. Có lẽ vì thế mà tôi cũng thấy buồn theo, một cảm giác buồn đến khó tả.

Tôi đã đợi.

Đợi mãi.

Đợi mãi.

Đợi đến khi nhân viên thu dọn hết bát đĩa trên bàn, chỉ còn trơ lại lẵng hoa.

Đến khi những vị khách cũ lần lượt rời khỏi nhà hàng, những vị khách mới nối tiếp đến, rồi lại nối tiếp đi.

Kiwi mãi vẫn không quay lại.

Tôi tự nhủ rằng bác Mĩ Mĩ lâu ngày không gặp nên rất nhớ Kiwi, vì thế đã rủ anh ấy đi thật nhiều nơi, mua thật nhiều thứ cho thỏa thích. Mua xong, nhất định Kiwi sẽ quay lại thôi mà.

Nhưng rồi cuộc, Kiwi không quay trở lại.

Một lúc lâu sau đó, anh ấy gọi, nói rằng đã mua xong rồi, nhưng bác Mĩ Mĩ muốn cùng anh ấy đi mua quà cho bố mẹ Kiwi ở cửa hàng khác ngoài trung tâm thương mại. Vì thế Kiwi đã nói “Anh rất tiếc” n lần và muốn tôi tự đi về. Tất nhiên tôi không hề có ý trách anh ấy. Ai ở trong tình huống của Kiwi cũng sẽ xử sự như vậy thôi.

Tôi chậm chạp đứng dậy, đeo túi xách ra về như người mất hồn. Lững thững đi qua các hành lang, rồi ngồi phịch xuống bên cạnh đài phun nước ở đại sảnh tầng một, ngắm nhìn mọi thứ xung quanh.

Thang máy lên, rồi thang máy lại xuống, hết cái này đến cái khác. Người đi qua, rồi người đi lại tấp nập.

Sao bỗng dưng mình lại muốn khóc thế này nhỉ? Ngày hẹn hò đầu tiên như thế này ư? Chờ đợi, đợi chờ.

Có lẽ tôi sẽ òa khóc mất nếu không có sự xuất hiện bất ngờ của một người. Anh ta như một cơn gió, với chiếc khuyên tai ánh lên tia sáng khiến tôi phải nheo mắt vì chói: Skyler Hoàng Gia.

Anh ta chậm chậm lại gần, hơi cúi xuống.

“Chào!”

“Chào... anh Skyler.” Tôi vẫn còn chưa hết ngạc nhiên.

“Bất ngờ quá ha! Đến đây một mình hả?”

“À không, không hẳn là vậy.”

“Vậy lẽ nào bị bỏ rơi?” Skyler nghiêng đầu, hai tay vẫn đút trong túi quần.

“Không phải.” Tôi lắc đầu.

“A ha.” Skyler cười hả hê. “Thế em có đang rảnh không?”

“Ừm... em chuẩn bị về nhà.”

“Về ư? Em có thể không về nhà lúc này được không?”

“Có chuyện gì ạ?”

“Anh rất muốn dẫn em đến một nơi. Em có thể đi cùng anh chứ?”

“Đi đâu cơ?”

Không kịp để tôi kịp thắc mắc thêm câu nào, ngay lập tức Skyler kéo tôi ra khỏi trung tâm thương mại, đến chỗ chiếc xe moto phân khối lớn có màu xanh dương đậm. Anh ta chụp cái mũ bảo hiểm to đùng, nặng trĩu ngay lên đầu tôi.

Xong xuôi, Skyler rồ ga ầm ỉ cả một khoảng trời rồi phóng vụt đi với một tốc độ khủng khiếp.

Ôi Chúa ơi!

“AAA ANH LÀM CÁI GÌ VẬY?” Tôi hét lên.

“BẮM CHẶT VÀO, HẠ KEM!”

Rồi Skyler tiếp tục rồ ga phóng vù vù, mặc kệ có một con nhò ngồi đằng sau đang la hét như điên.

Ôi giờ ơi, khiếp quá.

“DỪNG LẠI, SKYLER!”

“KHÔNG!”

“DỪNG LẠI MAU, CHẾT MẮT!”

“THÚ VỊ MÀ!”

Đã vậy, anh ta còn cười rất vui vẻ nữa chứ. Thật tức quá đi mất!

Từ bé đến giờ tôi chưa bao giờ ngồi sau xe phân khối lớn và phóng đi với tốc độ cao như thế này cả.

“SKYLER! ANH LÀ ĐỒ HƯ HỒNG!” Tôi tiếp tục gào lên, vừa túm chặt vạt áo anh ta.

Tôi có cảm giác như mình sắp bị rơi tuột lại, hoặc sắp bị ngã oạch xuống nền đường vậy.

Skyler đáng ghét kia vẫn không chịu dừng lại.

“SẮP ĐẾN NƠI RỒI!”

“AAA TÔI CŨNG SẮP CHẾT ĐẾN NƠI RỒI!”

Mặc dù tôi không ham thích mấy môn thể thao mạo hiểm cho lắm, nhưng cô bạn gái thân nhất của tôi lại là fan cuồng của thể thao. My ước mơ trở thành nữ bình luận viên nổi tiếng trên kênh Star Sports. Hẳn My sẽ thích thú lắm khi ngồi sau xe của Skyler, cùng anh ta phóng như bay trên đường giống Britney Spear trong MV *Toxic*. Nhưng tôi thì phát ốm lên được.

Kittt!

Cách Skyler phanh cũng rất đau tim. Anh ta nghiêng xe một góc 45 độ và còn lượn hẳn một đường cong điệu nghệ trước khi đáp xuống. Khói bụi quanh đó bay tứ tung, mù mịt.

“Gọi anh là Valentino Rossi⁽⁵⁾.” Skyler hãnh diện tháo chiếc mũ bảo hiểm ra và vuốt lại mái tóc lãng tử của mình.

“Valentino? Nhà thiết kế thời trang cao cấp nước Ý?”

Skyler xem chút nữa té xỉu.

“Mất cả hứng. Thôi bỏ đi. Hạ Kem, em có thấy choáng không?”

“Tất nhiên rồi! Đâu phải ai cũng có thần kinh thép được như anh.” Tôi mếu máo chỉ muốn đá cho anh ta vài cái.

“Đi nhiều sẽ thấy quen. Rồi em sẽ thích.”

Ừm, mà đây là đâu nhỉ? Đừng bảo là... quán bar nha? Ừ đúng rồi, tấm biển “Tokyo Bar” to đùng đây nè. Thật hết nói cái tên Skyler hư hỏng này. Lại còn dẫn mình đến bar nữa.

“Anh đùa đấy à? Em còn chưa đủ 18 tuổi.”

“Thì sao?” Skyler khoanh tay thản nhiên.

“Tóm lại em không thể vào đây được, anh thông cảm.” Nói đoạn tôi ngán ngẩm quay ngoắt người lại định bỏ đi.

Gì chứ, mấy cái nơi 18+ này toàn rượu bia, nhảy nhót xập xình, các cô gái ăn mặc thì hở đến nỗi chẳng còn gì mà hở nữa.

“Dừng lại đã.” Skyler nhanh tay tóm lấy cổ áo tôi kéo giật lại.

“Anh Skyler, em vẫn chưa đến tuổi trưởng thành.”

“Này, ai bảo em vào quán bar đâu mà cứ làm nhảm thế?”

“Hả?”

“Y anh là phòng trà ở bên cạnh kia. Nghĩ gì mà lại bảo anh dẫn em vào bar?”

Ra vậy. Thì ra nơi mà Skyler muốn đưa tôi đến là phòng trà số 8, nơi thường thức âm nhạc, cũng tinh tế đấy chứ nhỉ.

“Thế nào, đẹp không?”

“Đẹp lắm.” Tôi xuýt xoa.

Phòng trà này rất đặc biệt, được thiết kế theo phong cách punk rock, rồi heavy metal hầm hố, khác với sự thanh lịch nhã nhặn của các phòng trà bình thường. Khắp các lối đi, ra vào đều trưng bày những chiếc guitar bass dữ dằn, guitar điện, trống, những hình đầu lâu gài nơ hồng, còn có cả hình trái tim bị mũi tên xuyên ngang nữa. Trông có hơi kinh dị, quái đản, nhưng thực sự thú vị.

“Rất hợp với phong cách của anh.” Tôi thì thầm với Skyler khiến anh ấy bật cười khanh khách.

“Nơi này giống như ngôi nhà thứ hai của anh.” Skyler khẽ mỉm cười. “Nào, giờ chúng ta hãy đi gặp những người bạn rock chick!”

Rồi Skyler dẫn tôi đến chỗ ban nhạc chính của phòng trà. Nhìn thấy họ, suýt nữa là tôi hét lên kinh hoàng nếu như không nhanh chóng bị Skyler bịt miệng lại. Trông ai cũng rất có phong cách, có điều theo kiểu dị hợm.

“Giới thiệu với mọi người, đây là Hạ Kem.”

“Ô, là Mũ Len Nhỏ đây mà? Chào nhóc. Rất vui được làm quen!”

Rồi mấy anh chàng lập dị kia thay nhau bắt tay tôi nhiệt tình, khiến tay tôi đau điếng.

“Giới thiệu với em, đây là Phong, giọng ca chính.” Skyler chỉ tay về phía từng người một, và tôi cũng gật đầu chào lia lịa.

Anh Phong trông rất ấn tượng với cái đầu giống hệt Songoku và chiếc áo khoác đính toàn đinh nhọn hoắt.

“Đây là Đức Teddy, tay trống.”

Anh Đức có mái tóc dài thật, lại còn xoắn tít cả lên nữa chứ. Mắt anh ấy kẻ đen như cú vọ, và môi thì thâm sì trông đến khiếp.

“Còn đây là J, guitar bass.”

Anh J có hai chiếc khuyên ở môi. Không hiểu khi bấm nó anh J có đau không nhỉ? Nghĩ mà sờn gai ốc.

“Cuối cùng là Mun, cô gái duy nhất trong nhóm, chơi guitar điện.”

Ui, trông chị ấy phong cách ghê! Hai mắt kẻ đen, tóc nhuộm hồng rực và cầm trên tay chiếc guitar hình chữ V.

“Rất vui được làm quen với các anh, chị!” Tôi rạng rỡ.

“Rất vui được biết em!” Mấy anh chị kia cũng vui vẻ đáp lại.

Đây là thánh đường của mình! Tôi tự nhủ. Một nơi tuyệt vời dành cho các tín đồ âm nhạc.

Tất cả bọn họ đều là thành viên của ban nhạc rock “Mèo Đen” mà Skyler quen từ hồi học cấp ba. Chúng tôi vừa uống nước vừa trò chuyện rôm rả về các thể loại nhạc, các ca sĩ thần tượng mình yêu thích. Đầu tiên Mèo Đen chơi một bản rock sôi động, sau đó các anh chị ấy kéo tôi lên bắt phải hát một bài. Tất nhiên phía dưới có rất nhiều khán giả rồi, toàn là các vị khách tuổi teen.

“Lên đi Kem.” Skyler nhú mày.

“Hát đi nhóc!”

“Em sẽ hát! Thể loại gì bây giờ ạ?”

“Rock đi.” Skyler cười thích thú.

Chuyện này thú vị lắm lắm nha! Chưa bao giờ, ngay cả trong giấc mơ tôi cũng chưa từng nghĩ rằng mình có thể đứng trên sân khấu nhạc rock, phía sau mình là ban nhạc với tay trống, guitar điện hoành tráng.

Thử một lần làm Avril Lavigne nào. Hãy rock, hãy gào thét, bùng cháy như những ngọn lửa!

Cherry bomb

Oh yeah!

Everybody put your hands up

Can't stay at home, can't stay at school

Old folks say, ya poor li le fool

Down the street, I'm the girl next door

I'm the fox you've been waiting for

Hello daddy, hello mom

I'm your c-c-cherry bomb

Hello world, I'm your wild girl

I'm your c-c-cherry bomb

Stone age love and strange sounds too

Come on baby, let me get to you

*Bad nights cause'n teenage blues
Get down ladies you've got nothing to lose
Hello daddy, hello mom
I'm your c-c-cherry bomb
Hello world, I'm your wild girl
Hello world, I'm your wild girl*

“Vui thật đấy!” Ra khỏi phòng trà mà tôi vẫn còn cảm giác lâng lâng thích thú. “Cảm ơn anh Skyler, em rất thích nơi này.”

“Không ngờ em cũng có khả năng hát rock.”

“Một chút thôi ạ.” Tôi cười hì hì.

“Hạ Kem này?” Skyler đột nhiên quay sang nhìn tôi chăm chú, đôi mắt màu khói của anh ta lúc này trông cuốn hút hơn bao giờ hết.

“Gì ạ?”

“Do you like me?”

Cái quái gì thế này? Tự nhiên nói một câu tiếng Anh, hỏi mình có thích anh ta không trong khi mới quen nhau được vài ngày. Chắc vừa nãy mình gào rú ghê quá khiến thần kinh anh ấy bị ảnh hưởng mất rồi. Tội nghiệp Skyler.

“Trả lời đi!” Skyler thúc giục. “Do you like me?”

Có hai khả năng xảy ra:

1. Thích ở đây nghĩa là yêu mến ở mức độ bạn bè. Vì thế mình sẽ trả lời là “Yes”.

Nhưng nếu trả lời vậy sẽ dễ bị hiểu lầm là thích anh ta thật. Mà mình đâu có ham mà đi thích Skyler chứ? Trái tim mình thuộc về Kiwi mất rồi.

2. Trả lời “Nope”.

Tuyệt, chắc chắn anh ta sẽ tức giận và buông một câu xanh rờn: “Không thích anh thì tự mà đi bộ về nhà nhen. Bye bye.” Rồi leo lên xe phóng vụt đi không chút tiếc thương.

Mặc kệ bị bỏ rơi hay không, tôi đã hồn nhiên trả lời:

“Nope.”

Cứ xem cái thái độ cợt nhả của Skyler đi, cả hành động lẫn phát ngôn đều rất dễ khiến người khác đau tim.

“Ok, so let me try.” Thay vì bức bối phóng đi, Skyler vẫn đứng yên đó, cười thú vị.

“Try what?”

“Try to make you like me.”

Và tệ hại hơn, anh ta còn nháy mắt, lấy tay vuốt nhẹ cằm tôi.

Cứ cho anh ta có một nửa là người Mỹ đi, tính cách khá ngông cuồng, phóng khoáng. Nhưng như thế này thật không thể nào chịu nổi.

Tôi gạt tay Skyler ra, khẽ nhếch môi.

“Vừa nãy em đã nghĩ anh rất đáng mến, nhưng có vẻ anh hơi quá rồi thì phải. Chào!” Rồi bức bối bỏ đi. Nhanh chóng lẩn vào đám đông.

Thất vọng tràn trề. Làm sao mà anh ta có thể cư xử như thế chứ? Cái gì mà nhà sản xuất âm nhạc tương lai? Mình ghét anh ta...

Tôi cứ thế cầm đầu cầm cổ bước đi trên phố, để rồi va phải người ta, ngã lăn kènh xuống đất.

Việc tôi ngã sẽ không to tát lắm nếu cái kính cận thị khốn khổ không rơi tạch một cái xuống. Xui xẻo thay, một ai đó duyên dáng đi qua đã giẫm phải nó rồi hồn nhiên đi tiếp.

“Ui, vỡ rồi!” Tôi khóc mà không thành tiếng.

Cái kính bấy lâu nay đồng hành cùng tôi đã bị vùi dập đến méo mó, xước lên xước xuống. Mắt kính bên phải còn long sòng sọc, rơi mất đầu không biết, có muốn đeo cũng không xong.

Giờ đây trước mắt tôi, cảnh vật và mọi thứ xung quanh vẫn vậy, không hề thay đổi, có điều... mờ tịt. Thế này làm sao về nhà đây? Lẽ nào quay lại chỗ Skyler?

Mà mình cũng quên bém chỗ anh ta đứng khi nãy ở đâu rồi.

Cầm chiếc gọng kính trên tay, tôi ôm trán thở dài. Kem ơi là Kem, còn có thể hậu đậu hơn nữa không?

Loạng choạng đứng dậy, tôi ngơ ngác nhìn xung quanh. Ở đây đông quá, các gian hàng tạp hóa bày khắp mọi nơi, nhưng mà mình chẳng thấy rõ gì cả, cứ phải nheo mắt lại.

Ô, hình như kia là xe bus thì phải, tôi vẫn nhận ra được hai màu vàng và đỏ đặc trưng.

Ồ, còn kia là điểm rút thẻ ATM công cộng.

Ồ, cây gì mà to thế này nhỉ?

Sao nhìn cái gì cũng thấy lạ lẫm thế này? Khu này là khu nào chứ? Không ổn, hình như... mình... bị lạc rồi! Sao lại lạc đường vào lúc này cơ chứ? Đúng lúc không xe cộ, không kính cận thị?

Tôi đờ người ra, xoay người một vòng rồi đột nhiên đứng khựng lại. Từ phía sau, một bàn tay bất chợt chìa ra, nắm lấy tay tôi.

Bất giác, tôi giật mình quay lại. Tuy không nhìn rõ mặt nhưng tôi vẫn dễ dàng nhận ra, đó là Skyler. Một thoáng im lặng, anh ta không nói câu nào mà nhẹ nhàng chụp ngay chiếc mũ bảo hiểm to uỳnh lên đầu tôi.

“Muốn chết à?”

... “Thế sao còn bỏ đi? Khi nãy anh chỉ có ý đùa cho vui thôi.”

“Em không thích đùa như thế.”

Cộp cộp.

Skyler gõ nhẹ lên trán tôi.

“Này Kem, anh là đồng nghiệp của em đấy, đừng có mà khó tính như thế chứ?”

“Gì cơ?”

“Đừng thắc mắc thêm nhiều, ngày mai sẽ biết.”

...

“Còn một nơi nữa anh muốn dẫn em đến, đảm bảo em sẽ thích mê.”

“Không đi được!” Tôi vội vã xua tay.

“Sao không?”

Nhìn thấy bộ dạng tôi lúc này, Skyler ngay lập tức hiểu chuyện, phá lên cười.

“Không sao!”

Rồi anh ta kéo tôi lên xe, lướt vi vu trên đường.

Nghĩ đến cái gọng kính mà tôi thấy rõ buồn phiền, về nhà biết ăn nói với bố mẹ như thế nào đây. Nhưng thật may mắn là tôi có một chiếc dự phòng, mỗi tội nó được mua từ cách đây khá lâu rồi, số đo của nó không còn phù hợp với mắt tôi nữa. Chắc chắn đeo vào sẽ không rõ bằng cái này được, nhưng tôi sẽ sớm đi thay cái khác vào ngày mai.

Ba lý do khiến tôi bị cận thị:

Thường xuyên nằm đọc truyện trên giường.

Mỗi khi viết bài đều cúi gằm mặt xuống.

Hồi 11 tuổi cực kì ghiền trò Super Mario giải cứu công chúa.

Những việc tôi đã làm sau khi biết mình bị cận thị năm 11 tuổi:

Chui vào phòng, đóng kín cửa, khóc lóc thảm thiết.

Đến nhà tâm sự với My Xù, cậu ấy còn cận thị trước tôi vài tháng cơ.

Vạch ra kế hoạch dài hai trang để thú nhận với bố mẹ.

Chuẩn bị tâm lý cấm đọc truyện, chơi Super Mario trong vòng vài tháng trời.

Sau khi đi khám mắt về, sung sướng vô cùng vì thấy mình đeo kính trông rất cool.

Chịu đựng thực đơn dinh dưỡng với toàn cá là cá của mẹ.

Nơi Skyler đưa tôi đến là một ngôi nhà gỗ nhỏ xinh nằm gần hồ nước trong xanh. Xa xa là con đường cao tốc dẫn về phía Nam, quanh đó có những hàng rào uốn lượn.

Ngồi xuống thảm cỏ vàng úa, đưa mắt về phía bên kia hồ, tôi có thể thấy đoàn tàu chạy lướt qua dù không rõ ràng cho lắm, rồi hàng loạt những âm thanh tu tu, xình xịch vang lên bên tai.

Trời đã gần về chiều, không còn cao và rộng như sáng nay mà có vẻ âm u, từng đợt gió lạnh nổi lên khiến tôi rợn cả gai ốc.

Skyler dừng xe ở sân trước ngôi nhà gỗ rồi rủ tôi đi dạo quanh hồ. Không hiểu Skyler dẫn tôi đến đây với mục đích gì nhỉ?

“Nơi này là nguồn cảm hứng bất tận để ông viết nên album cuối đời. Vì thế em cần phải đến đây.”

“Nguồn cảm hứng bất tận? Của ông An Mạnh ư?”

“Ừ... nó gắn với câu chuyện cuộc đời ông.”

“Em có thể biết được không?”

“Chắc chắn rồi.”

Và rồi bọn tôi cứ đi mãi, xa hẳn khỏi ngôi nhà gỗ, vừa đi vừa trò chuyện.

Ngôi nhà này, hóa ra là một thiết kế tuyệt tác của người vợ cũ đã khuất để lại cho ông. Câu chuyện tình yêu của hai người thật cảm động lòng người. Họ quen nhau trong những năm học cấp ba, để rồi gắn kết với nhau đến suốt cuộc đời.

Bà ấy chính là đề tài lớn nhất, phủ bóng hầu hết trong các tác phẩm của ông. Một thời gian dài sau khi học đại học, nhạc sĩ An Mạnh đã gặp rất nhiều khó khăn trong cuộc sống, hết đau ốm bệnh tật, rồi bị đuổi việc khỏi công ty. Hồi ấy, ông đam mê viết và sáng tác nhạc, nhưng điều kiện thời đó khó khăn quá, khi mà miếng ăn còn thiếu, còn khổ đủ đường thì sở thích tao nhã đó quả là một thứ xa xỉ.

Bà chính là người luôn sát cánh bên cạnh ông khi đó, người vợ tảo tần ấy đã hy sinh nhiều thứ, cật lực lao động để có thể thay ông gánh vác việc gia đình, gom góp số tiền ít ỏi để ông An Mạnh có cơ

hội sang Nga hoàn thành khóa học âm nhạc, về nước và trở thành vị nhạc sĩ tài ba, để lại cho nền âm nhạc những tác phẩm để đời.

Đáng tiếc, bà không thể mãi mãi sát cánh bên ông. Bà qua đời khi vừa bước sang tuổi 40 - khi tên tuổi ông đang ở thời kì rực rỡ nhất.

Một câu chuyện buồn thật buồn. Thế mới biết, hạnh phúc nhất trên thế gian không phải danh vọng và tiền bạc, đó đơn giản chỉ là được ở cạnh người ta thương yêu mỗi ngày.

Tôi cứ đi theo sau Skylar, chăm chú lắng nghe câu chuyện mà không biết trời đã bắt đầu đổ mưa.

“Ồ, mưa rồi!”

Vừa sáng nay trời còn đẹp vậy, vậy mà bây giờ trời đã tí tách mưa, đã vậy còn ngày một nặng hạt hơn.

Chẳng ai bảo ai, cả tôi lẫn Skylar đều lấy tay che đầu, co giò lên chạy. Xung quanh chẳng có lấy một bóng cây, cũng tại khi nãy mãi nói chuyện nên đi xa quá mà không biết.

“Khỉ thật, sao lại mưa chứ!” Skylar gất gỏng.

Rồi anh ta cởi chiếc áo da màu xám của mình ra, trùm nó lên đầu tôi để tránh nước mưa, kéo tôi nép sát vào người anh ta, chạy thục mạng về phía ngôi nhà gỗ.

Nhưng mà... như thế này Skylar sẽ bị ướt mất.

“Anh mau mặc nó vào đi, kẻo cảm lạnh đó.” Tôi nhắc nhở.

“Khỏi cần. Em quan trọng hơn hay anh quan trọng hơn? Sắp đến ngày thu âm rồi.”

“Nhưng mà...”

Những lúc như này, thật sự mà nói, Skylar... cũng đáng mến đấy chứ.

[Trước cửa ngôi nhà gỗ.]

“Anh đang tìm gì vậy?”

Tôi thấy vô cùng bất an khi Skylar cứ cho tay vào túi áo, loay hoay mãi tìm thứ gì đó.

“Chìa khóa vào nhà. Hình như nó rơi đâu mất rồi thì phải.”

“Thử tìm kĩ lại xem. Không lẽ mắc kẹt ở đây?”

“Anh tìm kĩ rồi nhưng không thấy, chắc lúc vừa nãy chạy nhanh quá nên rơi mất.”

“Ôi trời!” Tôi thở dài.

Mưa to như thế này, áo mưa không có, quần áo Skyler thì ướt hết cả rồi, về nhà kiểu gì đây?

“Hay gọi anh Kiwi, hoặc chú An Thông đến cứu vậy.” Tôi meo máo.

“Không.” Skyler buông lời lạnh lùng. “Ở đây chờ, nhớ chưa.”

Rồi trước con mắt ngạc nhiên của tôi, anh ấy chạy ào về phía con đường trải dài quanh hồ nước.

“Anh làm cái gì vậy?” Tôi hét lên.

Nhưng Skyler không thèm bận tâm thì phải. Chỉ phút chốc, anh ấy đã biến mất sau màn mưa lạnh giá, chỉ để đi tìm chiếc chìa khóa nhỏ bé bị đánh rơi.

Đồ ngốc! Anh sẽ bị cảm lạnh đó...

Tôi cố gắng nói theo, nhưng vô ích.

Giờ chỉ còn mình tôi đứng nép sau mái hiên, thu mình lại để nước mưa không chạm tới, và cũng vì gió lạnh. Chiếc áo Skyler khoác cho tôi khi nãy vẫn còn đó. Tôi cẩn thận giữ cho khô nước, rồi treo lên nắm đấm cửa, băng khuâng nhìn về phía xa xăm.

Mưa to quá...

Không hiểu Skyler có tìm thấy chìa khóa không nhỉ, chắc khó lắm. Quanh đây dân cư còn hẻo lánh nữa, đi mỗi chân cũng khó có thể tìm nổi ngôi nhà nào khác. Chờ mãi một lúc mà không thấy Skyler quay lại, tôi quyết định đi tìm anh ta về bằng được, rồi gọi điện nhờ Kiwi hay chú An Thông đến đưa về.

“Skyler!” Trùm chiếc áo da không thấm nước của Skyler lên đầu, tôi vừa chạy trong mưa, vừa gọi lớn.

Tôi lại còn đi với đôi mắt mờ tịt nữa chứ. Khéo không tìm thấy anh ta, mà còn ngã nhào xuống hồ cũng nên.

“Skyler!” Tôi vẫn kiên trì tiếp tục.

“Đã bảo ở đó chờ cơ mà!” Một giọng nói bất ngờ cất lên khiến tôi không khỏi vui mừng.

“Mau về kia đi, em sẽ gọi điện nhờ người tới giúp!”

Rồi không để Skyler nói thêm câu nào, tôi lôi ngay anh ta về ngôi nhà gỗ. Mau chóng bấm số chú An Thông.

Không hiểu anh ta có bị ngốc hay không nữa, dầm mưa đến ướt sũng cả người, toàn thân lạnh toát, run lên bần bật. Tệ hơn nữa, một lúc sau Skyler bắt đầu thiếp đi và nói những câu mê sảng.

“Jenny...”

“Jenny?” Tôi thắc mắc. “Là ai vậy?”

Bất giác, tôi đặt tay lên trán Skyler.

Ôi, nóng quá! Không lẽ sốt ư?

Trong phút chốc, Skyler ngã người lên vai tôi, mệt mỏi thềm thì trong vô thức:

“Cuối cùng cũng gặp được em, Jenny... Xin em... đừng đi nữa...”

Tôi ngồi yên lặng dưới mái hiên, chìa tay ra hứng những giọt nước mưa tí tách rơi.

Bên cạnh tôi là một người xa lạ, mà... cũng không hẳn. Thế nhưng khoảng cách thế này thì thật là gần.

Gần đến nỗi chỉ cần xoay người một chút thôi là cằm tôi sẽ chạm phải mái tóc của anh ấy.

Không lâu sau đó, chú An Thông cùng người nhà đến đưa Skyler vào viện, bỏ lại sau lưng ngôi nhà gỗ bên hồ trong làn mưa nhạt nhòa.

“Do you like me?”

“Nope.”

“Okay, so let me try.”

“Try what?”

“Try to make you like me.”

Sau khi về nhà lấy kính, tôi trở lại bệnh viện và bắt gặp Kiwi cùng Mai Linh đang hốt hải chạy tới. Kiwi lặng người nhìn tôi, nhưng tôi cũng chỉ đáp lại anh ấy bằng một nụ cười nhạt. Tôi không giận anh ấy đã bỏ rơi tôi ở trung tâm thương mại, càng không vì chuyện anh đi cùng Mai Linh mà tỏ ra khó chịu.

Tâm trạng tôi lúc này thật nhẹ nhõm và yên bình, mọi buồn phiền đều được cơn mưa bất chợt kia gột rửa. Tôi không muốn sự xuất hiện của Kiwi gây nên xáo trộn trong những suy nghĩ của mình thêm nữa. Kiwi lúc nào cũng vậy, rất gần mà cũng thật xa xôi, hết như ánh nắng mai. Tôi muốn bắt lấy, giữ lấy những tia nắng kia thật chặt trong lòng bàn tay nhưng lại không thể.

“Anh ấy sao rồi ạ?”

“Không có gì đáng lo đâu cháu, nó chỉ cần nghỉ ngơi một thời gian là sẽ khỏe ngay thôi.”

“May thật.” Tôi thở phào. *“Vậy cháu xin phép chú về trước nhé. Khi nào Skyler khỏe lại, nhờ chú gửi lời hỏi thăm của cháu đến anh ấy.”*

“Cháu yên tâm.”

Chào chú An Thông xong, tôi lướt qua Kiwi và định ra về.

“Ice-cream?” Kiwi níu vai tôi lại, ngập ngừng. “Đi cẩn thận.”

“Ừ...”

Sáng hôm sau.

“My này, mình hỏi cậu một chuyện được không?”

“Chuyện gì Kem?” My vừa hút sữa ròn rột vừa quay sang nhìn tôi.

“Làm thế nào để bắt được ánh nắng?”

My ngay lập tức bị sặc sữa, ho lấy ho để.

“Cậu hỏi cái quái gì thế hả?” My vừa nói vừa vỗ vỗ ngực.

“Thì ánh nắng mặt trời ấy, làm thế nào để bắt được chúng trong lòng bàn tay?”

“Linh tinh quá, làm sao có thể chứ. Thử hỏi Siro xem.”

Thế là tôi quay ngoắt xuống bàn của Siro, cậu ấy đang lúi húi đọc sách tin học.

“Siro à! Trả lời giúp mình đi.”

Nghe thấy tôi gọi, Siro liền ngẩng đầu lên.

“Kem của chúng ta sắp làm ca sĩ có khác, hỏi toàn những câu lãng xẹt thế này.”

“Ừ, mình cũng thấy lãng xẹt quá.” My thêm vào.

“Hai đứa này, mình không đùa đâu đấy!”

“Không đùa thì không đùa! Để xem nào...” Siro bắt đầu xoa xoa cằm. “Xét về mặt vật lý, ánh nắng là ánh sáng, là một dạng vật chất đặc biệt được tập hợp nên từ các photon kích thước siêu nhỏ, truyền đi với vận tốc 300.000 km/s. À còn có cái này hay lắm nhé, mặc dù vận tốc của ánh sáng lớn đến như vậy, thế nhưng chúng vẫn không thể nào chạy trốn khỏi lực hấp dẫn của hố đen vũ trụ...”

“Siro!!!” Tôi đập bàn. “Cậu có bớt ông cụ non đi không hả? Mình không có ý hỏi cái đó!”

“Nói tóm lại là, cậu không thể đựng ánh sáng vào một cái lọ, túm chúng trong lòng bàn tay hay những việc khác đại loại như vậy được. Mình rất tiếc, nhưng đó là sự thật.”

“Ừ. Cậu nói phải.” Tôi quay lên, xịu mặt xuống.

“Kem này?” My ghé bên tai tôi khẽ thì thầm. “Cái đó có liên quan đến anh chàng Kiwi có đúng không?”

“Chắc vậy.”

“Mình có nghe một số lời đồn đại thất thiệt về anh ấy, không biết có nên nói với cậu không.”

“Cái gì cơ? Sao nghe ám muội vậy? Cậu cứ nói đi.”

“Ừ, lại đây.” My kéo sát tôi lại gần cậu ấy. “Cậu biết không, người như anh ấy có biết bao nhiêu bạn gái yêu mến ngưỡng mộ, mà trường mình cũng có nhiều bạn xinh đẹp giỏi giang, thế nhưng suốt ba năm học phổ thông, Kiwi chưa hề để ý đến một ai. Cậu thấy có lạ không?”

“Có gì mà lạ. Anh ấy muốn tập trung học hành đó thôi.”

“Không phải.”

“Thế là sao? Cậu làm mình tò mò quá đấy My à!”

“Kem... cậu đừng thích anh ấy thì hơn. Nghe nói, ngày trước một anh chàng nhà Hoàng Gia đã từng yêu một cô gái, bây giờ cũng vẫn vậy, rất sâu đậm, đến cả đời cũng không quên được, mãnh liệt lắm lắm. Vì thế cậu đừng có mà hy vọng, kéo lại thất vọng đấy.”

“Eo, đúng là tin đồn thất thiệt. Thời đại nào rồi mà còn mãi mãi yêu đến trọn kiếp, nghe sến quá My ạ! Anh Kiwi không phải kiểu người như vậy đâu.”

“Mình chỉ nghe nói, cậu không tin thì thôi.”

“Mình không tin! Mình tuyệt đối không tin!” Tôi nhắm mắt, bịt tai lại, lắc lắc đầu như một đứa bị đập mạch.

Tan học, vừa bước ra khỏi cửa lớp tôi đã gặp một cô bé học lớp Mười trong câu lạc bộ âm nhạc trường Isaac Newton.

“Chị Kem! Có một anh đang chờ chị trong lớp piano.”

Ai thế không biết, trưa rồi còn chờ đợi gì nữa. Tôi đói lắm rồi đấy, chỉ muốn về nhà ăn cơm thôi.

Tôi bê nguyên gương mặt rầu rĩ theo cô bé lớp Mười đến phòng tập piano của trường, chậm chạp bước vào và khép cửa lại.

Thường thì cảnh tượng tiết cuối trong lớp học của tôi sẽ như thế này: Bộ mặt ai cũng lơ đãng, phờ phạc, đứa nào cũng thi nhau hát bài “Tôi đến từ đất nước Hungary. Ôi thật là hungry.”

Quay trở về hiện tại, tôi lịch sự cất tiếng.

“Xin hỏi bạn tìm gặp Kem có chuyện gì?”

Phòng piano của trường không có đồ đạc gì nhiều lắm, chỉ có một cây đàn đặt bên cửa sổ, thêm nhà được trải thảm màu nâu đỏ trông

rất bắt mắt. Đến đây tập luyện chủ yếu là các bạn trong đội văn nghệ, dàn đồng ca.

Thi thoảng, các anh khóa trên hoặc mấy cậu nhóc choai choai nổi hứng lôi nhau vào đây, vừa ôm đàn guitar vừa ngêu ngao hát, mục đích là để thu hút sự chú ý của các bạn nữ đang tập aerobic ở ngoài cửa sổ kia.

Trước mắt tôi lúc này là một người cao lớn đang ngồi cạnh chiếc đàn piano, anh ta mặc áo có mũ trùm đầu, kín mít như sát thủ.

“Đến rồi à, ngồi xuống đi.”

A, Skyler!

Vừa mừng rỡ, tôi lại vừa thấy bất an. Sao vừa nhập viện chiều qua mà giờ đã lù lù xuất hiện ở đây giống bóng ma quá vậy. Tôi vội chạy lại, kéo cái mũ trùm đầu của anh ấy xuống, sờ tay lên trán.

“Anh làm cái gì ở đây thế? Ai cho anh ra viện vậy?”

“Không ai cả.” Skyler mệt mỏi gạt tay tôi ra.

“Thế sao anh đến đây được?”

“Anh trốn.”

Trốn viện? Ôi thật là...

“Không được, quay về viện mau.” Tôi bức bối kéo kéo tay Skyler.

“Kem à, không còn nhiều thời gian đâu.” Mặc dù đang cảm lạnh nhưng Skyler vẫn còn đủ sức kéo lại tôi. “Sang tuần sau thu âm rồi.”

“...”

“Từ hôm nay trở đi, ngày nào anh cũng sẽ tập thanh nhạc cùng em. Việc cô Thảo Vy dạy em ra sao, anh biết. Không thể trông đợi vào cô ấy được, và cũng khỏi cần thêm nhiều chuyên gia thanh nhạc lúc này. Kỹ thuật của em còn khá yếu.”

“Anh dạy em ư? Ở đây ạ?”

“Ừm.”

“Nhưng mà anh ốm như vậy... vớ lại...”

“Sao?” Skyler tỏ ra không hài lòng. “À, anh có nhờ người chuẩn bị cơm hộp, hoa quả và đồ uống.”

Ôi! Anh ấy thật tâm lí.

“Cảm ơn anh.” Tôi líu riu. “Thế còn anh thì sao ạ?”

“Cái đó em không cần phải lo.” Skyler mỉm cười rồi dựa lưng vào tường, nhắm mắt lại.

Buổi tập ngày hôm đó thực sự rất mệt mỏi. Không chỉ riêng Skyler thấy mệt mà tôi cũng vậy.

Skyler dạy tôi rất nhiều thứ, từ cơ bản dần dần đến chuyên sâu. Vì giọng của tôi thuộc loại Mezzo- Soprano, hay còn gọi là nữ trung, tức là không thể hát quá cao hay quá thấp, phù hợp với những bản balad nhẹ nhàng. Nhưng nếu thật kiên trì luyện tập, Skyler nói giọng của tôi sẽ không hề dừng lại ở Mezzo-Soprano, mà còn tiến xa hơn thế.

Những bài học đầu tiên như làm thế nào để lấy hơi tốt nhất, cách lên cao, hát những nốt thấp, cách chuyển đoạn, làm ấm giọng, Skyler đều chỉ cho tôi hết sức kĩ càng.

Một điều nữa hết sức quan trọng, đó là phải biết cách phát huy những nét đặc biệt trong giọng hát của mình, để một khi tôi hát lên là mọi người có thể dễ dàng nhận ra: “Ồ, cô ấy là Kem đấy.”

Anh ấy còn khuyên tôi nên uống nhiều nước, dùng mật ong hay dầu oliu giúp giữ ẩm cho cổ họng, luôn luôn phải giữ cơ thể trong trạng thái thoải mái, tránh xa stress.

Thật khó tưởng tượng nổi một người như anh ấy chỉ mới 19 tuổi.

Anh ấy nghiêm khắc và luôn đòi hỏi sự hoàn hảo, chuẩn xác đến từng nốt một. Thịnh thoảng, nếu như tôi làm mãi mà không đúng, Skyler sẽ gắt lên, mắng mỏ tôi khiến bầu không khí trở nên căng thẳng. Suốt cả buổi tập dài ba tiếng đồng hồ, tôi cứ phải nghe câu: “Làm lại nào!” và “Không được!” đến cả nghìn lần.

“Đừng hát như một ca sĩ, hãy hát như một nghệ sĩ.” Skyler nghiêm nghị nhắc nhở.

Câu nói này của anh ấy, tôi không sao hiểu nổi, nhưng Skyler không giải thích thêm.

Cứ như vậy, bọn tôi miệt mài luyện tập bên chiếc đàn piano đến tận chiều. Thịnh thoảng, Skyler ho dữ dội khiến tôi cũng thấy thất lại. Hẳn anh ấy rất mệt, thế mà vẫn cứ tỏ ra cứng cỏi, không kêu ca lấy nửa lời.

Những ngày sau, sức khỏe của anh ấy đã khá hơn, vì thế mà giờ tập cũng tăng lên, từ ba tiếng lên bốn tiếng. Cả một tuần lễ dài đằng đẳng, ngày nào cũng vậy, cứ tan học là tôi lại đến phòng piano tập cật lực đến chiều mới được về. Nhiều lúc Skyler mắng tôi rất ghê gớm, khiến tôi thấy chán nản vô cùng, chỉ muốn bỏ cuộc. Có lần, vì

không chịu đựng nổi những yêu cầu hoàn hảo của anh ấy, tôi đã bật khóc nức nở.

Trước ngày đến Fresh Music thu âm một hôm, Skyler không bắt tôi phải luyện tập cực nhọc nữa, thay vào đó, anh ấy cho tôi nghỉ sớm hơn một chút rồi chở tôi đi vi vu khắp nơi để có tâm trạng thật thư thái.

Sau khi rời cửa hàng bánh ngọt, Skyler đưa tôi đến một shop thời trang sành điệu nằm gần trường Isaac Newton. Anh ấy tỏ ra kì lạ vô cùng, thay vì để tôi đi xem mọi thứ thì Skyler yêu cầu tôi ngồi yên một chỗ, tự tay đi lựa mấy món đồ cổ quái và bắt tôi mặc vào. Nào là mũ len, khăn choàng, váy... Khi mặc chúng lên, tôi vẫn là tôi, với tóc dài, với mũ len màu tím, váy trắng xòe. Nhưng trông có vẻ yếu điệu dịu dàng.

“Giống quá...” Skyler thốt lên khi thấy tôi bước ra từ phòng thử đồ.

“Anh bảo sao, giống cái gì cơ?”

“À... không.”

“Phải rồi. Lần trước ở ngôi nhà gỗ, anh có nhắc đến cái tên Jenny, đó là ai vậy?”

“Jenny?” Skyler thảng thốt.

“Ừm?”

“Anh cũng không rõ nữa...”

Lúc này, tôi bắt đầu có đôi chút thắc mắc, nhưng khá mơ hồ. Anh ấy còn nhờ chị bán hàng chụp hộ tôi và anh ấy mấy kiểu ảnh nữa. Rồi rành khi tôi mặc như thế này, Skyler vui hẳn lên.

Lát sau, do để quên điện thoại trong phòng tập piano, tôi và Skyler đã quay lại trường, vẫn trong cái bộ dạng kì quặc này. Và chúng tôi đã chạm mặt Kiwi, cùng một vài người bạn cùng lớp với anh ấy. Nhìn thấy tôi, Kiwi không giấu nổi vẻ ngạc nhiên, bất ngờ, hình như anh ấy còn rất giận dữ nữa.

“Skyler! Anh đã làm gì thế này?”

Chưa bao giờ tôi thấy anh nổi giận đến thế. Kiwi nắm chặt lấy cổ tay, kéo tôi về phía anh bằng một lực rất mạnh.

“Kiwi, bỏ tay em ra, đau quá.”

“Ừm, anh chỉ...” Skyler cũng bất ngờ không kém.

“Nghe rõ đây, cô ấy không phải một món đồ chơi, cũng không phải thứ có thể đem ra đùa cợt. Cô ấy là chính mình, không phải một ai khác cả, anh có hiểu không?” Rồi Kiwi siết chặt tay tôi.

Rất nhanh chóng, Kiwi lôi tôi về phía xe của anh ấy, đóng phịch cửa xe lại. Ánh mắt anh khiến tôi đóng băng vì sợ hãi, rất lạnh lùng, rất giận dữ.

“Cởi cái mũ đó ra, Ice-cream.” Vừa lái xe, Kiwi vừa ra lệnh.

“Tại sao em phải làm thế?” Tôi cãi lại lời anh ấy.

“Anh có quyền gì chứ?”

“Anh nói cởi nó ra, mau!”

“Không. Anh dừng xe lại đi. Em không muốn đi cùng anh như thế này.”

“Ice-cream...” Giọng anh ấy chùng xuống.

“Dừng xe đi!” Tôi bực tức hét lên.

Anh có lý do gì để làm thế chứ...

Hôm đó, em đã chờ anh rất rất lâu, anh biết không?

Chính anh đã buông tay em ra, vậy mà giờ đây còn hất hàm bắt em phải làm theo ý anh nữa. Anh có biết hôm ấy em đã thất vọng như thế nào không. Nhưng Skyler đã đến và khiến em cảm thấy mọi thứ dễ chịu hơn.

Anh đừng có xuất hiện nữa. Bởi cứ như thế này, em mệt mỏi lắm.

Kiwi vẫn lái xe xuyên qua ánh nắng chiều. Bỏ lại sau lưng Skyler cô độc đứng đó, với chiếc bóng buồn thảm trải dài đến vô tận.

Cuối cùng thì ngày thu âm ca khúc mới đã đến.

Ngay từ khi nghe giai điệu của bài hát, tôi đã vô cùng sửng sốt, bởi... nó quá tuyệt vời!

Như ông An Mạnh nói, âm nhạc khiến người ta cảm thấy hạnh phúc, đem đến những cảm xúc khi thì nhẹ nhàng, khi thì nồng nhiệt, khi buồn sâu lắng.

Tôi bước vào phòng thu, đeo headphone lên tai, khẽ nhắm mắt lại, lắng nghe tiếng nhạc dạo. Tâm hồn tôi và bài hát lúc này hòa nhập làm một, lâng lâng, trôi bèo bọt trên chiếc thuyền độc mộc...

Về bên em

*Tôi trôi theo thời gian
trên chiếc thuyền độc mộc
nước trong veo như màu mắt em
tôi cúi nhìn
nhưng không sao chạm tới đáy
bởi cả đời này, tôi chưa hiểu hết lòng em
tôi ra đi khi vừa chớm bình minh
ánh mặt trời còn ửng hồng rạng rỡ
qua bốn mùa
chuyến đi dài đã ngỡ chẳng
có lẽ
sắp kết thúc lúc hoàng hôn
chiếc thuyền
chiếc thuyền
này chú sóc nâu tinh nghịch
đang nô đùa trên tán cây hạt dẻ
giữ giùm tôi
chút buồn vương vẩn
hóa chùm hoa nhỏ xinh
mong manh gài trên mái tóc em
tiếc nuôi quá*

*còn chưa đi hết cuộc hành trình
muôn ngãm hoa bao báp bung nở giữa đêm tối
muôn nghe tiếng chuông nhà thờ Paris ngân vang
muôn thấy những cánh diều
vút bay trên bầu trời xanh lơ
trên thế gian liệu có con đường nào
đi hoài đi mãi không có điểm dừng?
chắc không đâu
chắc không đâu
chờ tôi nhé, đợi tôi nhé!
Về bên em.*

“Chú An Thông, cho cháu hỏi một chuyện được không?”

“Ừ, cháu hỏi đi.”

“Jenny là ai ạ?” Tôi cúi đầu xuống, ngập ngừng.

“Jenny? Sao cháu lại hỏi về con bé ấy?”

“Cô ấy, có liên quan như thế nào đến Kiwi và Skyler hả chú? Hình như... cháu có nét gì đó rất giống Jenny thì phải.”

Nét mặt chú An Thông lúc này thấp thoáng chút ngạc nhiên.

“Thú thật là lần đầu tiên thấy cháu, chú cũng có ý nghĩ đó. Nhìn từ xa, cả hai cháu đều khá giống nhau, nhất là kiểu tóc và cách ăn mặc. Nhưng nhìn gần thì cũng không hẳn.”

“Vậy ạ...” Tôi đứng đờ ra như kẻ mất hồn.

“Trong hồi ức của chú, Jenny là cô bé người Việt lai Thụy Điển rất xinh xắn, nó có đôi mắt màu nâu đồng, tóc dài mềm mượt như cháu vậy, con bé rất thích đội mũ len lệch màu tím, mặc váy trắng xòe, và... ôm đàn guitar hát tối ngày.”

Ồi! Sao có thể giống tôi đến như vậy chứ? Hóa ra trên thế gian này, tôi không phải là đứa con gái duy nhất thích đội mũ len và chơi đàn guitar. Ừ, tôi ngốc thật.

“Ngày trước Jenny rất thân thiết với Kiwi và Skyler. Tụi nó thường rủ nhau đi dã ngoại, du lịch khắp nơi. Thì ba đứa tụi nó đều là con lai mà, chơi với nhau hợp lắm. Con bé đó đáng mến giống như cháu vậy, Kem à.”

“Cô ấy vẫn ở đây chứ ạ?”

“Không.” Chú An Thông chưa xót. “Nó biến mất rồi.”

“Biến mất?”

“Bố mẹ nó li dị, kết cục là Jenny phải theo bố về Thụy Điển, từ đó đến giờ không còn chút liên lạc nào với nó nữa. Nó cũng chưa bao giờ có cơ hội quay về Việt Nam. Cũng ba năm rồi. Cả hai thằng nhóc Kiwi và Skyler đều buồn lắm. Kiwi vẫn ở đây như bình thường, còn Skyler sang Mỹ theo học một trường âm nhạc. Mọi chuyện cũng đã qua rồi cháu ạ, nuối tiếc cũng không làm được gì.”

“Cháu nghĩ Jenny sẽ sớm trở về thôi chú An Thông à.”

“Chắc không có chuyện đó đâu cháu. Bố Jenny vì dính vào một vụ bê bối doanh nghiệp, bị truy tố nên đã nhanh chóng đưa nó sang Thụy Điển lẫn trốn. Ông ta không còn đường về đây đâu, và con bé Jenny cũng vậy.”

Rồi chú An Thông đưa tôi đến một căn phòng nhỏ trong biệt thự nhà Hoàng Gia. Một căn phòng chứa đầy những kỉ niệm về Jenny.

Cô ấy rất yêu hoa violet, vì thế khắp đâu cũng là những bức ảnh Jenny rạng ngời chụp bên loài hoa đáng yêu ấy. Cô ấy rất sống động, rất yêu đời, lúc nào cũng cười rạng rỡ. Jenny - cái tên đẹp, và gương mặt cũng rất xinh đẹp.

Tôi đưa tay lướt qua các bức ảnh trên bàn. Đập vào mắt tôi lúc này là bức ảnh Jenny đang thơm má Kiwi, trông cả hai đều rất vui vẻ, hạnh phúc.

Cổ họng tôi tắc nghẹn.

Những gì My nói khi trước...

Ôi, tim tôi muốn vỡ tung ra từng mảnh.

Không muốn xem nữa! Không muốn!

Tôi chẳng thể nhớ nổi cái cảm xúc tồi tệ khi ấy, chỉ biết tôi đã đẩy cửa, rồi chạy.

“Lừa dối! Là lừa dối hết!” Vừa chạy, tôi vừa gạt nước mắt.

Anh không hề thích em, Kiwi! Người anh thích là Jenny!

Tôi giống cô ấy đến vậy sao? Đến nỗi cả hai người đều làm tường.

Kiwi, anh đối xử tốt với em, yêu mến em, anh tặng em chiếc vòng hạt cườm, rồi nói em là Ice-cream của anh - tất cả chỉ vì bề ngoài của em giống Jenny thôi ư? Vì em đội mũ len, vì em để tóc dài, vì em thích chơi đàn guitar?

Ngay từ lúc đầu, mình đã là Kem NQ mà. Mình chẳng có gì nổi bật cả, mình tầm thường đến chẳng còn gì tầm thường hơn, thế mà Kiwi lại đối xử với mình ấm áp đến vậy.

Thì ra là thế...

Thì ra mình chỉ là cái bóng trong lòng anh ấy mà thôi.

Sau buổi thu âm, Fresh Music đã cử một ekip các chuyên gia trang điểm, stylish đến xây dựng hình ảnh cho tôi, chuẩn bị cho buổi chụp hình, quay clip, ngày ra mắt album, các sự kiện, buổi họp báo.

Tạm biệt Mũ Len Nhỏ...

Tôi quyết định để các chuyên gia làm tóc cắt phẳng mái tóc dài mềm mại của mình đi, ngắn đến ngang vai. Nếu là ngày trước, khi lưỡi kéo chạm đến mái tóc đáng tự hào này, tôi sẽ òa khóc mất. Nhưng giờ thì khác.

Sau đó họ uốn chúng thành những gợn sóng. Nó khiến tôi biến thành một người hoàn toàn khác, thực sự vô cùng lạ lẫm. Nhưng có sao đâu, miễn là tôi thay đổi là được, để không một ai còn nhầm lẫn nữa. Đau lòng như thế đã quá đủ rồi.

Trong cái salon tóc rộng thênh thang này, âm thanh của máy sấy, mùi thuốc làm tóc hòa lẫn vào nhau.

Tạm biệt mắt kính cận thị...

Các chuyên gia đeo cho tôi kính áp tròng, và từ giờ trở đi, mỗi khi xuất hiện giữa đám đông, Kem sẽ không còn là một cô nhóc cận thị nữa.

Không còn style “Bà già thập niên 70” nữa, cũng không còn áo sơ mi cài nút trên cùng nữa. Phòng riêng của tôi giờ đây cũng ngập tràn các giá treo quần áo, váy vóc, giày dép chẳng khác nào Hannah Montana.

Kem của ngày trước đã rơi vào quên lãng rồi.

“Từ giờ trở đi, cuộc sống của cháu sẽ thay đổi hoàn toàn, Hạ Kem. À không, phải gọi là ca sĩ tuổi teen Hạ Kem mới đúng chứ, hà hà. Chào mừng đến với thế giới showbiz.” Bác giám đốc Fresh Music đến vỗ vai động viên tôi sau khi đặt bút kí hợp đồng.

Phải, thay đổi hoàn toàn. Bởi từ giờ trở đi, tôi sẽ không sống cuộc sống của một teen girl 17 tuổi như bao bạn bè khác, sẽ không còn thời gian la cà quanh các cửa hàng sách, không thể xuất hiện vô tư

giữa trung tâm thương mại, không thể hồn nhiên đi ăn quẩy nóng hay nem chua rán.

Tôi có trợ lý, có ekip làm việc riêng. Tan học, thay vì trở về nhà nằm dài, xem các bộ phim trên tivi thì tôi phải đến studio chụp hình, ráo riết quay MV *Về bên em*, tập thanh nhạc cùng các chuyên gia hàng đầu, quay cuồng với tất cả.

Tôi còn được cả nhà hậu thuẫn nữa. Có bố mẹ động viên, có ông nội đem sữa đến cho tôi uống, bà nội làm cơm hộp ngon mắt, còn có cả chị Sam nữa.

Chị ấy chỉ tôi cách tạo dáng trước ống kính, cách đi đứng, ăn nói. Sam còn lên một danh sách các ngôi sao tuổi teen lẫn 7x, 8x khác nữa mà tôi rất cần gặp gỡ cũng như hợp tác.

Ví dụ như:

Hát chung với:

- ♥ Anh Noo Phước Thịnh
- ♥ Hồ Ngọc Hà
- ♥ Thanh Bùi
- ♥ Justin Bieber (cái này thật hoang tưởng)
- ♥ Britney Spears (cũng hoang tưởng không kém)

Chụp ảnh bìa Teeny với:

- ♥ Tăng Thanh Hà
- ♥ Johnny Trí Nguyễn
- ♥ Isaac của 365 daband

Đóng phim cùng:

- ♥ Lương Mạnh Hải
- ♥ Dustin Nguyễn
- ♥ Thái Hòa
- ♥ Kathy Uyên

Ôi, một cái danh sách dài chóng mặt!

Vậy là công cuộc chuẩn bị cho sự ra mắt của Kem đã chính thức hoàn thành. Tính đến thời điểm này chỉ còn ba ngày nữa sẽ đến buổi họp báo ra mắt album *Về bên em* của nhạc sĩ An Mạnh.

Những ngày bận rộn này, tôi gần như chẳng còn thời gian để thờ. Đến trường, tôi không nhìn ra ngoài hành lang mỗi khi Kiwi đi ngang qua nữa, không nghe điện thoại anh ấy gọi, và cũng không reply lại tin nhắn của Kiwi.

Mọi chuyện đều diễn ra rất tốt đẹp, có điều trước buổi họp báo hai ngày, một chuyện động trời đã xảy ra. Đó là lúc anh trợ lý mới hót hải chạy đến studio mà tôi đang chụp hình cho album mới.

“Không xong rồi mọi người!” Bình tĩnh một giây, anh ấy tiếp. “Bài hát *Về bên em* đã bị rò rỉ trên mạng rồi, phiên bản bị lộ này không phải Kem hát, mà là một người khác!”

“Sao cơ? Ai?” Tất cả mọi người, từ nhiếp ảnh gia, chuyên viên trang điểm đến bác giám đốc đều thốt lên kinh hãi.

“Là Mai Linh. Cư dân mạng lẫn giới chuyên môn đều rất bất ngờ và đánh giá cực cao phiên bản này, trong khi phiên bản chính thức vẫn chưa ra mắt.”

“Cậu nói rõ xem nào?” Ngài CEO lên tiếng.

Anh trợ lý mở laptop ra, truy cập vào các trang báo mạng đăng tải tin tức.

Tất cả mọi người đều xúm vào đọc, ai ai cũng tràn ngập vẻ lo lắng.

“Đây, báo điện tử X là trang đầu tiên đưa tin về vụ việc này. Theo đó vào chiều tối ngày hôm qua, ca khúc *Về bên em*, theo nguồn đáng tin cậy, đó là ca khúc chính trong album cùng tên của nhạc sĩ An Mạnh, đã chính thức bị rò rỉ trên mạng. Như các tác phẩm trước đó của vị nhạc sĩ, giới chuyên môn lẫn cộng đồng mạng đều đánh giá rất cao. Việc rò rỉ album, các ca khúc trên mạng gần đây đã trở thành hiện tượng phổ biến, tuy nhiên, nó sẽ ảnh hưởng không tốt đến doanh thu.”

“Giới truyền thông còn khai thác được gì nữa không?”

“Không ạ. Cả Kem và Mai Linh đều chưa hề ra mắt công chúng, phía Fresh Music cũng chưa công bố các thông tin, vì thế báo chí không hề biết phiên bản bị lộ này là bất hợp pháp, họ chỉ biết người hát là Mai Linh.”

Rồi anh Huy trợ lý bật bài hát đó cho tất cả mọi người cùng nghe.

Vẫn là giai điệu *Về bên em* mấy tuần trước tôi thu âm đây mà, nhưng có điều, người hát bài này lại là giọng ca ba quãng tám. Thật không khó để nhận ra sự khác biệt.

Cô ấy vận dụng tất cả những kĩ thuật của mình, thay vì để bài hát trôi theo một cách tự nhiên, lắng đọng cảm xúc thì Mai Linh phô diễn hết chất giọng khỏe khoắn, hát những nốt cực kì cao.

Cô ấy... đã phá hủy bản gốc của nhạc sĩ An Mạnh mất rồi!

Về bên em không phải bài hát mang nặng tính kĩ thuật như thế, nó rất nhẹ nhàng, trong trẻo, vừa tươi tắn vừa đượm chút buồn, chút hối tiếc của ngài nhạc sĩ lúc cuối đời.

Nhưng không thể phủ nhận một điều là giọng hát Mai Linh nghe rất bắt tai, chẳng trách phản hồi trên các trang báo điện tử tốt đến thế.

“Các cậu nghe đây, lập tức thông báo cho các cơ quan truyền thông về vụ này. Cử người điều tra và liên lạc ngay với con bé Mai Linh. Nó muốn phá hoại hay sao?” Ngài giám đốc đập bàn bực tức.

Ngay sau đó, phía công ty truyền thông đã nối máy được với Mai Linh làm rõ mọi chuyện.

Mai Linh cũng tỏ ra vô cùng hoảng hốt. Lúc trước, tình cờ được nghe thử bài hát, vì cô ấy thích quá nên đã thu âm ngay mà không hỏi ý kiến ai hết. Chính cô ấy cũng không ngờ bản thu cá nhân của mình đã bị tung lên mạng.

Nhưng dấu hỏi to đùng được đặt ra ở đây là: Làm thế nào cô ấy có được bài hát đó?

Ai là người đưa bản audio cho cô ấy?

Liệu có phải là...

Khi tôi đặt chân vào bệnh viện thăm ngài nhạc sĩ là lúc ông đang ngập trong một cơn ho dữ dội.

Màu tóc trắng cùng gương mặt xanh xao gầy gò khiến ông gần như trong suốt giữa giường bệnh trắng toát, thế nhưng cái cách ông gọi tên tôi vẫn trầm ấm như hôm nào.

“Hạ Kem đấy à?”

“Vâng, là cháu đây.” Tôi xúc động lại gần nắm lấy bàn tay xương xương của ông.

“Cháu vẫn ổn chứ?”

“Cháu ổn ông à, ông gắng giữ gìn sức khỏe nhé.”

“Hà hà... ta đã đi đến cuối cuộc hành trình rồi, cháu à. Có muốn níu kéo cũng không được.”

“Mẹ cháu bảo cháu đem gửi ông món cháo gà ngon lắm, chút nữa ông ăn nhé.”

“Ừ.” Ông gật gật đầu hiền lành.

Ngài giám đốc đã dặn tôi tuyệt đối không được nói cho ông An Mạnh biết chuyện. Cứ nhìn ông mà xem, riêng việc chống chọi với bệnh tật đã khiến ông mệt mỏi lắm rồi.

“Hạ Kem này, ta có một ước nguyện nho nhỏ, cháu có thể cùng ta thực hiện được không?”

“Ồ, được chứ ạ.”

“Ta muốn đến ngôi nhà gỗ ở ngoại ô một ngày, từ khi đổ bệnh đến giờ ta lúc nào cũng quanh quẩn trong cái phòng bệnh chán ngắt này,

chưa có cơ hội quay lại đó.” Rồi ông buồn rầu thờ dài, mắt nhìn về phía xa xăm. “Ta có cảm giác như nếu không sớm thực hiện, vĩnh viễn ta sẽ không còn cơ hội.”

“Ông đừng nói thế. Làm sao mà không còn cơ hội được?”

“Cái gì phải đến sẽ đến. Vậy cháu đi cùng ta được không?”

Giá như biết trước chuyến đi lần này có mặt một người, tôi sẽ tìm cách từ chối. Nhưng rốt cuộc thì cũng đã muộn. Đi cùng chúng tôi là bác sĩ riêng của ông An Mạnh, cô ấy sẽ chăm sóc cho ông.

Vì chú An Thông bận giải quyết công việc nên không thể lái xe chở ông đi được, thay vào đó là... Kiwi.

Nhìn thấy bóng dáng anh ấy, hay chỉ cần nghe đến tên Kiwi thôi là tôi lại thấy ruột gan mình cồn cào như lửa đốt.

Sau lưng Kiwi, mặt trời đang dần nhô lên, ngày một sáng rõ.

Anh ấy trò chuyện vài câu với bà bác sĩ, rồi nhét những thứ đồ, hành lý quan trọng của ông An Mạnh vào cốp xe. Trong khoảnh khắc, tôi bỗng nhớ lại bức ảnh của anh ấy và Jenny trong căn phòng nọ, tự nhiên thấy tim mình nhói lên, trong đầu miên man những suy nghĩ.

“Lên xe đi.”

Tôi cứ đứng bần thần bên vệ đường, đến khi Kiwi lên tiếng gọi vào thì mới bừng tỉnh. Ngồi cùng anh ấy ở hàng ghế đầu, phía sau là ông An Mạnh và bà bác sĩ, tôi gần như chẳng thể nào bình tĩnh nổi. Tôi vẫn bị ám ảnh bởi mùi áo vest của anh. Đến tận mãi sau này khi tôi trưởng thành, mùi hương cuốn hút ấy vẫn để lại nhiều ấn tượng sâu đậm trong tôi, đến nỗi tôi đã đi sục sạo khắp các cửa hàng nước hoa trong thành phố cũng như những nơi khác trên thế giới, nhưng không sao tìm kiếm được.

Đến nơi, tôi đỡ ông An Mạnh, còn bà bác sĩ và Kiwi đem đồ đạc, dụng cụ y tế chuyên dụng vào nhà.

Bước chân qua bậc thềm, mùi gỗ thông nhẹ nhàng phả vào khiến tôi có cảm giác thư thái nhẹ nhõm. Gió từ phía hồ nước thổi tới làm xõa tung mái tóc ngắn ngang vai. Con đường từ bờ hồ vào nhà được rải sỏi trắng, hai bên là thảm cỏ đã sạm màu.

Khác với lần trước, hôm nay tôi đến đây với cặp mắt sáng rõ nên tha hồ ngắm nghía mọi thứ xung quanh.

Phía cuối hành lang là một hàng ghế đá được chế tác khá thô. Tôi bắt đầu nhắm tính sẽ đem sách ra đó đọc, và nghe nhạc nữa chứ.

Chà, sẽ thú vị lắm đây!

Tôi không khỏi bàng hoàng khi bước vào ngôi nhà. Nó sạch sẽ, tinh tươm lạ kì, cứ như lúc nào cũng có bàn tay lau dọn vậy. Tất cả mọi đồ dùng, bàn ghế, giường tủ đều được làm bằng gỗ. Ấn tượng nhất là chiếc lò sưởi kiểu châu Âu và bức tường với những khung tranh nhỏ nhắn.

“Đẹp quá!” Tôi vừa chạm tay vào những bức tranh vừa reo lên.

“Tất cả những thứ này đều do thằng nhóc Kiwi vẽ đó cháu, từ năm nó lên bốn.” Ông An Mạnh nhìn tôi cười khà khà.

Là do anh Kiwi vẽ? Anh ấy là người đam mê hội họa ư? Tôi còn chẳng biết điều đó. Ở trường Trung học ai cũng biết anh ấy yêu thể thao và là thành viên của đội bóng rổ. Kiwi còn chơi đàn piano nữa, trước kia anh ấy có từng nói với tôi. Ai cũng bảo sau này Kiwi nhất định sẽ trở thành CEO, quản lý chuỗi nhà hàng, hoặc công ty truyền thông.

“Ông à, cháu đã sắp xếp đồ đạc của ông vào phòng rồi.” Tiếng Kiwi vọng ra.

“Ừ.” Ông An Mạnh chậm chạp đáp.

Tuy sức khỏe hiện tại của ông khá yếu, nhưng ông vẫn nhiệt tình vào bếp pha trà mật ong nóng cho bọn tôi. Ông bảo, pha trà và uống trà là cả một nghệ thuật. Thời trẻ tuổi ông có đến nhiều nơi trên thế giới, mỗi nơi đều có cách pha trà rất khác nhau. Bên Hàn Quốc, giữa bát sứ đựng trà là một bông hoa sen trắng. Bên Nhật Bản, uống trà là cả một nghi thức với bốn đức tính và bảy nguyên tắc, mang đậm tính truyền thống.

Ngồi quây quần bên những chiếc ghế tràng kỉ đã cũ, tôi vừa chậm rãi uống trà, ăn bánh ngọt, vừa tròn xoe mắt nghe ông An Mạnh kể chuyện. Lạ thật đấy, ông nội tôi cũng thích uống trà giống như vậy, nhưng đơn giản hơn nhiều. Ông nội cũng có lần nói với tôi rằng mật ong rất tốt cho những người mắc chứng ho mãn tính.

“Những người trẻ như các cháu ham thích mấy thứ đồ Tây quá, các món ăn nhanh tuy ngon miệng thật đấy, nhưng về lâu về dài không tốt cho sức khỏe chút nào. Tốt nhất nên ăn nhiều hoa quả, rau xanh, đậu hũ, các món luộc, nấu.”

“Cháu cũng thích mấy món đó lắm.” Tôi hứng khởi.

Bên cạnh tôi, Kiwi cũng bật cười, tiếng cười giòn tan.

“Kiwi và Kem này?”

“Dạ.” Cả tôi và anh ấy cùng đồng thanh.

“Ta ra hồ câu cá đi.”

Ha! Câu cá! Thú vị đây!

Chỉ một lát sau, chúng tôi đã sẵn sàng đồ nghề, ngồi trên chiếc cầu gỗ từ nhà thông ra hồ, thả cần câu. Hai chân tôi cứ ngúng nguẩy một cách thích thú.

Từ lúc đến đây tới giờ, tôi luôn giữ khoảng cách với Kiwi, nhưng lúc này thì... không thể. Vì cây cầu này khá bé nên chỉ cần với tay sang là tôi có thể chạm tay tới anh ấy.

Ông An Mạnh và bà bác sĩ ngồi trên ghế đá, nhẩn nha ngắm nhìn thiên nhiên yên bình và xem chúng tôi câu cá.

“Cố lên nhé hai đứa! Ai câu được nhiều hơn sẽ có thưởng.” Ông An Mạnh nói với cái giọng khàn đặc.

“Okay ông!”

Rồi tôi và anh ấy lại rơi vào im lặng. Tôi chỉ muốn cất tiếng hỏi anh ấy xem Jenny rốt cuộc quan trọng với anh đến như thế nào, và rằng... tôi là ai trong trái tim của Kiwi. Một ý tưởng thật ngu ngốc có đúng không?

“Tóc mới trông lạ quá.” Cuối cùng thì Kiwi cũng lên tiếng, trong khi đôi mắt xanh hơn cả bầu trời của anh ấy vẫn cứ dõi sang bên kia hồ.

“À ừm, lâu lâu cũng nên thay đổi...” Tôi siết chặt lấy chiếc cần câu.

“Đẹp lắm, nhưng anh vẫn thích như ngày trước hơn.” Giọng anh ấy chùng xuống.

Có thật thế không? Anh có thật sự thích không? Hay chỉ vì khi ấy trông tôi rất giống cô gái trong lòng anh?

“Dạo này em bận lắm đúng không?”

“Ừm, anh biết đấy, thu âm, quay MV, luyện thanh... khá nhiều việc.”

“Vì thế nên không nghe điện thoại?”

Tôi không nói gì, lặng lẽ quay đi.

“Ừm... Ice-cream?”

“...”

“Này Ice-cream! Cá cắn câu kìa!”

Tôi vẫn ngần ngừ thì ngay lập tức Kiwi nhướn người sang giật chiếc cần lên mặt nước thật nhanh giúp tôi, mau chóng gỡ móc câu ra và thả con cá vào xô.

“Là cá chép, mà nó nhỏ quá.”

“Ừ, nhỏ thật.” Tôi dán chặt mắt vào con cá nhỏ nhắn cũng những chiếc vảy bạc lấp lánh.

Trông nó đáng yêu quá! Cũng đáng thương nữa.

Tôi có cảm tưởng như chú cá nhỏ xinh này đang khóc hu hu vì sợ hãi, cứ xem cái cách nó bơi nhằng nhít cả lên trong xô là biết. Nếu cá chép biết nói, hẳn nó sẽ thút thít: “Thả em ra đi! Em muốn bơi lượn quanh hồ với bạn bè và mẹ, họ đang chờ em ở dưới kia... hu hu.”

“Anh Kiwi, chúng ta sẽ làm gì với nó?”

“Tùy em.” Kiwi nhún vai.

“Thực ra em không thích ăn cá lắm.” Đùa chứ, quãng thời gian mẹ bắt tôi ăn cá bồ mắt đã đủ ghê rợn lắm rồi. “Hay ta thả nó đi được không?”

“Ý kiến hay đấy!”

Rồi Kiwi vui vẻ xách chiếc xô ra mép cầu, nghiêng nhẹ đủ để chú cá nhỏ có thể rơi xuống hồ một cách êm ru, an toàn. Hẳn nó sẽ vui lắm!

“Bơi đi nào cá. Bơi thật xa vào nhé. Ta sẽ không bắt mi thêm lần nữa đâu.”

Nhìn thấy bộ dạng hí hửng của tôi lúc đó, Kiwi không khỏi bật cười.

“Anh cười gì thế?” Vừa nói tôi vừa nghịch ngợm quấn sợi dây cước xung quanh ngón tay mình thành hình lò xo.

“Ice-cream này, chúng ta đừng câu cá nữa.” Kiwi đặt chiếc cần câu xuống mặt cầu gỗ.

“Ừ, tội nghiệp bọn nó.”

“Ice-cream này...”

“Vâng?” Tôi tiếp tục quấn chúng sang ngón kế bên.

“Anh muốn nói với em một chuyện.”

“Gì ạ?”

“Chuyện lần trước, anh xin lỗi vì đã to tiếng với em.”

“À... em cũng quên rồi.”

“Nghe này Ice-cream, thực ra...”

Tôi ngây ngô ngược lên nhìn Kiwi. Và chợt bắt gặp ánh mắt dịu êm như làn nước của anh.

“Anh...”

Ding ding ding...

Tu tu xình xịch...

Kiwi chưa kịp nói lời nào thì từ phía bên kia hồ, tiếng còi tàu ngân vang, vài giây sau đoàn tàu lửa chạy vụt qua làm huyên náo cả một khoảng trời. Bất giác, cả hai cùng nhìn về phía ấy, nơi có ngọn khói trắng bay dọc thân tàu rồi lại tan biến theo cơn gió mùa đông.

“Kem, Kiwi? Đã câu được con nào chưa?” Tiếng ông An Mạnh.

“Chưa ông ạ! Bọn cháu không câu nữa đâu.”

“Sao thế?”

“Tại vì tụi cháu không thích nữa. Ăn cá chán chết đi được.”

Trước con mắt ngạc nhiên của ông An Mạnh, tôi và Kiwi đem hết mấy thứ cần câu, mồi, xô đựng cá cất vào kho.

Đến tối, bốn người chúng tôi quây quần bên đống lửa ngoài bãi cỏ, hàn huyên đủ mọi thứ chuyện trên đời. Buổi tối ở đây thật lạnh, nhưng ngồi hơ tay bên đống lửa thế này mới thích làm sao.

Ông An Mạnh kể cho chúng tôi nghe những câu chuyện có ý nghĩa mà ông đã đọc được trong những cuốn sách hay. Trong số đó tôi thích nhất câu chuyện về cây bút chì. Ông nói, khi gia nhập làng giải trí, trở nên nổi tiếng, cũng là lúc cuộc sống của tôi sẽ gặp phải những trở ngại lớn. Tôi sẽ bận rộn hơn gấp mấy lần trước đây và cũng sẽ dễ bị soi xét bởi giới truyền thông, mỗi hành động, cử chỉ của tôi đều dễ dàng bị chỉ trích.

Nhưng không sao hết, bởi đó là mơ ước của tôi mà.

Ông ví tôi giống một cây bút chì màu được tạo nên từ những khúc gỗ đơn điệu. Qua bàn tay của người thợ tài hoa, bút chì bắt đầu có hình dáng rõ ràng, thon nhỏ hơn, sắc sảo giúp ích cho mọi người. Công việc của bút chì là viết, vẽ, tô màu, còn công việc của tôi là sống sao cho thật tốt.

Sau mỗi lần dùng, bút chì đều bị gọt, khiến nó đau đớn, ngày một ngắn ngủn đi. Việc ấy cũng giống mỗi lần tôi gặp khó khăn hay vấp ngã vậy. Sẽ có lúc tôi mệt mỏi, nản chí. Nhưng ông dặn tôi tuyệt đối không bao giờ được phép bỏ cuộc.

“Hãy sống với niềm đam mê và tình yêu thương. Đó là công việc của một người nghệ sĩ. Dù cho sau này cháu không còn là nghệ sĩ nữa, nhưng hãy luôn nhớ lấy điều đó.” Ông nhìn tôi trù mến, như thể ông đã đặt ở tôi một niềm tin lớn lao lắm.

Tôi mãi mãi khắc ghi câu nói ấy của ông.

Trời dần về khuya, chúng tôi thôi trò chuyện mà vào nhà đi ngủ để sáng mai kịp trở về chuẩn bị cho buổi họp báo.

“Anh Kiwi, vào nhà thôi?”

“Em vào trước đi.”

“Ừm, vậy em đi ngủ trước đây.”

Tôi lặng lẽ bỏ vào phòng, cuộn mình trong chiếc chăn bé tí xíu. Trần trọc mãi mà không ngủ được, tôi bèn rón rén mở cửa phòng ra ngoài.

Kiwi vẫn ngồi đó bên đống lửa, dưới bầu trời sao lấp lánh. Nép mình bên cửa sổ, tôi ngắm nhìn anh từ phía sau, trong yên lặng hoàn toàn.

Có thể anh đang suy nghĩ về kế hoạch tương lai chẳng? Cũng phải, năm nay anh ấy học lớp Mười hai rồi, sắp tới hẳn anh sẽ bận bịu lắm đây. Chắc chắn anh sẽ không ở lại đây đâu, để xem nào, anh ấy sẽ chọn đại học nào nhỉ? Cambridge? Harvard? Oxford? Hay Đại học California?

Ừm. Cũng có thể Kiwi đang dỗi về đất nước Thụy Điển xa xôi, nơi Jenny đặt chân đến.

Có thể anh đang nhớ về cô ấy.

Hay bất cứ thứ gì!

Chẳng quan tâm nữa! Chẳng muốn quan tâm nữa!

Tôi cứ thế dựa vào cánh cửa sổ, chầm chậm ngủ thiếp đi.

Trong giấc mơ chập chờn kì ảo, tôi thấy một bóng người cao lớn đang bước đến bên cạnh mình, người ấy cúi xuống nhắc bổng tôi lên trong bờ vai mềm mại.

“Ngủ ngon, Ice-cream.”

Kèm theo âm thanh du dương mềm mại ấy là một nụ cười. Nụ cười lấp lánh như ánh sao.

Thật kì lạ, sáng hôm sau mở mắt tỉnh dậy, tôi thấy mình đang nằm trên chiếc giường ấm áp chứ không phải gà gật ngoài phòng

khách. Không lẽ Kiwi đã phát hiện ra tối qua mình nhìn trộm anh ấy, rồi ngủ gật lúc nào không biết! Thật là mất mặt quá đi.

Suốt dọc đường trở về, tôi chẳng dám ho he lấy một câu nào. Sau khi đưa ông An Mạnh vào viện, Kiwi lái xe đưa tôi đến dự buổi họp báo ra mắt album.

“Cố lên cháu!” Ông An Mạnh nắm lấy tay tôi động viên.

“Vâng! Cháu sẽ cố gắng!”

Nói vậy thôi chứ tôi đang run như cầy sấy đây này.

Đến nơi, anh trợ lý và chị Kì Diệu ngay lập tức làm tóc và trang điểm cho tôi. Riêng anh trợ lý thì luôn miệng nhắc nhở dặn dò tôi phải như thế này, như thế kia.

“Em biết rồi mà!” Tôi nhăn nhó.

“Xong chưa?”

“Rồi.” Tôi đáp lại Kiwi.

“Họp báo trên tầng ba đúng không nhỉ?” Kiwi vén tay áo nhìn đồng hồ. “Đi thôi, chú An Thông đang chờ đấy.”

“Okay.” Tôi gật đầu. “À này anh Kiwi?”

“Hả?”

“Giờ mới nhớ ra, hôm qua anh định nói gì thì phải?”

“Em muốn nghe?”

“Ừ!”

Lúc này chúng tôi đã đặt chân lên tầng ba, gần đến nơi tổ chức buổi họp báo rồi.

Kiwi dừng lại, đặt hai tay lên vai tôi dịu dàng.

“Nghe này Ice-cream, thực ra anh...”

“À!”

Lại một lần nữa, Kiwi bị ngắt lời. Lần trước là chuyến tàu lửa tu tu xình xịch, còn lần này là một gã béo nào đó với cái ống kính máy ảnh to bự trước ngực. À, mà không. Không phải một gã, mà là rất nhiều. Bọn họ đều là giới truyền thông, nhà báo, phóng viên!

Trong giây lát, ánh đèn flash thi nhau nháy liên hồi làm tôi chói mắt. Ngay lập tức, tôi bị vây kín. Trước mắt tôi lúc này có vô vàn chiếc máy ảnh, camera, mic với biểu tượng của đủ mọi tờ báo, tạp chí online, kênh truyền hình... Tất cả bọn họ đang khiến tôi bị choáng ngợp khủng khiếp.

“Xin hỏi..!”

“Làm ơn cho hỏi...”

“Tránh ra nào!”

“Theo như nguồn tin không chính thức... Ayza!”

“Nhân vật chính trong album *Về bên em* đã chính thức lộ diện!”

“Là cô bé 17 tuổi Hạ Kem - ngôi sao mạng Internet thời gian gần đây!”

“Là cô ấy!”

“Ô kìa, chuyện gì thế này?” Tiếng anh trợ lý, chị Kì Diệu và chú An Thông hét toáng lên từ phía sau.

“Mọi người ơi, cháu ở đây!” Tôi vẫy vùng chìa tay ra.

“Các vị phóng viên làm ơn bình tĩnh. Buổi họp báo vẫn chưa bắt đầu mà!” Chú An Thông lạch bạch chạy tới, khổ sở len vào đám đông và tìm cách lôi tôi ra. Vất vả lắm tôi mới có thể thoát ra khỏi đám đông các kí giả, theo chân anh trợ lý vào phòng tổ chức sự kiện.

“Ui, sao tóc rối bời thế này?”

“Á, nơ kẹp tóc rơi đâu rồi?”

“Ý, váy vóc xộc xệch quá!”

Anh trợ lý cứ nhắng nhít cả lên, hết chỉnh chang cái này đến cái kia, thao thao bất tuyệt bằng cái giọng giống hệt phụ nữ của anh ấy.

“Kem đã nhớ kĩ những lời anh dặn chưa?”

“Rồi ạ.”

“Nhắc lại coi nào?”

“Luôn tươi tắn rạng ngời như đóa hoa mặt trời, mỉm cười đúng lúc đúng chỗ, khéo léo trả lời các câu hỏi của phóng viên, tuyệt đối không được dài dòng luyên thuyên, từ chối những câu hỏi nhạy cảm nhưng không được tỏ ra vô cảm.”

Mà theo anh Huy, những câu hỏi nhạy cảm thường như thế này:

- Đã có bạn trai chưa?
- Nụ hôn đầu tiên thế nào?
- Suy nghĩ gì về đồng tính?
- Có ý định chụp ảnh bikini không?
- Cặp kè cùng đại gia?

Hic!

Chuẩn bị xong xuôi, tất cả mọi người thuộc ekip thực hiện album, ban quản trị đã có mặt đầy đủ trong khán phòng. Được sánh vai cùng họ đúng là một vinh dự lớn với tôi.

Lúc này cánh nhà báo có thể thoải mái tác nghiệp, họ chụp ảnh liên tục không ngừng nghỉ, ghi chép gì đó vào sổ sách, laptop và camera, máy ghi âm thì luôn được giơ ra sẵn sàng.

Trong căn phòng lớn với hệ thống đèn sáng rực và đầy ắp hoa tươi này, hàng loạt tấm poster khổ nhỏ được dán khắp nơi, một tấm to nhất được đặt ở chính giữa ngay sau lưng tất cả chúng tôi.

Đó là bìa chính thức của album. Không có gì cầu kì lắm, hình ảnh trung tâm là chiếc thuyền độc mộc đang trôi lững lờ ven hồ, bên trong chiếc thuyền là chiếc guitar được rắc cánh hoa hồng bên trên.

Buổi họp báo bắt đầu bằng lời phát biểu của bác giám đốc Fresh Music. Lễ ra nhạc sĩ An Mạnh sẽ có mặt dịp này, nhưng vì lý do sức khỏe nên ông khó lòng tham gia được, do đó phía Fresh Music đã phát một clip ngắn gửi gắm những thông điệp của ông đến báo giới và những người có mặt tại đó.

Tôi không rõ họ đã chuẩn bị nó từ khi nào, nhưng nhìn sắc mặt xanh xao của ông là tôi có thể đoán được nó được thực hiện cách đây không lâu.

“Xin chào quý vị, tôi là nhạc sĩ An Mạnh.”

Khi người trong clip bắt đầu cất tiếng, cả khán phòng chìm trong yên lặng. Tất cả mọi người đều chăm chú dõi về phía màn hình lớn.

“Xin hãy thứ lỗi cho tôi vì quãng thời gian vừa qua. Tôi đã chạy trốn tất cả, đã giấu giếm bệnh tật của mình. Suốt khoảng thời gian ấy, tôi đã suy ngẫm và chiêm nghiệm ra nhiều điều. Và album **Về bên em** cũng được ra đời từ đó. Xin các bạn đừng ngạc nhiên với sự lựa chọn của tôi. Bởi giọng ca tôi lựa chọn lần này không phải một ca sĩ có kĩ thuật cao siêu. Cô bé ấy chưa từng được đào tạo qua trường lớp thanh nhạc nào, nhưng trong sâu thẳm cô ấy là tình yêu âm nhạc luôn bùng cháy. Tôi thích chất giọng mát lạnh của cô bé ấy. Giọng hát khiến cho người nghe thêm yêu đời và hạnh phúc. Tôi thích cách cô ấy cảm nhận và hát bằng cả trái tim mình. Cô gái 17 tuổi này sẽ còn tỏa sáng, tôi tin là như vậy, theo cách riêng của cô ấy. Âm nhạc không phải thứ gì cao siêu, nó đơn giản chỉ là tiếng hát được cất lên từ tâm hồn, gần gũi và mộc mạc. Đó chính là chủ đề xuyên suốt album lần này và cũng có thể là album cuối cùng của tôi. Lời cuối, tôi chúc các bạn luôn vui vẻ, hạnh phúc.”

Clip ngắn ngủi kết thúc, tất cả mọi người vẫn lặng im. Rồi một tràng pháo tay nổi lên, lan khắp khán phòng. Tất cả bọn họ đều không ngờ được rằng, những gì họ vừa xem chính là những thông điệp cuối cùng của vị nhạc sĩ.

Phần quan trọng nhất, và cũng khó khăn nhất với tôi đó là... phòng vấn.

Hừm hừm, bình tĩnh nào.

“Chào Hạ Kem, dạo gần đây tất cả mọi người đều biết đến bạn qua một clip nổi tiếng trên mạng. Hẳn đó là bản đáp đưa bạn đến với công ty truyền thông Fresh Music?”

“Vâng đúng là như vậy.”

“Hạ Kem và đại diện Fresh Music có ý kiến gì về việc ca khúc chính bị rò rỉ, người hát lại là một người khác?”

“Như bác giám đốc đã nói, đây là sự việc xảy ra ngoài ý muốn.”

“Bạn sẽ nghĩ sao nếu mọi người đều yêu thích phiên bản của Mai Linh hơn phiên bản của bạn?”

“Mỗi người có một gu thưởng thức âm nhạc khác nhau. Em tin sẽ có nhiều người yêu thích phiên bản gốc của em.”

“Bạn có tự tin vào bản thân mình?”

“Em có.”

“Theo tôi được biết, bạn chỉ mới 17 tuổi và vẫn đang học cấp ba, làm thế nào bạn có thể cân bằng cuộc sống của mình mà không thấy mệt mỏi?”

“Đi học giúp em hoàn thiện về tri thức và nhân cách. Còn âm nhạc là đam mê số một của em. Làm sao em có thể thấy mệt mỏi được khi cả hai việc này đều rất thú vị?”

“Ngắn gọn ba từ về phong cách âm nhạc của bạn?”

“Đơn giản - nhẹ nhàng - tươi tắn.”

“Bạn tự sáng tác các bài hát?”

“Dạ có.”

“Bạn nghĩ sao về việc làm một album cá nhân với toàn những sáng tác của mình?”

“Rất có thể nếu khả năng cho phép.”

“Cuộc sống của bạn sau khi gia nhập làng giải trí có nhiều thay đổi chứ?”

“Hiện tại nó đang thay đổi đến chóng mặt, nhưng em không cảm thấy sợ hãi vì những thay đổi đó. Tất cả bạn bè, gia đình và người quen đều ủng hộ em hết mình.”

“Bạn có lo lắng về việc tham gia các hoạt động showbiz sẽ ảnh hưởng đến kết quả học tập của bạn?”

“Trợ lý của em là một người rất giỏi sắp xếp công việc. Anh ấy sẽ giúp em cân bằng thời gian biểu.”

“Bạn thường làm gì mỗi khi rảnh rỗi?”

“Nghe nhạc, đọc sách, xem tivi, chơi với mèo...”

“...”

Và còn nhiều, nhiều các câu hỏi khác nữa được đặt ra khiến tôi chóng hết cả mặt. Thật may mắn là không có câu hỏi nào rơi vào danh sách “nhạy cảm” mà anh trợ lý đã đặt ra. Phù!

Buổi họp báo mau chóng kết thúc. Hình ảnh của tôi sau đó tràn ngập tất cả mọi tờ báo, từ tạp chí đến các trang online. Bọn họ còn giật nhiều cái tit khá sốc như:

“Mạng Internet - chiếc đũa thần biến vịt con thành thiên nga.”

“Hạ Kem - Taylor Swift của Việt Nam!”

“Giọng ca *Mũ Len Nhỏ* đình đám đã chính thức bước ra ngoài đời thực!”

Bên cạnh đó, bên Fresh Music đã nhận được khá nhiều phản hồi của khán giả về album mới. Ngay ngày hôm ấy đã xuất hiện khá nhiều bài báo phân tích hai phiên bản của tôi và Mai Linh.

Có thể nói, vụ việc ấy đã ảnh hưởng không nhỏ đến tôi. Nhưng thật đáng vui mừng, các chuyên gia âm nhạc đều đánh giá rất cao phiên bản gốc, đúng như tiêu chí của nhạc sĩ An Mạnh.

Trên các forum online, các cuộc tranh luận diễn ra vô cùng sôi nổi. Hầu hết đều chia thành hai phe, một bên nhiệt tình ủng hộ tôi, bên kia hết mình ủng hộ Mai Linh. Cũng nhờ đó mà album *Về bên em* trở nên hot hơn bao giờ hết.

Trên các trang nhạc số, lượt nghe và số lần download tăng nhanh đến chóng mặt.

Tất cả các bạn yêu thích tôi đã lập một fanclub, và số lượng thành viên tăng nhanh theo từng phút một. Các bạn ấy đã đặt tên cho fanclub một cái tên cực kì thú vị mà cũng rất quen thuộc: *Mũ Len Nhỏ* - bài hát đưa tôi đến thành công ngày hôm nay. Và đây là lời nhắn của các bạn ấy dành cho tôi:

“I LOVE YOU KEM!”

“I GO CRAZY BECAUSE OF YOU KEM! :x”

“Chúng tớ yêu bạn nhiều lắm!”

“Đối với bọn tớ, cậu là số một!”

“Chờ mong các bài hát mới của Kem!”

“Go, Kem!”

“Mình không thể ngừng nghe bạn hát! Ipod của mình sắp chập đến nơi rồi này!”

“Cho tôi hôn bạn cái nào :x!!!”

“Chị Kem à, em học cùng trường với chị này, em thích chị quáaaa!!!”

...

Chỉ một thời gian ngắn sau, *Về bên em* đã chính thức len lỏi vào các bảng xếp hạng lớn nhỏ. Khởi phải nói, mọi người trong Fresh Music mừng đến cỡ nào.

Tôi cũng nhận được vô số lời chúc mừng từ bạn bè cũ, người thân ở xa. Họ bất ngờ vô cùng, gần như chẳng thể ngờ được con bé Kem ngờ nghệch đã thay đổi nhiều đến thế này. Tất cả mọi nơi tôi đi đến đều ngập tràn trong hoa và gấu bông. Trường học của tôi, khu nhà của tôi gần như nổ tung bởi các phóng viên đến từ các tạp chí.

Giờ ra chơi, họ còn tranh thủ phỏng vấn các bạn trong lớp tôi. Thăng Long Hôi Nách là đứa hí hửng nhất. Đây là dịp nó có thể khoe kiểu đầu vuốt ngược của mình một cách tự hào. Gigi ngày trước cực kì dị ứng với tôi, nhưng giờ Gigi đã có thể tươi cười đứng trước ống kính phóng viên trả lời những câu hỏi thú vị của các kí giả.

Đây cũng là một dịp quảng bá hình ảnh nhà trường, vì thế thầy hiệu trưởng vui lắm, thầy cứ vuốt vuốt bộ râu của mình, đi qua đi lại.

Cuộc sống mới của tôi và tất cả những người xung quanh tưởng chừng như ngọt ngào hơn bao giờ hết.

Nhưng mọi thứ không êm ả như vậy, ít nhất là trong khoảng thời gian dài tựa hàng thế kỉ sắp tới của tôi.

Buổi diễn debut sau khi phát hành album diễn ra ở sân khấu âm nhạc khá lớn, quy tụ nhiều nhân vật nổi tiếng của ngành giải trí, đặc biệt nó còn được phát trực tiếp trên tivi.

Chỉ còn vài phút ít ỏi nữa tôi sẽ bước ra ngoài kia, ngập trong ánh đèn sân khấu cùng tiếng reo hò của khán giả. Đúng lúc ấy, tôi nghe được cuộc nói chuyện của anh trợ lý và chị Kỳ Diệu.

“Đang nguy kịch lắm rồi, chắc khó qua khỏi... làm thế nào bây giờ?”

“Ông ấy muốn gặp con bé lắm. Nhưng tình thế này thì... buổi diễn đầu tiên của nó...”

Dù chỉ mập mờ nghe được, không rõ ràng, nhưng không hiểu sao tôi có một linh cảm tồi tệ vô cùng.

“Hai anh chị?” Tôi bàng hoàng chạy tới.

“Ôi, Kem!” Chị Kì Diệu vội vàng che miệng lại.

“Nói cho em biết! Có phải ông An Mạnh?”

Hai người bọn họ im lặng. Im lặng đến đáng sợ.

“Có phải rất nguy kịch rồi không... Nói em nghe đi nào!”

“Kem, sắp đến em rồi!”

“Trả lời em đi!”

“Ừ... ừm.”

Trong đầu tôi lúc này chẳng còn chút suy nghĩ nào về cái sân khấu lộng lẫy ngoài kia nữa, cả tiếng reo hò của khán giả cũng vụt tắt từ lúc nào. Tất cả những gì tôi có thể nghĩ đến đó là cái dáng vẻ xanh xao gầy gò, cả nụ cười trù mến của vị nhạc sĩ kia.

Không kịp nữa rồi. Không thể ở lại, và cũng không đủ bình tĩnh để ở lại.

Bỏ lại tất cả sau lưng. Tôi chạy.

“Dừng lại, Kem!”

“Em có biết mình đang làm cái gì không hả?”

Mặc kệ tiếng gọi tuyệt vọng của anh trợ lí và chị Kì Diệu, tôi chạy thật nhanh khỏi nhà hát, bắt taxi đến bệnh viện. Tất nhiên tôi biết trước hậu quả của hành động này. Mọi người ai cũng biết hôm nay tôi sẽ hát live lần đầu tiên trước hàng nghìn khán giả. Poster quảng cáo có mặt tôi, fanclub cũng đến rất đông đảo để cổ vũ, ông bà nội, người thân, bạn bè đang chờ đợi trước tivi để xem tôi hát.

Thứ lỗi cho Kem nhé. Tôi mới 17 tuổi, sau này sẽ còn rất nhiều cơ hội đứng trên sân khấu. Nhưng nếu không đến gặp ông ấy lần này, vĩnh viễn về sau tôi sẽ không bao giờ còn cơ hội nữa.

Chiếc taxi màu vàng phóng như bay trên đường phố, chỉ một lát sau đã dừng lại trước cổng bệnh viện. Vừa leo lên phòng bệnh, tôi vừa thở hồng hộc không ra hơi.

Phía ngoài hành lang có không biết bao nhiêu người, hầu hết là người thân của nhạc sĩ An Mạnh. Trong đám đông ấy, tôi nhận ra Kiwi. Anh đang cố gắng an ủi người cô đang khóc nức lên từng tiếng. Và cả Skyler nữa. Tôi bắt đầu thấy mọi thứ lúc này thật u ám.

“Kem? Cháu...” Tiếng chú An Thông.

“Cháu xin lỗi, cháu chỉ muốn đến gặp ông...”

Đôi mắt chú ấy đỏ hoe, hần chú ấy đang cố gắng kìm nén cảm xúc.

“Gia đình chú không còn nhiều thời gian nữa...” Giọng chú An Thông lạc hẳn đi.

“Cháu... ông An Mạnh sao rồi hả chú?”

“Tim đập yếu, mạch kém... ông yếu lắm rồi.” Chú ấy ngoảnh mặt đi đầy chua xót. “Luật sư đã công bố di chúc, ông cũng đã nhắn nhủ dặn dò từng người một, chỉ còn mỗi bố mẹ của Kiwi vẫn chưa về kịp. Cháu mau vào trong đi, có gì muốn nói hãy cứ nói với ông.”

Tôi run rẩy đẩy cánh cửa bước vào. Một vài bác sĩ và y tá đang túc trực sẵn bên giường bệnh. Từ trước đến giờ tôi chưa bao giờ từng thấy ông gầy như vậy, gầy đến héo mòn, gầy đến đau lòng...

Lần gặp gỡ này tôi chẳng còn nghe thấy tiếng gọi Hạ Kem trù mến nữa, ông nói như thì thầm vậy, giọng thều thào yếu ớt, phải cố gắng lắm tôi mới nghe trọn tiếng của ông.

Tôi kể cho ông nghe, rằng tôi có nhiều fan hâm mộ và họ yêu quý tôi nhiều tới chừng nào. Họ rất thích các sáng tác của ông và có thể nghe đi nghe lại chúng cả ngày mà không biết chán.

Rồi tôi nói ông hãy yên tâm, sáng mai khi thức dậy, tôi, ông, và anh Kiwi sẽ lại đến ngôi nhà gỗ bên hồ. Chúng tôi sẽ lại câu cá, cùng đi dạo và ngồi chuyện trò bên đồng lửa ấm áp. Nếu có thể, tôi và anh Kiwi sẽ chèo thuyền, chở ông du ngoạn khắp nơi.

Tôi sẽ đưa ông đến thăm trang trại bò sữa của ông nội nữa. Chắc ông sẽ thích thú lắm. Bà nội sẽ pha trà và mời ông món bánh nướng tuyệt ngon. Chúng tôi sẽ có quãng thời gian thật vui vẻ.

Tôi cũng có thể dẫn ông đi ăn quẩy nóng, ăn nem chua rán, đi lòng vòng quanh những hiệu sách cũ kĩ.

Mà tôi cũng hâm thật, chắc gì ông đã thích ăn mấy thứ đó. Nhưng có sao, biết đâu ông lại thích.

Như chợt nhớ ra điều gì, ông hỏi tôi tại sao lúc này không đứng trên sân khấu mà lại tới đây. Ông thực sự rất muốn thấy tôi tỏa sáng.

Phải rồi, tại sao không nhỉ? Ai nói hôm nay tôi sẽ không biểu diễn nào? Chỉ khác ở chỗ buổi biểu diễn này sẽ diễn ra ở một sân khấu mini - là phòng bệnh này, và với một vài khán giả ít ỏi.

Như lần đầu tiên đến đây, tôi lại nhờ chú An Thông lấy cho mình cây đàn guitar màu hổ phách. Tôi chơi đàn. Và hát. Tất cả mọi người vây quanh lại quanh giường bệnh. Cậu bé Antony khi nãy òa khóc nức nở nay đã ngừng khóc, chăm chú nghe tôi hát.

Bài hát cuối cùng dành cho ông. Bài hát nói về những ngày Chủ Nhật tươi đẹp, khi ta có thể gác hết công việc bận rộn sang một bên, trở về bên thiên nhiên, cùng nhau vui cười và quên đi hết mọi đau khổ, buồn phiền.

Tôi những tưởng mình sẽ hát thật trôi chảy và vui vẻ, nhưng không hiểu sao nước mắt từ đâu đến cứ lăn dài trên má, nó khiến giọng tôi nghẹn lại.

Không lâu sau đó, tôi ngừng hát, ngừng chơi đàn. Bởi vì ông An Mạnh đã không còn nghe tôi hát được nữa. Ông cũng không bao giờ

còn có thể gọi tên tôi - Hạ Kem thêm lần nào nữa. Ông nhắm mắt, chìm sâu vào giấc ngủ miên man, một giấc ngủ đẹp đẽ, thanh thản.

Hồi bé bà từng bảo tôi, những người tài hoa, tốt bụng thường không ở lại lâu trên thế gian. Chúa cảm mến họ, nên Người đã nhờ những thiên thần bay xuống nhân gian đưa họ sớm trở về bên mình...

Đám tang ông An Mạnh diễn ra trong một ngày mưa gió. Cả nước cùng hàng triệu trái tim yêu âm nhạc hướng về ông. Quanh khu nhà Hoàng Gia và bệnh viện, người ta đem hoa, ảnh và không biết bao thứ đồ lưu niệm đặt ở đó.

Họ khóc, họ ôm lấy nhau trong xót xa.

Cuối cùng ông cũng đã về bên người vợ yêu dấu. Mong ông yên nghỉ nhé, người ông đáng kính của cháu...

Những ngày sau đó, tôi xuất hiện trên báo xin lỗi tất cả khán giả, các fan hâm mộ về buổi biểu diễn tối hôm ấy. Thật may mắn là tất cả đều đồng cảm với tôi và luôn mong chờ giọng hát họ yêu mến.

Cũng trong những ngày đen tối ấy, Mai Linh đến tìm gặp tôi. Trông cô ấy buồn hơn bao giờ hết, hai mắt Mai Linh sưng vù. Cô ấy ôm chặt lấy tôi, thú nhận hết tất cả những rắc rối đã từng gây ra và mong tôi hãy tha thứ cho Mai Linh. Chính ngài nhạc sĩ trước khi qua đời đã dặn Mai Linh, trước khi trở thành một người nghệ sĩ, phải học được cách yêu thương. Suy nghĩ mãi, cuối cùng cô ấy đã quyết định nói với tôi.

“Là mình đã nhờ người nhốt cậu trong phòng tập võ đạo, đã làm hỏng cây đàn của cậu, là mình đã cố tình tung bài hát ấy lên mạng để phá đám cậu.” Vừa nói cô ấy vừa thút thít.

“Mai Linh à, mình không trách cậu đâu.” Tôi vỗ vai an ủi cô ấy.

“Thật ư?”

“Ừ.” Tôi mỉm cười.

Sau lần đó tôi và Mai Linh đã trở nên thân thiết. Cô ấy còn giúp đỡ tôi rất nhiều trong việc học thanh nhạc. Một tình bạn mới đang dần bắt đầu.

Cũng trong thời gian ấy, phía Fresh Music đã tìm ra người đưa bản audio *Về bên em* cho Mai Linh. Đúng như tôi dự đoán, người đó là quý cô hung dữ Thảo Vy. Sau sự việc ấy cô Thảo Vy xấu hổ vô

cùng, nên đã nộp đơn xin rút khỏi Fresh Music và đứng ra xin lỗi mọi người.

Hai tuần sau, Skyler đến gặp tôi ở phòng tập piano. Cũng đã lâu rồi tôi không thấy anh ấy, kể từ hồi biết chuyện Jenny và đám tang ông An Mạnh.

Anh ấy đã thay đổi kiểu tóc, và thú thật trông anh ấy thực sự rất điển trai.

“Em vẫn tốt chứ?”

“Ừm, em thấy khá hơn trước nhiều rồi. Còn anh thì sao?”

“Anh cũng vậy. Dù chuyện gì khủng khiếp có xảy đến thì cuộc sống vẫn cứ tiếp diễn.”

“Anh nói phải, cuộc sống vẫn luôn tiếp diễn.”

Khi ông An Mạnh không còn hiện hữu bên cạnh chúng tôi nữa, trời vẫn cứ xanh, nắng vẫn cứ vàng, và gió vẫn cứ thổi. Tất cả chúng tôi đều phải vui vẻ sống tiếp cuộc sống của mình, bởi ở một nơi nào đó bên kia thế giới, ông đang dõi theo chúng tôi, đặt hy vọng ở chúng tôi. Tôi tin nếu mình làm được như vậy, ông sẽ luôn mỉm cười mãn nguyện.

“Kem này, chuyện về Jenny, anh xin lỗi. Lần đầu tiên gặp em, chính xác hơn là thấy em qua clip online, anh đã không khỏi ngạc nhiên. Sao em lại giống cô ấy đến vậy? Rồi anh quyết định về Việt Nam gặp gỡ và giúp đỡ em. Anh muốn tìm lại hình ảnh một Jenny đáng yêu, lí lắc anh từng biết. Nhưng anh đã nhầm. Chính Kiwi đã cho anh thấy điều đó. Em không phải là Jenny, và em không đáng bị nhầm lẫn như vậy. Em là chính em. Không một ai khác cả.”

“...”

“Em... sẽ tha thứ cho anh chứ?” Ánh mắt màu khói của anh ấy ngập đầy sự chân thành.

“Em hiểu mà Skyler. Em sẽ không suy nghĩ gì đâu.”

“Cảm ơn em.” Khóe môi Skyler thoáng nở một nụ cười.

“Anh hãy giữ lấy hình ảnh Jenny trong tim, đừng để nó phai nhạt. Rồi sẽ có ngày cô ấy quay trở lại. Cả Kiwi nữa. Anh ấy và Jenny trông cũng rất đẹp đôi.” Nhớ lại bức ảnh đó tôi lại thấy trĩu nặng trong lòng.

“Anh không hiểu? Em đang nói về cái gì vậy?”

“À, lần trước em có nhìn thấy bức ảnh Jenny và Kiwi. Lãng mạn thật, cái khoảnh khắc Jenny hôn nhẹ lên má Kiwi ấy. Họ thật đẹp đôi.”

“Ra vậy, ha ha!” Skyler cười vang.

“Sao anh lại cười?”

“Anh nghĩ em đã có chút nhầm lẫn ở đây.”

“Nhầm lẫn?”

“Anh hỏi em nhé, hai người bạn thân nhau có thể hôn lên má nhau không?”

Gì cơ? Ừm, cũng có thể. Nhưng chuyện này kì cục thật. Bởi lẽ tôi đã bao giờ hôn lên má cậu bạn thân Siro đâu? Nếu tôi làm thế My sẽ hét lên tôi mất.

Nhưng ba người bọn họ đều có một nửa là Mỹ hay Thụy Điển, hẳn cách suy nghĩ cũng khác, có thể sẽ thoáng hơn. Người Tây họ vẫn ôm hôn nhau như một lời chào hỏi đó thôi, chẳng có gì đáng ngạc nhiên cả.

Ồi không, mình bị hâm thật rồi! Lẽ nào bức ảnh đó không phải như những gì mình nghĩ?

“Cả ba bọn anh đều là những người bạn thân thiết của nhau. Hơn nữa Jenny là bạn gái anh, không phải của Kiwi.”

ỒI TRỜI. Tôi đã hiểu nhầm Kiwi mất rồi. Hạ Kem chết tiệt, mi có thể ngốc hơn nữa đi!

“Kem à, anh sẽ dẫn em đi xem thứ này.”

Rồi Skyler đưa tôi đến biệt thự nhà Hoàng Gia, dẫn tôi vào một căn phòng nhỏ trên gác mái trông ra khu vườn.

“Đây là căn phòng bí mật của Kiwi. Ngoài anh ra không một ai khác có thể vào đây.”

Ở đây có rất nhiều cọ vẽ, khung tranh, tĩnh vật làm mẫu, khay đựng màu. Chủ nhân của căn phòng này hẳn rất đam mê mỹ thuật. Tôi chợt nhớ lại lần trước ở ngôi nhà gỗ, ông An Mạnh đã chỉ cho tôi rất nhiều bức tranh anh Kiwi vẽ từ ngày bé xíu, tôi đã trầm trồ vì không ngờ Kiwi lại là một người yêu hội họa đến như vậy.

“Rất đẹp và có hồn đúng không?”

“Ừ, bức nào cũng tuyệt cả.”

“Là Kiwi vẽ cả đấy.”

“Anh ấy là họa sĩ?”

“Gần như vậy.” Skyler mỉm cười, tay lướt nhẹ qua khung tranh đang vẽ dang dở. “Một đam mê bị ngăn cấm.”

“Bị ngăn cấm?”

“Bố mẹ nó không muốn nó theo ngành hội họa. Tất cả những gì cô chú ấy muốn là Kiwi sẽ trở thành CEO quản lý chuỗi nhà hàng bên Mỹ.”

Vậy bố mẹ anh ấy cũng giống bố mẹ tôi rồi, luôn mong muốn tôi trở thành một nhà kinh tế.

“Nhưng ngăn cấm có ích gì chứ? Bên ngoài nó luôn tỏ ra lãnh đạm, nhưng cứ rảnh rỗi là nó lại chui vào đây miệt mài với những bức vẽ. Thực ra Kiwi muốn trở thành một kiến trúc sư.”

Tôi nhú mào dõi theo Skyler.

“Anh dẫn em đến đây vì muốn cho em xem thứ này.”

Rồi Skyler tiến về phía gần cửa sổ nơi có bức tranh đang được phủ một lớp vải kín mít.

Rất nhanh chóng, Skyler giật tung tấm vải lên khoảng không.

“Tác phẩm tâm đắc nhất của Kiwi.” Anh ấy nhìn chăm chú vào bức tranh.

Chao ôi!

Tôi không nói được gì nữa. Một thứ cảm xúc mãnh liệt trào dâng không ngừng trong trái tim tôi.

Bức tranh hiện ra thật rõ rệt, đẹp đẽ dưới ánh nắng vàng. Một cô gái đội mũ len màu xanh lá cây, tóc nâu buông dài, đeo kính cận thị màu đen đang dắt chiếc xe đạp mini ra khỏi cổng. Sau lưng cô ấy là hàng thông xanh mướt đang ngả nghiêng trong gió. Cô gái ấy đang ngây ngô nhìn về phía trước, nơi có chàng hoàng tử luôn ngự trị trong trái tim mình.

Tôi vẫn nhớ rõ buổi sáng đẹp trời hôm ấy, khi vừa dắt xe ra khỏi cổng đã bắt gặp Kiwi với chiếc xe đạp địa hình. Anh vẫn nhớ khoảnh khắc ấy ư?

“Kiwi vẫn luôn nói với anh về một cô gái đặc biệt. Mặc dù cô gái ấy cao có 1m50, cận thị nặng, đeo niềng răng, chẳng nổi bật gì cả, nhưng nụ cười của cô ấy còn tỏa sáng hơn cả ánh mặt trời, và giọng hát của cô ấy vô cùng đáng yêu. Cô gái ấy lúc nào cũng rụt rè khi đứng trước người lạ. Không chỉ thế mà còn hậu đậu nữa chứ, phục vụ bàn thế nào mà vấp ngã bay cả ly cafe và bánh kem vào người

Kiwi. Chiếc áo cô gái ấy giặt cho Kiwi tuy không sạch, lấm lem vết bẩn, nhưng Kiwi lại thích mặc nó vô cùng. Và em biết không?” Skyler ngừng lại, nhìn thẳng vào mắt tôi. “Cô gái ấy chính là em đó.”

Giây phút ấy, tôi liếc nhìn về góc dưới bức tranh, nơi có những hàng chữ nhỏ xíu được viết cẩn thận bằng bút chì màu: Love you, Ice-cream.

Ngồi sau xe của Skyler, tôi ôm chặt lấy vạt áo anh ấy. Lần này Skyler lao xe đi vun vút nhưng tôi chẳng còn sợ nữa.

Kiwi, sao anh không nói cho em biết về việc anh sang Mỹ du học?

Ồi, tim tôi gần như vỡ tung.

Skyler nói sau khi ông An Mạnh ra đi, anh ấy đã rơi vào khủng hoảng và bế tắc. Chính ông đã dặn dò Kiwi phải thực hiện ước mơ của mình bằng bất cứ giá nào, kể cả có bị ngăn cấm.

“Kiwi không hề biết em cũng thích nó.”

Không hề ư? Mình luôn luôn thích anh ấy, thích đến phát điên lên được. Và mình sẽ đi nói với anh ấy ngay bây giờ đây. Dù trời có sập đi chẳng nữa.

Còn 45 phút nữa chuyến bay sẽ cất cánh.

Đến nơi, tôi chạy như bay vào đại sảnh tìm kiếm Kiwi mà quên bém mắt mình là Hạ Kem. Tôi cố gắng tìm một hình bóng cao gầy, mặc đồ đen lịch lãm. Anh ấy ở đâu đó quanh đây, nhất định là thế.

“Sao trông quen quen vậy nhỉ?”

“Ồ đây có phải là...”

“Á á á! Hạ Kem!”

Một tốp các bạn học sinh òa lên. Họ nhanh chóng phát hiện và vây thành một vòng tròn quanh tôi.

“Cho em xin chữ kí!”

“Chụp hình với em nhé!”

“Em nữa chị ơi!”

“Á á em nữa! Em muốn một chữ kí!”

Không xong rồi, các bạn fan làm náo loạn cả khu này lên khiến bao nhiêu người chú ý. Họ nháo nhác cả lên xin chữ kí và chụp ảnh khiến tôi không kịp thở.

Còn 25 phút nữa, làm sao bây giờ?

Vừa kí tôi vừa lùi lại về phía sau. Thời cơ đã đến.

“Xin lỗi các bạn.”

Tôi cảm đầu cảm cổ chạy một mạch như vận động viên điền kinh chuyên nghiệp. Đám đông cũng ồ hết cả lên, họ dồn dập đuổi theo tôi. Tình cảnh trớ trêu quá.

Tôi chạy lên tầng hai, họ cũng chạy theo tôi.

“Chị còn chưa kí cho em mà!”

“Bạn ơi chụp ảnh với mình!”

Đang chạy qua hành lang thì một bàn tay túm lấy áo tôi, kéo vào căn phòng cạnh đó rồi đóng sập cửa lại, ép tôi vào tường.

“Anh Kiwi?” Tôi chẳng tin nổi vào mắt mình nữa.

“Ừm, là anh.” Hai tay anh ấy chống vào khoảng tường trên vai tôi.

“Tại sao anh không nói cho em biết?”

“Nói gì?”

“Về việc anh đi Mỹ...” Tôi mím chặt môi.

“Thì sao?”

“Không sao cả.” Tôi lặng người.

“Ừm, có gì quan trọng không?” Kiwi buông lời lạnh lùng. “Nếu không có gì thì anh đi đây. Em ở lại chờ Skyler đến đưa về. Bảo trọng.”

Sau khi chắc chắn đám đông người hâm mộ đã đi xa, Kiwi toan mở cửa ra ngoài. Không, mình không thể để anh ấy đi như vậy được. Nghĩ vậy tôi lao tới vòng tay ôm chặt lấy anh ấy từ phía sau.

“Anh đừng đi, Kiwi.” Tôi nói trong nghẹn ngào. “Em yêu anh!”

Thế đấy, cuối cùng thì tôi cũng thốt lên được.

“Em luôn yêu anh, Kiwi. Kể cả anh có là ánh mặt trời nóng bỏng đi nữa, kể cả anh có thể khiến em tan chảy.”

Vài giây ngớ ngàng, Kiwi đưa tay lên nắm lấy tay tôi gạt ra, giọng anh trầm lại.

“Anh phải đi rồi.”

“Dù trời có sập em cũng cứ ôm anh thật chặt không buông ra đâu.”

“Ice-cream à, anh thực sự phải đi rồi.”

Tôi vẫn ôm anh không hề xoay chuyển.

“Đồ ngốc, làm như thế này anh sẽ nhớ em hơn đấy.” Rồi Kiwi quay lại, siết chặt vòng tay.

“Bởi vốn dĩ anh đã nhớ em lắm rồi. Lúc nào anh cũng nhớ em, nhớ đến phát điên lên được.”

Và anh cúi xuống hôn lên môi tôi. Rất tự nhiên như thế.
Nụ hôn tạm biệt giữa Gấu Trắng và Tảng Băng Mùa Xuân...

Giả như có một phép màu nào đó xảy ra ngay lúc này, giả như tôi có được chiếc điều khiển thời gian giống như trong bộ phim giả tưởng Click, tôi sẽ bấm ngay nút pause mà không hề chần chừ.

Làm như thế Kiwi sẽ mãi mãi ở bên cạnh tôi có đúng không?

Phải đấy, tôi sẽ ở mãi trong vòng tay Kiwi như thế này, chẳng cần biết thế giới ngoài kia ra sao.

Hai tiếng “Ki-wi” cứ vương vít bên tai tôi như giọt sương sớm trong veo vắt mình lên ngọn cỏ mỏng manh đang trĩu nặng, chỉ đợi đến giây phút rơi xuống vỡ òa vào nền đất ẩm ướt.

Nhưng mà... mãi mãi ư? Tôi tham lam và ích kỉ quá thì phải. Tôi nào có thể độc chiếm Kiwi, và cả tương lai của anh ấy? Ôi, tôi đúng là đứa con gái xấu xa tệ hại nhất trên đời. Thế quái nào mà tôi lại có ý tưởng ngu xuẩn ấy chứ.

“Sắp đến giờ cắt cánh rồi anh Kiwi.” Tôi đẩy anh ấy ra. “Nếu ai bắt gặp chúng ta ở đây thì sẽ rắc rối to đấy.”

“Hả?”

“Anh quên rồi à, em là Hạ Kem đấy. Anh có muốn sáng mai thức dậy thấy báo nào cũng giật tít và đăng hình hai chúng mình không?” Tôi vui vẻ đập một cái vào vai Kiwi.

“À, ha! Ice-cream mắc bệnh ngội sao từ khi nào thế hả?” Kiwi dịu dàng luồn tay vào tóc tôi, cười vang.

“Là em lo lắng cho anh.” Tôi liền chun mũi. “Chứ không phải bệnh ngội sao đâu nha.”

“Này Ice-cream, ai đã dẫn em vào căn phòng bí mật của anh thế? Skyler đúng không?”

“Ừ, anh ấy đã kể hết cho em nghe!”

“Gì cơ, kể hết?” Kiwi nháy dựng lên.

“Ừ.” Tôi vòng tay ra đằng sau cười khanh khách.

“Skyler đúng thật là...”

“Có gì đâu chứ, nhờ anh ấy em mới phát hiện ra anh Kiwi đáng yêu cỡ nào. Đáng yêu lắm lắm nhé!” Tôi hươ tay loạn xạ như một đứa hâm hấp. “À mà anh mau đi đi, muộn giờ mất.”

“VẬY... anh đi đây. À mà khoan đã.”

Kiwi lôi từ trong túi áo ra chiếc vòng hạt cườm ngày nào. Anh ấy đã hứa sẽ sửa lại nó cho tôi mà. Tôi biết anh nhất định sẽ giữ lời.

“Cái này lẽ ra nên đưa cho em lâu rồi. Nhưng tâm trạng của anh gần đây không được tốt.”

Tôi ngẩn người ra nhìn Kiwi đeo nó cho mình. Rồi Kiwi nhắc tay tôi lên, nhẹ nhàng đặt nó lên ngực anh.

“Em luôn ở đây, Ice-cream.” Ánh mắt xanh biếc của Kiwi dẫn ra một nụ cười sâu thẳm.

Những giây phút cuối cùng, tôi cố gắng ghi nhớ lại gương mặt anh ấy.

Mình thích Kiwi từ khi nào nhỉ?

À nhớ rồi, từ hồi lớp Mười, khi mới bước chân vào trường.

Lần ấy tôi và My cứ lờ nga lờ ngợ, sung sướng chạy hết chỗ này đến chỗ khác trong cái thư viện to bự. Chưa bao giờ bọn tôi thấy cái thư viện nào rộng và nhiều kệ sách đến thế. Ham hố ôm cả đống sách các loại, tôi định đem ra bàn đọc sách bên cửa sổ nhâm nhi, vừa say sưa lật giở từng trang sách, vừa mơ màng ngược ra ngoài cửa sổ, thơ thẩn ngắm nhìn bầu trời xanh.

Trong lúc lựa sách, tôi đã phải kê một cái ghế 40 centimet dưới chân để lấy cuốn mà tôi thích. Vì kệ sách đặt ở giữa, hai bên đều dựng sách, nên từ đầu bên này có thể thấy người khác ở đầu bên kia.

Tìm thấy rồi, tôi vui quá ôm lấy nó, nhe răng cười toe, tất nhiên hồi đó tôi hầy còn mang niềng răng. Xin thề là lúc ấy trông bộ dạng tôi cực kì khó đỡ. Đúng cái khoảnh khắc ấy thì một anh chàng bên kia kệ sách ngẩng đầu lên, và đập vào mắt anh ta là cái bộ dạng kỳ cục ấy của tôi.

Nếu như đấy là một bộ phim thì ắt hẳn cảnh đó sẽ là một cảnh quay chậm ngọt ngào. Đó chính là lần đầu tiên tôi chạm mắt Kiwi.

Có thể bạn sẽ nghĩ “Chao ôi, lãng mạn thế!”. Nhưng không đâu nhé, bởi chỉ sau năm giây, vẻ đẹp trai hút hồn của anh ấy đã đốn ngã tôi.

Và tôi trật chân.

Cái ghế bị cũng bị trật theo.

Và tôi ngã lăn.

Rầm!

À, một lần khác nữa.

Khi ấy tôi phải ở lại trực nhật ở vườn trường vào buổi chiều. Nhiệm vụ của tôi là nhặt hết rác, lá úa.

Vườn trường Isaac Newton có lồng chim, chim bồ câu, bể cá vàng, loa phát những bản nhạc không lời, và ghế gỗ màu trắng cùng xanh lam. Ngày nào mấy chú chim có đốm lông đỏ hình tròn ở má như cô dâu Hàn Quốc cũng hót loạn cả lên, thêm cái loa nữa thành ra lúc nào cả khu vườn cũng rất vui nhộn. Thịnh thoảng con mèo của các bác đầu bếp chạy ra đó chơi, leo tót lên cây dọ lũ chim khiến tụi nó hoảng loạn xù lông nhảy tung bưng.

Vừa cầm cây chổi bước vào, chưa kịp làm gì thì tôi bắt gặp anh ấy đang cho lũ chim bồ câu ăn. Phải nói thế nào nhỉ, khoảnh khắc ấy thực sự rất đẹp đẽ, in đậm mãi trong trí nhớ của tôi. Kiwi cúi người xuống, một tay cầm túi đồ khô, một tay rắc những mẩu bánh trên nền đất. Lũ bồ câu thích thú tíu tít xúm vào ăn. Đó là lần đầu tiên tôi thấy Kiwi cười, nụ cười hạnh phúc.

Thấy tôi, Kiwi khẽ quay người lại. Lũ bồ câu giạt mình tung cánh bay lên.

Tôi cũng nhớ như in lần trong phòng y tế trường Isaac Newton, cái lúc hai bọn tôi ngồi dựa lưng vào tường bên cạnh nhau. Tôi nhớ nhất là sống mũi cao của anh ấy khi nhìn nghiêng.

Hay khi bọn tôi hái hạt cườm ở vạt cỏ đại ven hồ.

Cùng nhau ăn nem chua rán, ốc luộc, và Kiwi suýt chút nữa té xỉu vì ớt cay.

Trò chuyện về album mới của Britney Spears.

Cùng nhau sửa bài luận Tiếng Anh.

Lần bị nhốt trong căn phòng tối, Kiwi đã xuất hiện ôm chặt tôi trong bờ vai mềm mại của anh ấy.

Cùng nhau chơi trò nối các vì sao. Và anh đã nghiêng người sang thì thầm rằng tôi là Ice-cream của anh.

Cùng nhau đạp xe lòng vòng qua những con đường ngoại ô thơm mùi hoa cỏ.

Cùng nhau đến hiệu sách.

Cùng nhau đi dạo trong trung tâm thương mại.

Cùng nhau đến ngôi nhà bên hồ.

Cùng nhau câu cá nhưng rồi lại thả nó đi.

Cùng nhau...

Ừm, cùng nhau...

Sao thế này? Không hiểu sao nghĩ đến đây mọi thứ bỗng nhòa đi. Là vì tôi không còn nhớ nổi nữa, hay vì nước mắt từ đâu đến cứ trào ra, gạt mãi mà không hết?

Chuyến bay cất cánh.

Qua tấm cửa kính trong đại sảnh, tôi ngược lên nhìn. Nhìn mãi. Đến khi máy bay khuất xa sau những đám mây trắng xốp.

Kiwi cố tỏ ra bình thản, lạnh lùng là thế, nhưng vẫn luôn ân cần quan tâm đến tôi. Trước khi lên máy bay, anh ấy đã cời chiếc áo có mũ trùm đầu của mình khoác lên người tôi - chiếc áo có mùi thơm của anh ấy.

“Tạm biệt, Ice-cream.”

“Tạm biệt anh...”

Từ giây phút này trở đi, tôi khóa chặt trái tim mình với đầy ắp những kí ức về Kiwi.

Không ai hết. Không ai khác ngoài Kiwi.

Hẹn gặp lại, vào một ngày nắng đẹp.

[Bốn năm sau.]

Tại trường quay đài truyền hình W., buổi thu hình trực tiếp.

“Máy quay sẵn sàng!”

Sau tiếng hô “Action!” của ngài đạo diễn truyền hình, chị MC duyên dáng Quỳnh Như thôi không ngấm vuốt tóc, thôi hắng giọng, nhấp nước nữa mà bắt đầu mỉm cười tự tin nhìn vào ống kính máy quay.

“Chào mừng quý vị và các bạn đến với talkshow *Shining Stars* ngày hôm nay. Hãy cùng nhau chào đón cô ca sĩ trẻ Hạ Kem đến từ công ty truyền thông Fresh Music!”

Máy quay lia thẳng vào mặt tôi, một gương mặt tươi cười rạng rỡ.

“Xin chào các bạn khán giả của *Shining Stars*. Mình là ca sĩ Hạ Kem, rất vui được gặp gỡ cũng như trò chuyện với các bạn.”

Màn chào hỏi kết thúc, chị MC bắt đầu giới thiệu album mới nhất của tôi có tên *Cực tấy biết cười*. Album này là tập hợp tất cả các sáng tác hay nhất của tôi trong vòng bốn năm qua. À, mà bạn cũng đừng có cười vì cái tên album ngộ nghĩnh kia nhé. Đối với tôi mà nói, nó thân thương lắm.

“Bỏ ra những bốn năm để viết một album, Kem có thấy kì công quá không?”

“Ồ không đâu. Trong bốn năm qua mình viết rất nhiều ca khúc nhưng 12 bài trong album thực sự là những bài hát hay nhất, ưng ý nhất của mình, mình tin mọi người sẽ thích nó.”

“Kem này, gần đây bạn đang phải đương đầu với hàng loạt scandal. Bạn có thể chia sẻ với khán giả về điều này được không?”

“Tất nhiên rồi.”

“Hạ Kem và Mai Linh là hai ca sĩ hàng đầu hiện nay, mỗi người đều có lượng fan hâm mộ rất đông đảo. Có tin đồn cho rằng mối quan hệ của hai bạn không tốt chút nào. Đặc biệt các fan hâm mộ của các bạn, slogan của các bạn ấy là Một khi đã là fan của Kem thì sẽ cách mặt Mai Linh và ngược lại.”

“Mình và Mai Linh từ trước đến giờ vẫn là bạn tốt, chúng mình còn giúp đỡ nhau rất nhiều trong công việc. Hoàn toàn không có chuyện đó đâu.”

“Vậy còn scandal phi công trẻ lái máy bay bà già thì sao? Chuyện tình cảm của bạn và cậu diễn viên tuổi teen Minh Hy có thật không? Paparazzi đã không ít lần bắt gặp hai bạn đi ăn và xem phim cùng nhau.”

“Thực ra mình mới 21 tuổi, gọi là máy bay bà già thì hơi kì.” Tôi bật cười. “Minh Hy là thành viên mới của Fresh Music, cậu ấy còn nhiều bờ ngõ nên mình thường xuyên giúp đỡ Minh Hy hòa nhập. Thỉnh thoảng sau giờ tập mệt mỏi bọn mình có ra ngoài ăn và xem phim, nhưng tất cả chỉ dừng lại ở tình bạn thôi.”

“Theo một số trang báo online, Kem đã lén sang Hàn Quốc phẫu thuật thẩm mỹ như nâng ngực, nâng mũi, bơm môi, làm cho mắt to hơn. Bạn muốn hướng đến hình tượng kiều nữ siêu vòng ba Kim Kardashian bốc lửa của Hollywood. Vậy bạn nói gì về chuyện này?”

Lại còn cái này nữa hả? Bơm ngực? Bơm môi? Kim Kardashian? Bốc lửa?

“Hoàn toàn không có chuyện đó đâu.” Tôi không nhin nổi nữa, cười như nắc nẻ.

“Đúng là tin đồn thất thiệt của giới nghệ sĩ.” Chị MC cũng hòa vào cười theo. “Nhưng không thể phủ nhận những scandal ấy khiến làng giải trí thú vị hơn.”

Cuối cùng là màn trả lời thư của độc giả. Tôi bị các bạn ấy xoay như chong chóng với hàng loạt những câu hỏi siêu nhạy cảm. Nhiều câu khiến tôi suýt nữa thì té ghế.

Thật may mắn là talkshow kết thúc tốt đẹp. Mọi người chạy đến bắt tay nhau vui vẻ.

Xong việc chính, tôi liền dáo dác tìm anh Huy trợ lý.

“Lịch trình sáng nay còn gì nữa không anh?”

“À, hết rồi đấy. Ủa mà hôm nay...?”

“Ừ, mau mau đi thôi!”

Hôm nay là một ngày tháng Mười đẹp trời. Nắng nhẹ. Trời cao vời vời.

Và hôm nay là đám cưới của chị Sam tôi!

Bà chị gái đồng dành của tôi cuối cùng đã lên xe hoa.

Nhanh thật, mới ngày nào hai bọn tôi suốt ngày chí chöhe nhau, lúc nào Sam cũng tìm cách bắt nạt tôi, vậy mà hôm nay chị ấy đã trở thành một cô dâu xinh đẹp rồi.

Trước giờ hành lễ 30 phút, tôi lặng lẽ đẩy cửa phòng trang điểm đến ngắm nghía chị ấy. Sam của tôi lộng lẫy, kiều diễm quá. Chị mặc một chiếc váy trắng có đính những hạt đá lấp lánh như vì sao nhỏ xíu, từng lớp vải voan xếp chồng lên nhau mới mềm mại làm sao, những đường xếp ly tuyệt hảo.

“Chị Sam đẹp lắm!” Tôi đặt tay lên vai chị ấy trầm trồ.

“Con nhóc này làm chị giật mình. Phỏng vấn xong rồi hả?”

“Em xong từ lâu rồi.”

“Chị cứ lo trông mình không được ổn lắm. Kem, em nói xem, mi giả có dày quá không?”

“Chẳng dày chút nào.”

“Màu son có nhợt nhạt không?”

“Ồ, em nghĩ là không đâu.”

“Đôi khuyên tai này có to quá không? Chị sợ lát nữa ra ngoài kia nó tỏa sáng hơn cả chị.”

“Không hề nha. Chị đẹp số một ngày hôm nay luôn! Thực sự rất rất đẹp!”

“Thật không?” Sam nhướn mày.

“Ừ.” Tôi gật gật.

“Cảm ơn em gái.” Sam run rẩy.

“Chị Sam này...”

“Ừm?”

“Chị... hãy hạnh phúc nhé! Nhất định phải hạnh phúc đấy, biết chưa?”

Nói rồi tôi chạy biến mất, hòa mình vào dòng người đông đúc đến dự lễ cưới.

Thánh đường ngập tràn trong ánh sáng. Những chùm bóng bay, những lẵng hoa ly thơm ngát được trưng bày khắp nơi. Ai cũng cười nói rất vui vẻ. Đàn ông mặc vest thanh lịch, phụ nữ xúng xính trong những bộ đầm.

“Kem! Kem ơi!” Một giọng nói quen thuộc cất lên. Như một phản xạ tự nhiên, tôi liền quay lại.

“My! Siro!” Tôi reo lên.

Cả ba bọn tôi ôm chầm lấy nhau như kiểu đã mấy thế kỉ rồi chưa thấy nhau không bằng.

Nhưng sự thật cũng gần như thế. Hai cậu ấy cùng nhau đi du học Singapore đã mấy năm nay rồi. Tình yêu của hai cậu ấy thật đẹp và bền chặt. Luôn luôn bên cạnh nhau, chẳng bao giờ phải xa cách.

“Hai đứa ngốc kia, có biết mình nhớ các cậu nhiều lắm không hả?” Tôi nói gần như mếu.

“Biết mà, bọn mình cũng nhớ cậu lắm. Lúc nào bọn mình cũng muốn bế cậu bay vút sang Singapore.”

“Xì, khỏi cần bế, Noel năm nay mình sẽ bay sang đó du lịch, nhớ dẫn mình đi chơi đấy.”

“Okay.” My và Siro cười giòn tan.

“À mà này, hai con người này tính khi nào tổ chức đám cưới thế?” Tôi nhú nhú mày.

“Trời ạ, người ta còn trẻ mà. Mình phải trở thành bình luận viên thể thao số một châu Á đã.”

“Sao cậu không mơ số một thế giới luôn đi.” Siro đùa cợt.

“Ừ, số một thế giới luôn đấy.” My ra vẻ thách thức Siro.

“Còn Siro thì sao?”

“Mình á, mình muốn làm trong lĩnh vực lập trình game. Tốt nghiệp đại học xong mình sẽ bắt tay ngay vào dự án đấy.”

“Tuyệt cú mèo!” Tôi búng tay cái tách. “Cậu cho mình làm đại diện game nhé?”

“Ha ha, tiêu chuẩn ba vòng 90-60-90, cậu đã chuẩn chưa?”

“90-60-90? Cậu muốn chết à Siro? Mình xay nhuyễn cậu ra bây giờ!”

“Để mình giúp cậu đập Siro một tay.”

“Ái!”

Cứ thế cả ba bọn tôi nhìn nhau cười khanh khách.

Ô, ai kia trông quen nhỉ. Gigi!

“Gigi!” Tôi dang tay ôm chầm lấy cậu ấy.

“Kem!” Gigi cũng ôm lấy tôi niềm nở.

Mối quan hệ của chúng tôi khác với xưa nhiều lắm, ngày một thân thiết. Ngày tốt nghiệp trung học, tôi và cậu ấy ôm nhau khóc sụt sướt. Cả hai đều hối hận vì hồi bé lúc nào cũng gây sự với nhau. Tôi xin lỗi Gigi về vụ bức tranh thiên nhiên, lần cố ý ném bóng chày máu

mũi cậu ấy, và nhiều lần khác nữa. Gigi cũng xin lỗi tôi vì đã chia rẽ tôi với My, lúc nào cũng mỉa mai biệt danh Kem NQ của tôi.

Tại sao chúng tôi cứ phải ghét và đấu đá nhau làm gì nhỉ? Tôi chẳng muốn ghét ai cả, tôi muốn tất cả đều là bạn của mình.

Tôi cũng suýt quên bém nói với bạn, Gigi bây giờ đã trở thành siêu mẫu nổi tiếng rồi đấy. Năm vừa rồi cậu ấy chiến thắng cuộc thi Vietnam's next top model, trở thành tâm điểm chú ý của giới người mẫu.

Vậy là những người bạn của tôi đều đã, đang và sắp thành đạt hết cả rồi.

Còn ai nữa nhỉ?

Đúng rồi, anh Skyler nữa.

Hôm nay là ngày cực kì đặc biệt của anh ấy. Vì thế Skyler không có mặt ở đây dự đám cưới chị Sam mà đang ở sân bay đón một người đặc biệt.

Bạn biết người đặc biệt đó là ai không?

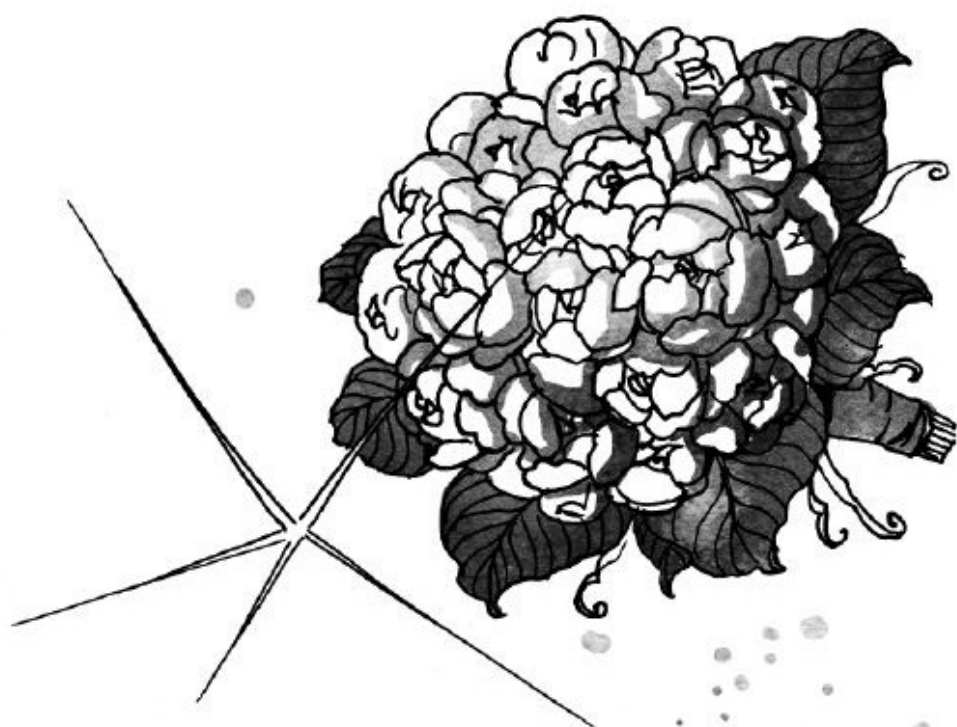
Đoán thử xem.

Là Jenny đó.

Sau một thời gian dài kiện tụng, tòa tuyên bố rằng bố Jenny trắng án trong vụ lùm xùm tài chính. Không còn lẩn trốn bên Thụy Điển xa xôi nữa. Ngày hôm nay Jenny chính thức đặt chân về Việt Nam. Anh Skyler mừng vô cùng. Anh ấy đã mua không biết bao nhiêu hoa violet tặng Jenny.

Một cái kết đẹp để cho anh Skyler sau quãng thời gian dài đợi chờ. Anh ấy xứng đáng được như vậy.

Giờ hành lễ đã điểm. Từ bên ngoài, bố cùng Sam từ từ bước vào thánh đường trong dáng vẻ lộng lẫy. Dàn nhạc bắt đầu chơi những bản nhạc du dương. Những cô phù dâu nhỏ xinh vừa đi vừa khẽ hát vu vơ theo điệu nhạc.

“Các con yêu quý, chúng ta đến đây để chứng kiến tình yêu giữa hai con người, chung vui với sự chia sẻ tình yêu của họ.”

“Sam, con có yêu Duy không? Con có nguyện ở bên Duy những lúc hạnh phúc cũng như đau buồn, khi giàu cũng như khi nghèo, dù đau yếu hay khỏe mạnh không?”

“Con có.” Sam xúc động nói.

“Duy, con có yêu Sam không? Con có nguyện ở bên Sam những lúc hạnh phúc cũng như đau buồn, khi giàu cũng như khi nghèo, dù đau yếu hay khỏe mạnh không?”

“Con có.” Anh Duy nhìn chị Sam trìu mến.

“Cầu Chúa ban phước lành cho Duy và Sam. Cầu chúc cho hai con mãi mãi hạnh phúc. Cầu chúc cho các con có được niềm vui chia sẻ cảm thông, sự vui sướng của một tình yêu ngày càng lớn và sự ấm áp của một tình bạn vĩnh cửu. Và bây giờ Duy, con có thể hôn cô dâu.”

Cả thánh đường vỡ òa lên khi chứng kiến nụ hôn nồng cháy của bọn họ. Những người lớn vỗ tay bồm bộp, những cô bé cậu bé thì xấu hổ che mắt lại.

Ở bên cạnh, tôi thấy mẹ đang khóc. Những giọt nước mắt hạnh phúc.

Hôn lễ đã kết thúc, và giờ thì tôi đang lang thang bên bờ hồ phía sau nhà thờ. Hai bên hồ là những rừng thông cao vút, những thảm cỏ trải dài quyến rũ.

“Chị Kem!” Cô bé phù dâu khi nãy xuất hiện, gọi vang tên tôi.

“Ồ, Mèo Con?”

Mèo Con ôm một chùm bóng bay nhiều màu sắc, nhìn tôi cười tí. Cô bé mặc một chiếc váy công chúa tí hon, mái tóc buộc lệch, mấy sợi lụa thừa bay bay trong gió.

“Bóng bay đẹp quá.” Tôi cúi người xuống vuốt ve mái tóc mềm mượt của Mèo Con.

“Chị muốn có một quả không?”

“Ừm, tất nhiên chị muốn chứ.”

Con bé vui vẻ gỡ hẳn một chùm bóng, chìa ra đưa cho tôi.

“Tặng chị này!”

Mèo Con kiễng chân lên, thơm nhẹ lên má tôi rồi tung tăng chạy đi chơi.

Cầm chùm bóng bay trên tay, tôi thấy tâm hồn mình lâng lâng, trào dâng một thứ cảm xúc ngọt ngào.

My hỏi tôi, sao bốn năm qua vẫn cứ mãi chờ đợi một người. Trong làng giải trí có biết bao những anh chàng bảnh bao theo đuổi, nhưng sao tôi vẫn nhất quyết độc thân mãi.

Tôi không nói gì, chỉ lặng lẽ cười.

Đang thần thơ suy nghĩ thì một chiếc ô tô điều khiển từ xa từ đâu chạy đến đâm vào chân tôi. Chắc của cậu nhóc nghịch ngợm nào đây mà. Tôi tự nhủ.

Tôi liếc xuống nhìn và nhắc chiếc ô tô lên.

Kẹp trong chiếc ô tô điều khiển từ xa là một tờ giấy màu. Tôi bèn mở nó ra.

“I’m here. Right beside you.”

Thoáng ngỡ ngàng, tôi xoay người nhìn về bốn phía.

Đôi mắt tôi dừng lại.

Thấy rồi.

Em thấy anh rồi.

Anh đang đứng ngay đây, dưới tán thông xanh rì.

Chùm bóng bay trong tay tôi tuột ra. Nhẹ vút bay lên trời cao.

“Em biết không, Ice-cream? Gấu Trắng và Tảng Băng Mùa Xuân trong bài hát của em sẽ gặp lại nhau.”

“Bằng cách nào cơ?”

“Trái Đất vốn dĩ hình cầu. Đi hết một vòng tự khắc sẽ quay lại nơi cũ. Rồi vào một ngày mùa đông nào đó, tảng băng kia sẽ tìm được Gấu Trắng.”

“Nhưng nếu Gấu Trắng không còn ở đó nữa thì sao? Nó chuyển nhà đi nơi khác, hoặc nhớ...”

“Ngốc ă. Em sáng tạo ra hai nhân vật đó, mà lại để chúng rời xa nhau là thế nào? Phải có niềm tin vào tương lai chứ.”

“Ừ, happy ending đúng không anh?”

(1) Trích nguồn từ báo điện tử Vietnamnet ra ngày 4-5-2003.

(1) Trích nguồn trên báo điện tử Vietbao.vn ra ngày 5-7-2004

(*) Mẹ Teresa là nữ tu sỹ nổi tiếng thế giới vì những việc từ thiện bà làm cho người nghèo.

(*) Theo Hải Hiền (VNN)

Nhà văn, học giả Nhật (1862-1913), tác giả cuốn Trà thư (The book of Tea) viết bằng tiếng Anh xuất bản lần đầu năm 1906 tại Mỹ.

Mùng mười Tết năm Quý Dậu trùng hợp với ngày 4 tháng hai năm 1933.

Bản dịch của Ngô Tất Tố.

Hợp tác giữa Quốc dân đảng và Đảng Cộng sản Trung Quốc.

Tình hữu nghị Việt - Trung muôn đời xanh tươi (BT).

Vùng Giang Nam: Chỉ vùng đất rộng lớn phía Nam Trung Hoa, từ sông Trường Giang đổ xuống.

Quân Giải phóng Trung Quốc cuối những năm 1940 được phiên chế thành bốn Phương diện quân do bốn vị nguyên soái chỉ huy.

Tái chéng phiên âm tiếng Trung Quốc: Tạm biệt.

Quá quan này khúc Chiêu Quân Nửa phần luyện chúa nửa phần tư gia (Kiều - Nguyễn Du).

Một tên gọi khác chỉ Indonesia (B.T).

Tức Nhật Bản (B.T). .sup

Truyện ngắn Khổng Ất Kỷ, bản dịch của Trương Chính.

Truyện ngắn Trong quán rượu, bản dịch của Giản Chi.

Đặng Thai Mai, Trên đường học tập và nghiên cứu, 1961.

Đất Giang Nam: Chỉ cả miền đất phía Nam sông Dương Tử.

Câu thơ Đường: Giang phong ngư hỏa đối sầu miên. (Nguyên văn:

Nguyệt lạc ô đề sương mãn thiên. Giang phong ngư hỏa đối sầu

miên. Cô Tô thành ngoại Hàn San tự. Dạ bán chung thanh đáo khách thuyền) trong bài Phong kiều dạ bạc của Trương Kế (B.T).

Bản dịch của Nam Trân.

Bản dịch của Khương Hữu Dụng.

Khoảng 3,5 đô la Mỹ.

(1) Khoảng thời gian 1127-1279

(2) Ba danh hiệu cao nhất của học vị tiến sĩ ngày xưa, bao gồm trạng nguyên, bảng nhãn, thám hoa.

(1) Yehudi Menuhin (1916 -1999), người Do Thái , một trong những nghệ sĩ violin vĩ đại nhất thế kỉ 20.

(2) Tên một tác phẩm khác của Grilne Ya.

(3) Tên tiếng Việt là Cuốn theo chiều gió, một tiểu thuyết tình cảm nổi tiếng thế giới của nữ văn sĩ Mĩ Margaret Mitchell (1900 - 1949).

(4) Cách tính điểm trong bóng rổ: Cú ném trong vòng 3 điểm được tính 2 điểm; Cú ném ngoài vòng 3 điểm được tính 3 điểm.

1) Vùng đất rộng lớn gần như nằm trọn trong nước Nga, khí hậu rất lạnh.

(1) Nghĩa là lên núi.

2) Vương Duy (701- 761): Nhà thơ, họa sĩ, nhà viết thư pháp và một chính khách nổi tiếng đời Đường (Trung Quốc).

Mark Twain: nhà báo và nhà văn Mỹ (1835-1910)

Trận đánh diễn ra ngày 21 tháng bảy năm 1798. Hai hôm sau, quân Napoléon tiến vào thủ đô Cairo của Ai Cập. Lịch sử quân sự Pháp gọi là Trận kim tự tháp (La bataille des Pyramides).

Tương truyền chính Napoléon đã cho nã đại bác phá vỡ mặt tượng nhân sư. Vì mối quan hệ đang tốt đẹp giữa ba nước bạn bè, kí giả vờ quên chi tiết ấy, không tiện kể ra đây.

Theo tin của hãng thông tấn Mĩ AP, cụ Gregorio Furentes đã qua đời tại La Habana sáng 13-01-2002, thọ 104 tuổi. (TG).

Một loại cây keo. Còn có tên là cây dạ hợp.

Nữ thần Artemis trong thần thoại Hi Lạp

Còn có tên cỏ linh lăng, các nhà nông ta quen gọi cỏ mêđi.

Yordan Yovkov (1880-1937). Phan Quang dịch. Nxb Văn học, H.1962.

Đã dịch ra tiếng Việt và tái bản nhiều lần

Franz Liszt (1811-1886), nhạc sĩ thiên tài Hungari. Ông lấy cảm hứng chủ yếu từ dân ca Hung để sáng tạo nên những tác phẩm tuyệt vời.

Các nhà viết lịch sử âm nhạc nhận định: ông là người mở đường cho nhiều nhạc sĩ bậc thầy thế giới thuộc thế hệ sau như Wagner,

Strauss, Prokofiev, Debussy, Ravel, Stravinsky...

(1) Nhân vật trong tiểu thuyết Hồng lâu mộng của tác giả Tào Tuyết Cần.

1. Kobe Bryant là ngôi sao bóng rổ người Mỹ, hiện đang chơi cho đội Los Angeles Lakers và được công nhận là cầu thủ bóng rổ xuất sắc nhất hiện nay.

2. Corbin Bleu là diễn viên, ca sĩ, người mẫu, vũ công người Mỹ với mái tóc xù đặc biệt. Anh nổi tiếng với vai Chad Danforth trong phim High School Musical 1, 2.

3. Debut là một thuật ngữ trong âm nhạc, ý chỉ lần đầu một ca sĩ/ nhóm nhạc xuất hiện/ biểu diễn trước công chúng.

4. Tên gọi Emo bắt nguồn từ “Emotion” là một trào lưu sống dựa theo cảm xúc. Biểu hiện của trào lưu văn hóa Emo là “tôn thờ” cảm xúc chán nản, buồn rầu, rất dễ bị tổn thương của một số người thuộc lớp trẻ hiện nay

5. Valentino Rossi (16/2/1979) là tay đua xe mô tô chuyên nghiệp người Italy với biệt danh là “The Doctor”. Anh đang giữ kỷ lục 9 lần vô địch giải đấu Motor Grand Prix thế giới.

(1) Một nhà văn nổi tiếng của Trung Quốc.

(1) Chỉ người con gái không có âm đạo hoặc bộ phận sinh dục không bình thường.

(1) Ngôi sao cô đơn.

1\. Tứ đại danh tác: Bốn tác phẩm nổi tiếng

2\. Sở Lưu Hương là một nhân vật chính trong tác phẩm kiếm hiệp của Cổ Long. Là người đẹp trai, phong lưu, thích mạo hiểm, có tài trộm cắp, trọng tính nghĩa, coi trọng công lý, thích xen vào chuyện thiên hạ, hay ra tay can thiệp vào những việc bất công, nên lúc nào cũng được người khác

3\. Đoàn Dự là vị vua thứ 16 của Vương quốc Đại Lý từ năm 1108 đến 1147. Đây cũng là một trong ba nhân vật nam chính trong tiểu thuyết Thiên long bát bộ của Kim Dung, là vương tử nước Đại Lý, đáng vẻ thư sinh, sùng đạo Phật, ghét bạo lực, thẳng thắn, nhiều khi hơi gàn...

1\. Câu này bắt nguồn từ điển tích Khương Thái Công dùng lưỡi câu thẳng và không có mồi để câu cá, con cá nào cắn câu là tự muốn là tự muốn mắc câu. Thường hay dùng để ví về người vốn biết là cạm bẫy, nhưng vẫn cứ đâm đầu vào

2\. Tên một nhân vật trong tiểu thuyết Chúc phúc của Lỗ Tấn.

1\. Phòng Huyền Linh: (579 - 648) làm chức quan Tư mã, Tể tướng và Tể phụ dưới triều vua Đường Thái Tông. Ông còn được gọi là Lương Văn Chiêu Công. Ông là chủ biên của Tấn thư - một trong hai mươi tư bộ chính sử Trung Hoa.

2\.. Trình Giảo Kim: một võ tướng của Trung Quốc. Khi đánh trận chỉ đánh được ba búa một, nếu địch không thua sẽ chạy, sau đó quay lại đánh ba búa nữa, cho nên về sau, nhân vật này được dùng để chỉ những kẻ nửa đường nhảy ra phá bĩnh chuyện của người khác.

1\.. Bát đồng: tên một quân mạt chược

2\.. Nhất vạn: Tên một quân mạt chược Vào lúc này, bà mới trên chiến trường đang nghiền ngẫm dãy bài được xếp nghiêm chỉnh của mình, suy nghĩ xem nên đánh quân gì.

1\.. Lotia: bắt nguồn từ một cuốn tiểu thuyết của Mỹ, sau này được phát triển thành một loại văn hóa hóa ở Nhật Bản. Là từ để chỉ các bé gái.

1\.. Hỏa nhãn kim tinh: Đôi mắt của Tôn Ngộ Không trong Tây du ký.

1\.. Tân Bạch nương tử truyền kỳ là bộ phim chuyển thể từ một trong bốn truyền thuyết dân gian nổi tiếng nhất của Trung Quốc – Truyền thuyết Bạch Xà. Bộ phim được sản xuất năm 1992 và được coi là phiên bản hay nhất trong các bộ phim chuyển thể từ Truyền thuyết Bạch Xà.

1\.. Shota: một từ có nguồn gốc tiếng Nhật, chỉ vẻ mặt đáng yêu, dễ thương của một bé trai.

1\.. Tiền Chung Thu (1910 – 1998): nhà văn, nhà nghiên cứu văn học, nhà phiên dịch của Trung Quốc.

1\.. ED: viết tắt của Erectile dysfunction, là bệnh liệt dương ở nam giới.

1\.. Tên một tác phẩm khác của Mèo Lười Ngủ Ngày.

1\.. Ý giống câu “Kỳ đà cắn mũi” trong tiếng Việt

1\.. Bát tự: (giờ, ngày, tháng, năm sinh viết theo Thiên can và Địa chi) Là một cách xem số mệnh của Trung Quốc. Người mê tín cho rằng giờ, ngày, tháng, năm con người được sinh ra đều bị Thiên can và Địa chi chi phối. Mỗi giờ, ngày, tháng, năm sinh ấy được thay bằng hai chữ, tổng cộng là tám chữ. Dựa vào tám chữ ấy, ta có thể suy đoán ra vận mệnh của một người. Theo phong tục cũ, từ khi đính hôn, hai bên nhà trai và nhà gái phải trao đổi “Bát tự thiếp” cho nhau, còn gọi là “canh thiếp” hay “bát tự”.

1\.. Đêm nay là đêm nào đây?/ Mà gặp được chàng, chàng ơi/ Chàng ơi, ơi hỡi chàng ơi / Gặp chàng thiếp phải làm sao bây giờ?

2\ Trong tiếng Trung, phát âm chữ Hạ Hà Tịch là “Xia he xi”, phát âm chữ Hạ Hạ Hỉ cũng là “Xia he xi”, chỉ khác nhau về thanh điệu. Vì vậy, nhân vật Tiểu Mộc đã đọc tên Hạ Hà Tịch thành Hạ Hạ Hỉ.

(1) Nguyên gốc: Greaser, chỉ những thanh niên theo trào lưu để tóc dài vuốt keo dầu, đi mô tô và tụ tập thành băng nhóm trong những năm 1950, đầu 1960. Ở đây chúng tôi dịch là Mỡ.

(2) Will Rogers (1879-1935): Diễn viên hài người Mỹ.

(3) Tiểu thuyết của Charles Dickens.

(6) Phim truyền hình những năm 1960 nói về vị luật sư cùng tên.

(7) Tiểu thuyết của Harold Robbins.

(4) Barrel race: cuộc đua tài thường dành cho nữ, trong đó người đua phải cưỡi ngựa chạy theo đường chữ chi quanh ba cái thùng trong thời gian nhanh nhất.

(5) Hank Williams (1925-1953): ca sĩ và là nhà sáng tác nhạc đồng quê người Mỹ.

(1) Ngày 12-7-1890.

(1) Tương tự Croisades, các cuộc Thập tự chinh dữ dội ở châu Âu thời trung cổ.

(2) Institut de France, thành lập năm 1795, bao gồm năm viện, trong đó có Viện Hàn lâm Văn học Pháp.

(1) Việc câu cá hồi sông Seine đã bị tòa thị chính Paris ra lệnh cấm ngay sau đó (PQ).

(2) Theo tư liệu của Viện quốc gia nghiên cứu Nông lâm ngư nghiệp Pháp.

(1) Victor Hugo, Nhà xuất bản Hàn lâm Perrin, Paris 1884, tr.1010.

(1) Một loại cải dầu.

(1) Sau cuộc tuyển cử, chức Thị trưởng Paris đã chuyển sang tay người thuộc phái tả (TG).

(1) Đại hội Vienne ra tuyên bố coi Napoléon là “kẻ thù của nhân loại”.

(2) Ý mấy vần thơ rất nổi tiếng của nhà thơ Guillaume Apollinaire (1880-1918).

(1) Nu integral (tiếng Pháp): Lỗ thể hoàn toàn. Live show (tiếng Anh): Trình diễn sống.

(2) Couple sur scene (tiếng Pháp): Đôi nam nữ trên sân khấu.

(3) Charles Maurice de Talleyrand, chính khách Pháp (1754-1838)

(1) Đầu đề bản dịch tiếng Pháp. Nguyên tác tiếng Anh là A Moveable Feast.

(2) Đúng tên là gỗ acajou, một loại gỗ gốc Braxin.

(3) Một nhà văn nổi tiếng, nguyên Bộ trưởng Văn hóa của tướng De Gaulle.

(4) Theo thời giá hè 2007, mỗi suất ăn theo thực đơn đặt sẵn ở đây khoảng 38 ơ rô. (PQ.)

(1) Hãng Royal Caribbean Cruise Lines, liên doanh giữa Anh và Na Uy, hiện đứng thứ hai trên thế giới (chỉ sau hãng Carnival của Hoa Kỳ) với đội tàu du lịch thượng hạng gồm hai mươi hai chiếc, không kể bảy chiếc đang đặt đóng), năm vừa qua chuyên chở hơn hai triệu khách, doanh số ba tỉ đô la Mỹ.

(1) Dẫn theo nhà sử học E. Tarlé. Theo tư liệu tại bảo tàng thì số chết tại trận khoảng hai mươi ngàn người.

1. Nguyệt Loan có nghĩa là “trăng khuyết”, Tần Quảng Phong trêu Tiêu Tinh Dã nên mới nói vậy (BTV).

1. Phan An (247 - 300) nhà văn, nhà thơ thời Tây Tấn (256 - 316) nổi tiếng là một người đẹp trai trong lịch sử Trung Hoa (BTV).

2. Thế thuyết tân ngữ là một tập tiểu thuyết bút kí của Lưu Nghĩa Khánh (403 - 444), người Nam Tống ghi chép lại lời nói và những giai thoại trong tầng lớp quý tộc từ cuối thời Hán đến thời Đông Tấn. Dung chỉ thiên là chương mười bốn của Thế thuyết tân ngữ, kể ba mươi chín câu chuyện bình luận về tướng mạo, thái độ, cử chỉ của nhiều nhân vật lịch sử nổi tiếng (BTV).

3. Câu này nguyên văn trong Hán thư là 'Tần thất kỳ lộc, thiên hạ cộng trục chi' (Nhà Tần để mất con hươu, thiên hạ tranh đuổi nó). Ý nói là nhà Tần để mất thiên hạ, anh hùng khắp nơi tranh đoạt. Ở đây Lâm Nguyệt Loan muốn nói các cô gái ai cũng ngưỡng mộ và muốn có được Minh Nhật Lăng (BTV).

4. Hậu Nghệ là nhân vật trong thần thoại Trung Hoa, người đã bắn hạ chín mặt trời để đem lại yên bình cho nhân gian (BTV).

5. Nguyên tác 'Đông thị thiên nhai lưu', một câu trong 'Tỳ bà hành' của Bạch Cư Dị (BTV).

6. Vương Xương Linh (690 - 765) nhà thơ nổi tiếng đời Đường.

Nguyên tác là: Lạc Dương thân hữu như tương vấn, Nhất phiến băng tâm tại Ngọc Hồ. Dịch nghĩa: Nếu bạn bè ở Lạc Dương hỏi về

tôi, Hãy nói với họ rằng lòng tôi vẫn thuần khiết như băng trong chiếc bình bằng ngọc (BTV).

7. Hàn Dũ (768 - 824) nhà thơ, nhà tư tưởng đời Đường Nguyên tác: Tỳ phù hám đại thụ, Khả tiểu bất tự lượng Dịch nghĩa: Muốn làm đồ cây to, con kiến đúng là không biết lượng sức mình (BTV).

8. Lý Bạch (701 - 762) thi nhân nổi tiếng đời Đường, được phong là Thi tiên, các tác phẩm nổi tiếng như Tương tiến tửu, Hành lộ nan, Tĩn dạ tư... Nguyên tác: Thanh thủy xuất phù dung, thiên nhiên khứ điều sức Dịch nghĩa: Đóa hoa phù dung nở trên mặt nước, Điểm to cho cảnh sắc thiên nhiên (BTV).

9. Tả Trung Nghị Công (1575 - 1626) tên thật là Tả Quang Đấu, quan ngự sử cuối đời Minh. Ông là một vị quan nổi tiếng trung nghĩa, tác phẩm tiêu biểu là tuyển tập thơ văn Tả Trung Nghị Công tập. Còn Tả Lãnh Thiền là một nhân vật tiểu thuyết Tiểu ngạo giang hồ của Kim Dung (BTV).

10. Trong tiếng Trung: Hán Việt: Tử khứ. Nghĩa: Chết, mất; Khử tử. Nghĩa: Chết đi. Tiêu Tinh đã viết ngược hai từ này (BTV).

11. Câu thơ “Thiên nhược hữu tình thiên diệc lão” có xuất xứ từ bài “Kim Đồng tiên nhân từ hán ca” của Lý Hạ (Đời Đường), hay trong bài “Giản tự Mộc Lan hoa” của Âu Dương Tu (đời Tống), sau được Mao Trạch Đông dùng lại trong bài “Nhân dân giải phóng quan chiếm lĩnh Nam Kinh”. Câu sau cần điền là “Nhân gian chính đạo thi thương tang”. Dịch nghĩa cả hai câu là: Nếu như ông trời mà có tình cảm thì cũng cảm thấy bi thương mà già đi; Chính đạo ở chốn nhân gian thực như bãi bể nương dâu. Còn câu của Tiêu Tinh Dã nghĩa là: Người không phong lưu, uống phí tuổi xuân (BTV).

12. Hồng Nham (Nham thạch đỏ) là cuốn tiểu thuyết về cách mạng xuất bản năm 1962 của hai nhà văn Dương Ích Ngôn và La Quảng Bân, được đưa vào sách giáo khoa bậc trung học phổ thông Trung Quốc (BTV).

13. Tác giả viết là Tinh Túc lão quái trong “Tiểu ngạo giang hồ” của Kim Dung nhưng thực chất nhân vật này lại xuất hiện trong bộ “Thiên Long bát bộ” (BTV).

14. Tứ khố toàn thư: là bộ sách lớn nhất trong lịch sử phong kiến Trung Quốc, do vua Càn Long nhà Thanh tổ chức biên soạn. Từ “khốc” (lạnh) và từ “khố” phát âm giống nhau (ku) nên nói “tứ khố

toàn thư” được hiểu theo nghĩa “tứ khố toàn thư” ý chỉ vô cùng lạnh lùng (BTV).

15. Khổng tước đông nam phi là bài thơ đầu tiên trong lịch sử văn học Trung Quốc kể về một cuộc hôn nhân đầy bi kịch. Đây là một tác phẩm dân gian thời Đông Hán (BTV).

1. Một loại giấy sản xuất ở phủ Tuyên Châu (nay là Tuyên Thành, An Huy, Trung Quốc) chuyên dùng viết chữ và vẽ (BTV).

1. Ý nói cả hôn và mùa đều giỏi, tiếng Hán khi đọc lên gần giống với “văn võ song toàn” (BTV).

2. Thiên giải nhân ý: Hiểu rõ lòng người, tâm ý của người khác. Thiện giải nhân ý: Giỏi trong việc cởi quần áo của người khác. Hai từ này trong tiếng Hán phát âm gần giống nhau, chơi chữ “ý” và “y” (BTV).

3. Hồi bảy mươi tư trong tác phẩm Hồng lâu mộng của tác giả Tào Tuyết Cần nghĩa là: “Thề giữa đoan nghiêm, rào lấp phủ Ninh Quốc” (BTV).

4. Giai đoạn Nam, Bắc triều (420 - 589) tiếp theo là giai đoạn Thập lục quốc và trước nhà Tùy trong lịch sử Trung Quốc, là thời đại của nội chiến và chia rẽ. Nhà Lương (502 - 557) thuộc Nam triều (BTV).

5. Chất địa kiên ngạnh ý nói tính chất của đá này vô cùng cứng rắn (BTV).

1. Vì Nguyên Thần Dạ gọi Lâm Nguyệt Loan là “em Lâm”, đây lại là Giả Bảo Ngọc gọi Lâm Đại Ngọc trong Hồng lâu mộng nên Hứa Bảo Nhi trêu cậu là Bảo nhị gia (BTV).

2. Tần Thao Ngọc: nhà thơ thời Văn Đường. Bài thơ “Bần nữ” (con gái nhà nghèo) là bài thơ rất nổi tiếng của Tần Thao Ngọc, Nguyên Thần Dạ và Lâm Nguyệt Loan vận dụng những ý thơ trong bài thơ này để đối đáp với nhau (BTV).

3. Một con chim bay vào rừng trần áp được tiếng kêu của trăm con khác (BTV).

4. Hai câu thơ trong bài Sinh tra tử của từ nhân Ngưu Hy Tế thời Văn Đường. Nghĩa là “Nhớ chiếc váy màu xanh, nhìn cỏ cây xanh mướt nơi nơi mà thương xót” (BTV).

1. Đây là bài thơ Thái Cát trong phần Vương Phong, Kinh Thi. Bài thơ là lời tưởng nhớ tình nhân tha thiết (BTV).

2. Phan An tên thật là Phan Nhạc (247 - 300), tự là An Nhân, là nhà văn nổi tiếng thời Tây Tấn. Hạ Hầu Trạ (243 -291) tự là Hiếu

Nhược, nhà văn, nhà kinh học thời Tây Tấn. Cả hai người đều nổi tiếng vì văn tài và dung mạo tuấn tú (BTV).

1. Một chiếc cốc và một đời trong tiếng Trung Quốc phát âm giống nhau: yi bei zi (BTV).

(1) Hội đồng Chung khảo gồm có: Nhà văn Hồ Anh Thái, chủ tịch Hội đồng Chung khảo, Ông Nguyễn Huy Thắng, phó giám đốc Nhà xuất bản Kim Đồng, Bà Lê Thị Dắt, giám đốc Dự án Hỗ trợ sáng tác cho thiếu nhi Việt Nam - Đan Mạch, Nhà văn Lê Phương Liên, Nhà xuất bản Kim Đồng, Nhà văn Phan Triều Hải

Trích 'Con yêu mẹ', thơ Xuân Quỳnh

www.facebook.com/groups/yeukindlevietnam

I LOVE
READING
BOOKS

SO MANY
BOOKS
SO LITTLE
TIME

the SWEET
SERENITY
of BOOKS

GIVE
me
a BOOK

A PAGE
A DAY

Table of Contents

MỤC LỤC

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32

33
34
35
36
37
38
39
40